

САНДРА БРАУН

НЕЖНО ОТВЛИЧАНЕ

МЕГАСЕЛЪР
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

САНДРА БРАУН НЕЖНО ОТВЛИЧАНЕ

Превод: Мая Керезова

chitanka.info

На малък хавайски остров отбрано общество празнува откриването на луксозен хотел. Строителният инженер Скаут Ритлът забелязва сред гостите невероятно красива и магнетична жена — Шантал Дюпон. Замаян от напитките и насърчен от непознатата, Скаут я целува, но се оказва, че е попаднал в клопка. Скаут опитва да се противопостави на похитителите, но е омагьосан от езическото преклонение на полинезийците към радостта от живота и любовта. Пленен е от невероятната Шантал...

1.

Бадемови очи. Пригладена коса. Стройна фигура.

Скаут Ритлът преценяваше мислено първите си впечатления от жената, която забеляза в другия край на залата. Беше страхотна, определено се набиваше на очи.

От нея го делеше тълпа официално облечени гости. Те се опияняваха с взаимни поздравления и от пунша от тропически плодове, от който дори и най-недоволните се отпусаха дотолкова, че биха скочили голи в плискаците се вълни на прибоа.

Скаут не би стигнал чак дотам, но все пак в главата му нещо вече приятно жужеше, смесваше се с приглушените обаждания на нощните птици от джунглата около живописния Коралов риф — грандиозния курорт, чието официално откриване празнуваха тази вечер.

Силният пунш имаше свойството да стопява задръжките, да разклаща моралните устои, да превъзмогва поддържаните досега идеи относно равенството между половете. С блеснали от алкохола очи и необичаен мъжки шовинизъм Скаут се втренчи в жената с прилепналата бяла рокля. Без ни най-малко угризение той я преценяваше само като предмет за удоволствие.

Ето как въздействаше Париш Айлът. Макар че на картата беше само една от верижно разположените точки в южната част на Тихия океан, островът беше опияняващ. Изобилстваха уханните цветя, индийските смокини и кокосовите палми за сметка на американската помпозност.

Само преди няколко часа Скаут най-сетне се бе поддал на магията на острова. Беше пристигнал тук преди месеци, но за пръв път поглеждаше отвъд розовите мраморни стени на хотела. До този момент хотелът беше поглъщал почти цялото му време и енергия и Скаут не бе имал възможност да се наслади на девствената природа и дружелюбието на жителите на острова.

Особено на един от тях — жената в бяло. Беше наистина страхотна. Сдържана. Дори малко надменна. Беше забелязала, че я

наблюдава и, от своя страна, беше отвърнала с хладен преценяващ поглед, а след това упорито го отбягваше, сякаш нищо в него не би могло да събуди интереса ѝ.

Скаут беше заинтригуван. Не беше я виждал в курорта, докато все още беше в строеж, значи не беше хотелски служител. А може би е съпруга на някой от тях?

Това предположение беше повече от мрачно. Отхвърли го заедно с току-що изпразнената чаша. Ако беше омъжена, къде тогава беше съпругът ѝ? Кой здравомислещ човек ще остави жена с нейната външност да се мотае сама в зала, пълна с мъже, откъснати от семейното огнище с месеци.

Не, Скаут се съмняваше, че беше омъжена или сериозно обвързана. Не изглеждаше като „нечия“ жена. Но коя беше тогава, питаше се той и без да я изпуска от погледа си, разсеяно оглеждаше многобройните екзотични храни, подредени на една от шведските маси.

— Чудесна работа, мистър Ритлънд — минавайки край него, каза някой.

— Благодаря.

Голяма част от хотела беше надвиснала над водите на една спокойна лагуна. Скаут беше построил това чудо, работейки съвместно с архитекта. Заради способностите си и усилията, които беше положил, сега той обираше своя дял от славата. Толкова пъти вече му бяха стиснали ръката, че тя започна да се схваща, а рамото, по което го потупваха за добре свършената работа, започваше да го боли.

Главата му се бе замаяла не толкова от плодовия пунш, колкото от опиянението от успеха. Започна да си проправя път през тълпата. Целта му беше да стигне до жената, застанала под един от сводестите изходи.

Когато я приближи достатъчно, за да може да го чуе, тя изведнъж се обърна и го погледна право в очите. Скаут се спря като закован. Дъхът му секна.

Бадемовите, леко изтеглени навън очи не бяха тъмнокафяви, както беше очаквал, а сини. Неоновосини. Наелектризиращо и зашеметяващо сини.

— Скаут, накъде си тръгнал? Радвам се, че те хванах, преди да се измъкнеш.

Някой го дръпна за лакътя и го накара да се обърне. Той не откъсваше очи от тези на жената, но накрая главата му неохотно последва посоката на тялото му.

— А, мистър Рейнолдс — стисна протегнатата ръка Скаут.

— Корей — поправи го хотелският магнат. — Свършил си страхотна работа. Омръзна ли ти вече да ти го повтарят?

Скаут поклати глава и се изсмя самоиронизиращо:

— Никак даже.

— От само себе си се разбира колко сме доволни. Говоря от името на всички в корпорацията.

— Благодаря, сър. — Скаут не можеше да си позволи грубо отношение към мъжа, който беше подписвал огромните му чекове, но все пак хвърли набързо един поглед през рамо. Беше изчезнала! По дяволите!

— Не беше лесно начинание — говореше Корей Рейнолдс, — особено като се има предвид с какви трудности си се сблъсквал по време на строителството.

— Говорите за отношението на островитяните към труда? — Другият кимна. — Те определено не разбират значението на крайните срокове или на осемчасовия работен ден — печално каза Скаут. — Паричните стимули за извънреден труд не представляваха примамка, която да ги откъсне от празниците им, а те са по десет на месец. Това обаче не ме притесняваше толкова, колкото кражбите. Отново искам да се извиня, че доста надхвърлихме бюджета по доставките.

— Не беше твоя вината, че материалите непрекъснато изчезваха. Знаем, че опитваше всевъзможни начини, за да хванеш крадците.

— Хитри негодници — измърмори под носа си Скаут. — Седях буден и ги дебнах четири нощи поред. И точно през нощта, когато реших, че е безполезно и отидох да си легна, направиха нов удар.

Скаут зърна нещо бяло с ъгълчето на окото си и извърна глава към терасата. Но там нямаше нищо освен лунна светлина и знойно ухание. Дали беше още там, спотаена в сенките на тропическите градини?

— ... със себе си?

— А? — Какво ли го беше попитал мистър Рейнолдс? О, да. — Не, не съм разгледал нищо от острова освен това, което е в

непосредствена близост до хотела. Смятах да взема една седмица отпуск, преди да отлети обратно към дома.

— Добра идея. Не изпускайте възможността да поживеете на побавни обороти преди сватбата. Предполагам, че все още не е отменена.

— Ще бъде в края на следващия месец.

Мистър Рейнолдс се усмихна и попита:

— Как е мис Колфакс?

Корей Рейнолдс бе представен на Дженифър Колфакс на една официална вечеря в Бостън, където бе седалището на „Рейнолдс Груп“. По онова време курортът Коралов риф представляваше само един архитектурен замисъл. На Скаут му стана приятно, че си спомняха името на годеницата му. Винаги можеше да бъде сигурен в доброто впечатление, което Дженифър оставяше у хората.

— Ако се съди по писмата ѝ, чувства се отлично — отговори той.

— И е все така красива?

Устните на Скаут се разтеглиха в широка усмивка.

— Много.

По-старият мъж се засмя.

— Много си доверчив, младежо, щом я оставяш сама толкова дълго време.

— Споразумяхме се, преди да тръгна. Не бих могъл да очаквам от нея да си седи сама у дома всяка вечер, докато ме няма. Свободна е да излиза с когото пожелае, стига всичко да е на платоническа основа.

— Не само си доверчив, но и великодушен. Но все пак знам, че тя с нетърпение очаква годеникът ѝ да се върне в Щатите.

Скаут вдигна рамене.

— Отиде в Европа за няколко седмици през лятото. Освен това е ангажирана и с магазина за антики на леля си.

— О? — заинтересува се от учтивост Рейнолдс. — Какво точно прави в него?

— Убива си времето. Няма друго обяснение. Дженифър се зае с много неща — антики, музика, мода, — за да има с какво да запълва времето си.

— И моята жена го запълва с тях. Когато не пазарува — допълни Корей Рейнолдс през смях. Отпи от чашата си с пунш и попита: — Прекрасни са, нали?

Скаут проследи погледа му. Мистър Рейнолдс наблюдаваше едно от туземните момичета, наети да разнасят сандвичи на празненството. Беше облечена в къс саронг на цветя, изкусно омотан около гъвкавото ѝ тяло. Като повечето жени от острова, беше дребна и много хубавка, с лъскава черна коса, искрящи черни очи и любезна усмивка, която не слизаше от лицето ѝ.

— Макар че съм сгоден — каза Скаут, — успях да забележа, че едно от естествените богатства на Париш Айлънд са неговите прекрасни жени.

Рейнолдс отново се обърна към Скаут.

— Какво смяташ да правиш на острова по време на кратката си почивка?

— Да изчезна. Да се спася от закъснения, мудни работници и телефона. Да половя риба. Може да ида и на лов. Да покерам сърф. Да полежа на плажа, без да правя абсолютно нищо. — Той се наведе напред и добави: — Ако ме плени някоя прекрасна, гола до кръста туземка, не ме търсете скоро.

Корей Рейнолдс се засмя и го тупна по гърба.

— Негодник. Харесвам чувството ти за хумор.

Ръкуваха се и той отново изказа хвалебствия за инженерния подвиг на Скаут.

— Ще се срещнем в Бостън. Искам да обсъдим някои бъдещи проекти. Ще ми се по-скоро да ви видя двамата с прекрасната Дженифър, да речем — на обяд.

— Благодаря, сър. С най-голямо удоволствие.

Докато наблюдаваше как възрастният мъж се отдалечава, Скаут едва успяваше да сдържи раздражението си. Не желаше да става част от Рейнолдс Груп. Неговата личност не пасваше на общия стил. Обкръжението щеше да задуши творческите му изяви. Но, от друга страна, не искаше да се откаже от още един договор с корпорацията, а както изглеждаше, Рейнолдс имаше предвид точно това.

Проектът за курорта Коралов риф беше първият голям пробив на Скаут. Разбираше, че трябва да направи капитал от успеха си, докато все още помнеха името му.

След разговора с Корей Рейнолдс почувства още по-силно желание да празнува. Взе нова чаша пунш от сребърния поднос на една сервитьорка и тръгна през сводестия изход към терасата.

Отвън стените на ширналия се край брега хотел бяха украсени с увивни тропически растения, натезали от гроздове уханни цветове. Не бяха пожалени средства както за вътрешната, така и за външната украса. В скъпи ориенталски делви растяха буйни папрати и декоративни палми. Короните на кичестите дървета бяха ефектно подрязани. Поставени в каменни фенери, разположени по криволиचेщите алеи в градините, като гигантски светулки блещукаха факли.

От централната тераса се слизаше по широки и ниски стъпала до следващата. От нея по алеята вляво се отиваше до плувния басейн на три нива, с изкуствен водопад и богато украсени фонтани. Друга алея водеше надолу към плажа, чийто пясък изглеждаше като светла лента между окосената моравата и тихо плискащите се вълни на прибой.

Онези от гуляещите, които търсеха уединение, бяха напуснали балната зала. Група азиатци обсъждаха делови въпроси и си пийваха на маса на долната тераса. Под една палма на моравата двама млади се целуваха, нехаещи за всичко останало освен себе си. Други влюбени, все още във вечерно облекло, се разхождаха по мокрия пясък, хванати за ръце.

В центъра на тази обляна от лунна светлина панорама стоеше самотна фигура. Сякаш насочван от някакъв хипнотизатор, Скаут тръгна надолу по стълбите към нея. Бялата ѝ рокля така отразяваше лунната светлина, че приличаше на морски фар в тъмнината. Стоеше неподвижно, с лице към океана, и се взираше във водата, сякаш общуваше мълчаливо с нея, изпълнявайки някакъв свещен обред.

Страхотна рокля, мислеше си Скаут, докато се приближаваше. Дженифър не би я одобрила. Малко жени от Нова Англия биха го сторили. Беше болезнено семпла, но същевременно скандално предизвикателна. На едното бедро имаше дълбока цепка. Едното рамо беше изцяло голо. Уханният бриз прилепваше фината материя към тялото ѝ и подчертаваше гърдите и улейчето между бедрата.

Мислите на Скаут бяха от онези, които създават проблеми на свещениците.

Усети моментно угризение заради Дженифър. Но тя беше от другата страна на света. Този остров изглеждаше толкова отдалечен от Дженифър и Бостън, сякаш беше друга планета. Правилата и нормите

на поведение, които важаха там, тук бяха безполезни като вълнено палто.

Месеци наред беше работил без почивка. Беше заслужил поне една нощ на удоволствия. Живееше на едно от най-екзотичните места на земята, а не беше имал възможността поне веднъж да вкуси от насладите, които то предлагаше.

Мозъкът му търсеше все нови и нови извинения, но дори и без тях вече нищо не можеше да го спре. Месеците въздържание, силният алкохол, тропическата обстановка, красивата жена — не би устоял на такава въздействаща комбинация от афродизиаци.

Като чу стъпките му, жената обърна глава и отново го прониза със смайващо сините си очи. По-тъмна от нощта, косата ѝ беше опъната на нисък кок отзад на тила, украсен с два бели цвята от хибискус. Единствените ѝ бижута бяха перлените обици, всяка голяма като топче за игра. Бяха впечатляващи, но техният блясък не пречеше да се забележи прекрасната ѝ кожа. Тя беше кадифеномека и гладка, безупречна. Навсякъде, където се виждаше. Шията. Раменете. Хълмчето на едната гърда. Краката. Не носеше чорапи. Беше обува с сандали с високи токове. Даже стъпалата ѝ бяха хубави. А също и ръцете. В едната стискаше малка сатенена вечерна чантичка.

Такава красота, толкова рядко изящество. Тялото на Скаут тръпнеше от желание.

Жената стоеше до скулптурата на някакъв дяволито ухилен езически бог, който се радваше на неестествено голям фалос. Скаут си спомняше деня, когато я бяха поставили на това място. ВСИЧКИ на строежа започнаха да я обсъждат. Разказаха се безброй вицове, всеки следващ по-мръсен от предишния.

А сега можеше да се закълне, че статуята му се хилеше най-нахално. Сякаш малкият дявол знаеше в какво физическо състояние е в момента и злобно ликуваше. Той кимна на идола и се обърна към жената:

— Този приятел ли ви е?

Надяваше се на успех, но очакваше и да го скастрият. Сърцето му се отпусна, когато лъскавите ѝ начервени устни се разтеглиха в усмивка и откриха зъбите ѝ, също толкова безупречни, както всичко друго у нея.

— Той е приятел на всички. Това е богът на еротизма.

А, добре. Значи езикът нямаше да представлява бариера. Говореше английски. Имаше акцент, но и той бе красив като нея. Гласът ѝ беше плътен и дрезгав. Към него се прибавяше и шепотът на вълните зад тях.

Скаут се усмихна кисело.

— Това поне бих могъл да отгатна. Как му е името?

Непознатата му каза. Той се намръщи.

— Има най-малко дванадесет срички и всичките са от гласни.

Откак беше пристигнал, бе успял да научи няколко думи на местния диалект, но те бяха свързани все със строителството. Едва ли би искал да каже на тази жена: „Връщай се на работа!“

Дори и да знаеше необходимите думи, не би могъл да изрече това, което си мислеше. „Полудявам, миличка, и ти си причината. У вас или при мен?“ Тези думи не бяха особено подходящи за започване на разговор.

— Казвам се Скаут Ритлънд — протегна ръка той.

Тя му подаде своята. Беше хладна, малка и мека.

— Шантал Дюпон. — И като отдръпна ръката си, добави: — Удоволствие беше да се запозная с вас, мистър Ритлънд. — И се обърна да си върви.

Нужно му беше време да се съземе от пленителната ѝ усмивка и усещането на ръката ѝ в неговата. Когато се отърси от магията, успя да я настигне и тръгна редом с нея по алеята от ситен чакъл, която извеждаше към края на курортния комплекс.

— В хотела ли ще работите? — попита той, за да продължи краткия им разговор.

Тя явно се забавляваше.

— Едва ли, мистър Ритлънд.

— Тогава какво правехте на празненството?

— Бях поканена.

Импулсивно я хвана за ръката, за да я задържи. Принуди я да се обърне с лице към него. През дърветата над тях луната хвърляше загадъчни сенки върху лицето ѝ.

— Не исках да прозвучи грубо — обясни той. — Разбира се, че сте били поканена. Само че не съм ви виждал преди и се чудех...

— Не го приех като обида — тихо го прекъсна тя.

Вгледа се в нея, пленен от изящното ѝ лице, очите, устните ѝ. Пръстите му все още я стискаха над лакътя. Никога не беше докосвал по-мека кожа. Тя сведе очи и нарочно подчерта с погледа си, че той все още я докосва.

Отдръпна се неохотно. Чак когато отпусна ръка отстрани до тялото си, осъзна, че в другата все още държи чашата с пунш.

— Искате ли едно питие? — попита той. Чувстваше се малко глупаво.

— Не, благодаря.

— Не бих настоявал. По-силно е от магарешки ритник.

Тя му се усмихна бегло, посегна към чашата и я вдигна до устните си. Пресуши я, като го наблюдаваше над ръба, а след това облиза устни.

— Не и когато сте привикнали с него, мистър Ритлънд.

Подаде му чашата и като излезе от алеята, пристъпи в джунглата.

Скаут я гледаше слисано. Толкова алкохол, и то погълнат така бързо, би повалил повечето възрастни мъже на земята. Беше го изпила като майчино мляко и все още се държеше на крака. Отгоре на всичко следваше тъмната пътека в джунглата съвсем безшумно, като нощен хищник. Дори и листата не се поклащаха при минаването ѝ. Докато си мислеше тези неща, тя се шмугна през една преграда от увивни растения и изчезна.

Скаут изпусна чашата на пътеката и хукна след нея, проправяйки си път през гъсталака. Изобщо не се замисли за фрака си. Някакво насекомо избръмча до ухото му като ракета. Невнимателно се плесна, за да го смачка.

— Шантал?

— Oui?

Обърна се. Тя стоеше почти редом с него, сякаш се беше материализирала от някое дърво. Сега вече се чувстваше като пълен глупак. Несръчно се зае да развързва папийонката си.

— Какво сте вие? Нимфа или нещо такова?

Смехът ѝ прозвуча глухо и вълнуващо.

— Човешко същество от плът и кръв, също като вас.

Започна да разкопчава горното копче на ризата си с плисета, но пръстите му замръзнаха неподвижно. Отново се прехласна пред рядката ѝ хубост. Погледът му се плъзна от пригладената ѝ коса надолу

по лицето ѝ, след това по грациозната шия, през пищните ѝ гърди, чак до сърцевината на възбуждащото ѝ тяло.

— О, да, човешко същество. От плът и кръв несъмнено. — Направи няколко стъпки и съвсем се доближи до нея. — Но също като мен? Не, съвсем не. Не съм виждал нещо като вас досега.

Трябваше да я докосне отново, за да се увери, че е истинска. Погали първо гладката кожа на гърдата ѝ, полуоткрита от деколтето, което се спускаше към мишницата. Усещането беше толкова приятно, колкото и гледката. Потърка леко кокалчето на показалеца си.

После плъзна пръст нагоре и надолу по шията ѝ и го спря едва когато стигна до изящно изваяната ѝ брадичка. Когато ръката му обви тила ѝ, тя отпусна леко глава назад, предлагайки устните си за първата му лека целувка.

Дъхът ѝ ухаеше на сладко от плодовия алкохол. Това го замая и възбуди. Езикът му се плъзна между устните ѝ. Той изстена името ѝ — омайващо като самата нея.

В отговор тя мушна ръка под сакото му и я положи върху мускулестите му гърди. Устните му се разтвориха над нейните, другата му ръка я обгърна през талията и този път целувката му беше съвсем истинска.

Беше податлива като мокър пясък. Тялото ѝ се отпусна и прилепна плътно до неговото. Скаут почувства твърдите ѝ гърди, гъвкавите ѝ бедра. Мозъкът му щеше да избухне от желание. Сложи ръка на гърдата ѝ и я погали през плата. Сърцето му биеше болезнено силно. Усещаше пулса му в слабините си. Хвана я с ръка отзад и я придърпа още по-плътно до себе си, питайки се какво ли би си помислила за силната му възбуда. Надяваше се, че ще откликне на страстта му.

Изстена от благодарност, когато усети как ръката ѝ се провира между телата им на нивото на талията. Но какво беше объркването му, когато почувства нещо твърдо и студено да го мушка в ребрата. Още преди да осъзнае какво бе то, тя се освободи от него и се отдръпна на разстояние, на което не можеше да я достигне.

— Какво, по дяволите...

Въпросът замръзна на устните му, щом сведе поглед и видя пистолета, насочен точно към пъпа му.

Скаут зяпна от удивление.

— Какво, по дяволите, правите?

— Държа ви на мушка, мистър Ритлънд — каза спокойно тя със своя акцент, — и ако не изпълнявате онова, което ви кажа, готова съм и да ви застрелям.

Изражението ѝ беше повече от сериозно, но на Скаут му беше трудно да приеме заплахата ѝ за истинска. Можеше да я опише с безброй прилагателни, но „застрашителна“ едва ли беше сред тях.

— Да ме застреляте? За какво? — попита той през смях. — Задето ви целунах?

— За това, че погрешно сметнахте, че желая да бъда целувана и опипвана като крайбрежна проститутка.

Той сложи ръце на хълбоци.

— А какво друго да си мисля, след като ме примамихте тук?

— Не съм ви примамила.

— Ами, не сте — възрази разгневено той.

— Вие тръгнахте след мен. Не съм ви поощрявала.

Веселото му настроение съвсем се изпари.

— Не ми дрънкайте тези глупости, принцесо. Исканте да тръгна след вас. Вашето отхвърляне беше вашето поощрение. Хареса ви целувката, както и всичко останало. — Погледна лукаво към потръпващите ѝ гърди. — Не можете да го отречете, когато сам виждам, че е така.

Очите ѝ заблестяха опасно и цялото ѝ тяло зае отбранителна стойка.

— Не е заради целувките ви.

— Тогава заради какво?

— Скоро ще разберете. Обърнете се и тръгвайте.

Той се вторачи в непроходимия гъсталак около тях и се изсмя.

— Простете ми за клишето, но наоколо е истинска джунгла.

— Вървете, мистър Ритлънд!

— Как не!

— Трябва ли да ви напомням, че ви държа на прицел и ще е по-разумно да правите това, което ви казвам?

Устните му се изкривиха в арогантна усмивка.

— О, наистина се изплаших — предизвикателно прошепна той. — Една жена, която изглежда като богиня и се целува като скъпа

проститутка, наистина е опасна. Но оръжието, което ѝ подхожда, в никакъв случай не е огнестрелно.

— Как се осмелявате... — вбесена извика тя.

Той се хвърли напред. Сборичкаха се.

Шантал извика от изненада, когато пистолетът гръмна в ръката ѝ. Стояха като вцепенени и се гледаха невярващо. После Скаут се олюля и отстъпи крачка назад. Погледна надолу към бедрото си. От него струеше кръв.

— Ти ме простреля — каза той, нелепо констатирайки очевидното. После гневно заповтаря: — Простреля ме! Ти наистина ме простреля!

Макар и със закъснение, болката най-сетне нахлу в него, и то стремително — като топка, запратена от най-добрия в отбора по бейзбол, попаднала в центъра на ръкавицата на отсрещния играч. Около него експлодираха светлини. Погледна слисано раната, после жената и като изрева като ранен звяр, се хвърли отново към нея.

Този път болката избухна в основата на черепа му и той се строполи на меката влажна пръст. През дърветата над себе си видя да просветват и изчезват разноцветни светлини като в електрически калейдоскоп.

После нощта се спусна и забули всичко в мрак.

2.

Шантал бе ужасена от този неочакван обрат.

— Mon dieu! Защо го удари, Андре?

Мъжът, който се беше промъкнал зад Скаут, сега беше коленичил до него.

— Уплаших се, че ще ви нарани.

— Щях да се оправя и сама. Лошо ли е ударен?

— Ударих го, колкото да загуби съзнание.

Като видя съмнението и несигурността в очите на мъжа, Шантал смени тона си:

— Знам, че си го направил от загриженост за мен. Благодаря ти. Но сега трябва да се заемем с него.

Тя също коленичи и се наведе над изпадналия в безсъзнание инженер. Порови из джобовете му, докато най-сетне извади носна кърпа и я използва като турникет над раната на бедрото. Кръвта му изцапа предницата на роклята ѝ.

— Кърви много силно.

— Джипът не е далеч. Ще го пренеса.

Младият туземец беше жилав и пъргав, макар че не можеше да се мери по ръст с Ритлънд. С известно усилие той повдигна мъжа на рамо и с помощта на Шантал се изправи на крака.

— Не изглежда толкова тежък.

— Много е мускулест.

Забележката ѝ накара Андре да я изгледа с любопитство. Тя бързо извърна глава. Знаеше, че Скаут е мускулест, защото беше погалила стегнатите мускули на гърдите му под фрака, беше почувствала здравите му бедра и беше разбрала каква сила се крие под привидно слабото му тяло.

Преди да поемат през джунглата, Шантал прегледа тила на Скаут, където се оформяше цицина. Той изстена, когато пръстите ѝ ровеха в гъстата му кестенява коса.

— Трябва да побързаме, Андре — каза тя и събу сандалите си.

— Oui.

Движеха се безшумно през джунглата, макар че никой в курортния комплекс не би могъл да ги чуе сред шумното изпълнение на „Янки Дудъл“ от оркестъра. Над лагуната все още избухваха фойерверки, благодарение на които и изстрелът не бе чул от никого.

— Ще седна при него отзад.

Когато стигнаха джипа, Шантал се качи на задната седалка. Андре положи отпуснатото тяло на Скаут до нея. Тя сложи главата му в скута си. Краката му останаха сгънати, тъй като мястото между седалките не беше голямо. Андре седна зад кормилото и запали мотора. Само след секунди вече бяха на път.

За щастие Скаут остана в безсъзнание, въпреки че всеки път, когато джипът попаднеше в дупка — а такива по пътя имаше много, — той изстенваше от болка. Шантал се взираше в лицето му, разтревожена от неестествената му бледност. Наболата брада изглеждаше прекалено тъмна на фона на безкръвното му лице.

Отвлечането беше предварително замислено. Но не и стрелбата. Чувството за мъжко достойнство — първо у Скаут, а после у Андре — беше довело до ненужно насилие, което тя намираще за отблъскващо и опасно.

Беше простреляла човек! Ами ако загубеше много кръв и умреше? Ами ако не можеше да извади куршума, без да засегне някой нерв, и го оставеше сакат за цял живот? Ами ако изобщо не можеше да го извади?

С всяка измината миля този род предположения ставаха все поужасяващи. Андре караше съвсем внимателно заради ранения, но, от друга страна, налагаше се да бърза.

Да преминат разстоянието до другата страна на острова посредством бял ден беше повече от предизвикателство. А по тъмно шосетата бяха кошмарно рисковани и се превръщаха в черни пътища, криволичещи през гористи планини с остри зъбери, в чието подножие се плискаше океанът.

По едно време се наложи Андре да удари рязко спирачки, за да не блъсне някаква коза, която прекосяваше пътя. Скаут изстена и измърмори нещо цинично. Сякаш да го предпази и се извини, Шантал притисна главата му до гърдите си.

Панталоните му бяха напоени с кръв. Без да се замисля дори за миг, тя свали роклята си, нагъна я и я притисна към кървящата рана от куршума. Не се сети, че е гола, докато Скаут не извърна глава към нея и не сгуши лице в гърдите ѝ. Брадата му я бодеше, при друсането по неравния път устните му докосваха зърната ѝ. Разтревожена от усещането, което се разля по тялото ѝ, тя издърпа цветовете от хибискус от косата си и тръсна глава. Тежките черни кичури се разпиляха по гърдите ѝ, чак до талията, и покриха голотата ѝ като тънка риза.

Когато най-сетне стигнаха до моста, Андре спря джипа. Двамата с Шантал изнесоха заедно Скаут. Андре поддържаше главата и раменете му, а тя — краката. Тръгнаха по люлеещия се висящ мост.

Хората от селището инстинктивно усетиха бедата и започнаха да се стичат от всички страни, въпреки че беше полунощ. От другата страна на моста се появиха факли. Шантал извика за помощ. В момента, в който стигнаха дълбоката клисура, тримата бяха наобиколени от любопитни, бърборещи жители на селището.

Накара един от мъжете да хване Скаут за краката.

— Донесете го бързо — подкани ги тя на френски и изтича напред по склона към къщата, която беше встрани от останалите. Прекоси широката веранда, бутна вратата и посегна за най-близкия фенер.

Докато го запали, Ритлънд вече беше пренесен вътре.

— Отзад. Бързо, бързо.

Раненият бе поставен на дълга маса в голата стая в задната част на къщата, която често се използваше за спешни случаи. Шантал обърна главата на пациента си на една страна и прегледа бучката отзад на тила му. Беше твърда, но не беше се уголемила.

— Ще се оправи, ако успея да извадя куршума без никакви усложнения — мислеше си гласно тя и хапеше долната си устна. — И ако междувременно не загуби твърде много кръв. Ако феморалната артерия... Разрежете дрехите му, докато си измия ръцете.

Изми се до лактите с антисептичен разтвор, както беше виждала да прави баща ѝ, после си облече чиста бяла престилка върху пликчетата — единствената дреха, с която беше пристигнала. Никой от туземците не беше обърнал внимание на това.

Когато се обърна, мъжът, когото бе отвлякла, лежеше гол на масата. Кървящата отворена рана на бедрото му представляваше отвратителна гледка. Нуждаеше се от незабавни грижи. Баща ѝ го нямаше, ето защо тази неприятна задача се падаше на нея, въпреки че хирургията не беше нейната специалност. С облекчение забеляза, че една туземка, която често беше помагала на баща ѝ при такива процедури, вече мажеше Скаут с дезинфектиращ спирт от колената до ребрата.

Шантал напълни една спринцовка с морфин и я инжектира във вената на пациента.

— Не мога да отделя повече засега — каза тя на мрачната си публика. — Андре, моля те, остани. Може да ми потрябваш да го държиш. Ники, ти отговаряш за фенерите. Погрижи се да ми бъде светло през цялото време.

— Oui, mademoiselle.

Нареди стерилизирани инструменти на един поднос и го постави наблизо, за да ѝ е подръка. Завърза маска на долната част на лицето си, след което нареди и на помощниците си около масата да направят същото. После зави крака на Скаут с чисти кърпи, като остави открито само мястото, което щеше да оперира.

Ех, да беше тук баща ѝ, помисли си тя и взе скалпела.

Но за жалост го нямаше, а един човешки живот висеше на косъм. Ако умреше, вината щеше да бъде нейна по много причини. Това беше най-амбициозната хирургическа процедура, която беше опитвала. Ужасяваше се от мисълта, че може да допусне грешка, която да го осакати завинаги. Но ако не опитаеше, неговата смърт беше сигурна.

Преди да огледа раната, тя се помоли на християнския бог. После, за всеки случай, се помоли и на боговете, които се предполагаше, че закрилят селището и хората му.

В момент като този не можеше да рискува да обиди някое божество.

* * *

Сложиха Скаут на едно тясно легло в свободната стая в къщата. Три дни Шантал почти не излизаше. Стоеше до леглото му и

наблюдаваше стенанията му, бършеше потта по тялото му, проверяваше превръзката за признаци на инфекция.

Въпреки че много хора ѝ предлагаха да поседят с нея, за да си почине, тя отказваше. Мъжът под чаршафа поглъщаше цялото ѝ време и всичките ѝ мисли. Молитвите ѝ се въртяха все около него.

Слагаше му пеницилинови инжекции, за да го предпази от инфекция. Мъчно ѝ беше, че не можеше да му слага повече от една инжекция морфин за болките. Когато действието му започнеше да отслабва, когато Скаут започнеше да мята глава и да блънува неразбираемо, когато клепачите му започнеха да трепкат и той замахваше с ръце, тогава го успокояваше с ферментирал алкохол, който местните хора правеха.

Повдигаше главата му, подпираше я на гърдите си и накланяше чашата към устните му. Тях непрекъснато мажеше с кокосово масло, за да не се напукат. Изливаше бавно и на тънка струйка алкохола в устата му. Миеше потта по лицето и тялото му със студена вода.

През цялото време Шантал съзнаваше колко привлекателен беше, но си налагаше да мисли само за тежкото му състояние. Като мажеше устните му с кокосово масло, не можеше да не си спомни колко умело и възбуждащо я беше целунал. Сигурно много щеше да я мрази заради начина, по който го беше изиграла.

В такива моменти изпитваше съмнение относно правилността на постъпката си. Тя беше смела и рискована и направо незаконна, но нямаше друг избор. Човек е готов на отчаяни действия, когато възможностите му се изчерпят.

Докато седеше край леглото му и гледаше брадясалото му лице, искрено се надяваше, че когато му обясни положението, Скаут наистина ще разбере отчаяната ѝ постъпка и ще прояви снизхождение.

Вечерта на третия ден отчете, че до този момент той не беше помръдвал ранения си крак. Започна да се страхува, че е засегнала нерв, докато е вадела куршума, здраво заседнал в мускула. За да провери, тя бодна с топълйка големия пръст на крака му. Той не само трепна, ами сви коляно чак до гърдите си и изкрещя някаква ругатня, преди да се отпусне отново.

Шантал реши, че е време да го остави да се събуди.

В продължение на няколко минути той се взираше в тавана. От стола с права облегалка до леглото, на който седеше, тя би могла да

каже, че се опитваше да се ориентира къде се намира.

Накрая той въздъхна дълбоко и обърна глава. Забеляза я през тънкото було на мрежата за комари. Премигна изненадан.

— Вие? — изграчи той.

— Шантал Дюпон — почти шепнешком отвърна тя.

Въпреки това гласът ѝ го подразни и той притвори очи.

— Не е нужно да викате. — Облиза устни с език и явно усети мехлема, с който ги беше мазала. Отново прокара език по тях. — Къде съм?

— Не помните ли какво се случи?

Той с усилие поклати глава, без да откъсва очи от нея. Опита да се изправи в седнало положение, но изстена силно и се отпусна на възглавницата.

— Божичко! — дрезгаво каза той и вдигна ръка над очите си, — главата ми се цепа. Май дяволски много сме празнували снощи.

Не си спомняше. Но с времето събитията щяха да изплуват в съзнанието му. Тя чакаше. Изведнъж видя, че тялото му се стегна. Бавно свали ръка от кървясалите си очи. Те отново срещнаха нейните. Този път блестяха злобно. Тридневната му брада му придаваше опасен вид.

— Не лежа тук чисто гол и махмурлия, защото през цялата нощ сме правили оргии, нали?

Шантал поклати глава. От движението абаносовата ѝ коса, която се спускаше като завеса на гърба ѝ, заблестя на светлината.

Той изсъска някакво проклетие, а после изпъшка леко, като усети откъде идва болката. Видя как ръката му търсеше раната под чаршафа. Когато напипа бинта, навит около бедрото му, вдигна поглед и я изгледа убийствено.

— Сега си спомних. Вие стреляхте по мен.

— Беше нещастен случай — бързо отвърна тя.

— И още как.

— Държах ви на мушка, но исках само да ви сплеща. Дори не знаех, че оръжието е заредено.

— Та то беше ваше. Извадихте го от чантичката си.

— Казах на Андре да ми намери оръжие. Не бе ме предупредил, че ще сложи куршуми вътре.

Скаут отново вдигна ръка на челото си.

— Кой е този...

— Андре. Човекът, който ви удари по главата.

— Е, свърши дяволски добра работа.

— Нито пък знаех, че смята да ви напада.

— Мисля, че черепът ми е спукан.

— Не, не е. Това чувство се дължи донякъде на алкохола.

— Алкохол?

— Давах ви го, за да ви държа в безсъзнание.

— Защо?

— Защото знаех, че ще ви боли. Запасите ни от морфин са недостатъчни, а трудно можем да си набавим, защото аз съм...

Той вдигна ръка, за да прекъсне по-нататъшните обяснения, които и без това не разбираше. Затвори очи. Шантал стана от стола, отмести мрежата и се наведе над него. Провери челото му за треска. Нямаше. Кожата му беше хладна и малко влажна. Той отново отвори очи.

— Раната сериозна ли е?

— Не е твърде опасна. Извадих куршума.

— Вие извадихте куршума?

— За щастие не беше прекъснал артерията, нито пък беше увредил костта или някой нерв. — Не му обясни как беше разбрала това. Подсъзнателно усещаше, че не би ѝ благодарил, задето е убола големия пръст на крака му с игла. — Известно време няма да чувствате крака си, но след няколко седмици ще се оправи.

Взе порцеланов чайник от подноса на нощното шкафче и наля от отварата в чаша.

— Изпийте това.

Той я подуши подозрително.

— Какво е? Опиат? Алкохол?

— Оздравителен бульон с билки. Ще ви даде сили. Загубихте доста кръв, а нямаше как да ви направя преливане. — Притисна чашата към устните му, но той отказа да пие.

— Защо не ме закарахте в болницата?

— Не можех да го направя! — недоумяващо възкликна тя. — Трябваше да давам обяснения за раната и щяха да ме арестуват.

— Е, това е рискът, който поемате, когато отвличате и застрелвате някого, принцесо.

— Нямам нищо против да изтърпя последствията за това, което извърших. Само че по-късно, когато повече не сте ми нужен. А сега, моля, изпийте това. Вместо храна.

Той раздражено отблъсна чашата.

— Защо ме отвлякохте?

— Казах ви. Нуждая се от вас.

— Защо? Какво не ви е наред?

Тя го погледна изненадано.

— Не ви разбирам.

— Защо трябва да застрелвате един мъж, за да го съблечете гол и да го бутнете в леглото си?

Сините ѝ очи потъмняха от гняв. Изкушаваше се да го накаже, като излее горещата отвара в скута му. Само тежкото му състояние я възпря от подобно действие.

— Изпийте това или ще ви го наляя в гърлото насила! — заповяда му тя със същия неумолим тон, с който преди няколко дни беше казала: „Вървете, мистър Ритлънд!“

Без да отвръща поглед, Скаут отпи, а после плю и изпсува:

— Какво, по дяволите, е това?

— Не можехме да заколим някоя от малкото си крави заради вас. Пълно е с протеини. Изпийте го.

— Мисля, че казахте, че е бульон. Ако не е говежди бульон, тогава какво е?

— Ще ви помогне.

— Попитах какво е това?

— Изпийте го! — продължаваше да упорства тя.

— Добре — отстъпи той след мълчалива вътрешна борба, — ще го изпия. Но само защото искам да си възвърна силите, да стана от това легло и да ви удуша.

Невъзмутима, въпреки заканите му, тя поднесе чашата до устните му. Той изпи цялото съдържание и потръпна от отвращение.

— Още?

— Не мога да приема повече. — Преди да успее да се отдръпне, той я хвана за ризата и я дръпна надолу, само на педя от разгневеното си лице.

— Усещам, че отново ще изгубя съзнание. Но преди да го направя, кажете ми защо направихте това. Защо, за бога?

Тя го погледна право в очите.

— Искам да ми построите мост, мистър Ритлънд.

Наблюдаваше недоумението, което се изписа на лицето му, преди клепачите му да затрептят и да се затворят. Пръстите му, които все още стискаха ризата ѝ, полака се разтвориха. Главата му се отпусна назад на възглавницата.

Е, сега вече знаеше.

3.

Когато отново се събуди, стаята беше окъпана в светлолилаво сияние. Прозорците нямаха стъкла, само жалuzи от дървени летвички. Те бяха отворени. Усещаше бриза. А също и уханието на океана. Можеше и да го чуе.

Раната от куршума вече не го изгаряше като нажежено желязо, но продължаваше да усеща тъпа и постоянна болка. Беше страшно жаден. От бульона, който беше изпил, имаше чувството, че в устата си има козина... но може би неприятното чувство се дължеше на алкохола, изпит кога доброволно, кога насила...

Беше замаян, но главата му вече не бучеше, както по-рано днес. Или вчера? По дяволите, не знаеше кой ден е, нито пък колко време е минало от галапразненството по случай откриването на курорта Коралов риф. Къде между другото се намираще сега?

Обърна глава и се сепна от изненада. До долния край на леглото му, извън мрежата за комари, стояха три жени. Едната беше млада, стройна и доста хубава. Другата беше приятно закръглена и не чак толкова привлекателна. Пред третата Баба Яга би минала за красавица. И трите бяха заматнали къси шарени саронги около бедрата си, но от талията нагоре бяха голи. Гледката беше наистина смущаваща.

Когато разбраха, че е буден и ги гледа, те започнаха да се кикотят и да си шепнат на френски. Той несъзнателно посегна към чаршафа и го придърпа нагоре, за да покрие голото си тяло.

— Къде е... как ѝ беше името? Принцесата? Шантал? — попита пресипнало той.

Този прост и привидно невинен въпрос предизвика вълна от кикот. Скаут осъзна, че говореха за него. Продължаваха да хвърлят скрити погледи към него, а след това избухваха в смях, от който главоболието му взе да се засилва.

— Може ли да ми дадете нещо за пиене, моля?

— Разбира се.

Изви глава, неговата похитителка тъкмо влизаше с поднос в ръце. На него имаше кана с вода и чаша.

— Предположих, че ще ожаднеете. — На жените каза едно „Merci“ и продължи да им говори тихо на френски.

— Какво става?

— Настояваха да си почина — каза тя и дръпна мрежата настрана, — затова пожелаха да ви наблюдават, докато аз се изкъпя и дремна. Просто им благодарих, че са се грижили добре за вас.

Предположи, че банята е причина за уханието на цветя, което се разнесе в стаята с нейното влизане. Дългата черна и мека като коприна коса, каквато би мечтал да роши с пръсти, бе все още влажна.

Едната от туземките започна да говори оживено. Другите две прикриха уста с ръце, опитвайки се безуспешно да сподавят смеха си.

— Сега пък какво има? — попита той Шантал, която се движеше около леглото му, оправяше чаршафа и го пъхаше под дюшека. Тя отбягваше погледа му.

— Казаха, че сте се потили и те са попивали потта ви вместо мен.

Той се обърна към жените.

— Merci.

Те едва не припаднаха от смях.

— Какво толкова смешно има? Не го ли произнесох правилно?

— Oui — отвърна Шантал, като отново избягваше да срещне очите му. Ъгълчетата на устата ѝ трепкаха. Явно едва сдържаше усмивката си.

Приглушеното бърборене на жените вбесяваше Скаут, особено след като знаеше, че обсъждаха него.

— За какво си говорят сега?

— За вас.

— Това и сам разбирам. Какво казват? — Хвана ръката на Шантал. — Да не се е случило нещо лошо с крака ми? Нали не сте ми го отрязали, докато съм бил в безсъзнание?

Вдигна чаршафа и провери дали кракът му беше цял.

Тя ядосано дръпна ръката си и мушна термометър под езика му.

— Ако толкова държите да знаете, те са очаровани от косата ви.

— От косата ми? — изломоти с термометъра в уста той и вдигна въпросително ръка към главата си.

— По-скоро от вашата окосменост.

Скаут без малко да глътне термометъра. Отново инстинктивно посегна към чаршафа.

— Моята какво?

— Островитяните нямат окосмяване на гърдите. А вашето — гласът ѝ трепна и тя преглътна шумно — е доста буйно, мистър Ритлънд.

За лекарка наистина му се стори доста срамежлива. От друга страна, помисли си той, ако беше свикнала да лекува само туземци, съвсем приемливо беше да се стеснява от косматите му гърди.

— Има ли нужда от тях? — попита той и кимна към разголената публика. — Не ми ли стига, дете съм във вашите ръце.

Шантал благодари на триото и ги изпрати до вратата. Докато босите им крака прекосяваха стаята, те не престанаха нито за миг своето птиче чуруликане.

— Божичко, направо е влудяващо. Какво казват сега?

— Не говорите ли френски?

— Мога да си поръчам нещо, колкото да не умра от глад. Това бързо дърдорене не ми се удава.

Като едва сдържаше смеха си, тя вдигна показалец до устните си и направи знак на жените да мълчат. После отговори на Скаут:

— Казват, че съм голяма късметлийка, дете се грижа за вас.

— Защо?

— Защото... защото вие сте почетен гост на селото.

— Дрън-дрън. — Познаваше достатъчно добре хората, за да разбере кога го лъжат. Лицето на синеоката кукла беше неискрено. Вече беше платил доста скъпо, за да научи това. Не му казваше цялата истина.

Неочаквано той долови позната дума. Изправи се рязко и като посочи към жената, която говореше в момента, възкликна:

— Хванах това! Знам тази дума. Това е... Това е... — Той защрака нервно с пръсти, докато паметта му се придвижваше бавно сред тресавището на безсъзнанието, в което беше прекарал последните дни. — Това е онази статуя. Мъжът с порочната усмивка и огромния...

Вдигна поглед към Шантал. Тя побърза да му обърне гръб и да подкани жените да напуснат стаята. Излезе с тях и остана във няколко минути. Когато се върна, отиде до нощното шкафче и наля чаша вода от каната. Привидно беше спокойна и сдържана, но страните ѝ бяха порозовели издйнически.

— Желаете ли вода, мистър Ритлънд?

Той взе чашата от нея и пи, като я оглеждаше с възхищение. Тази жена можеше да се владее във всякакви ситуации.

Дали наистина беше така? Трябваше да пробва, за да разбере. Оpozнаването на силните и слабите места на врага беше първата крачка към неговия разгром.

Като ѝ връщаше чашата, нарочно докосна върховете на пръстите ѝ и попита меко:

— Кой попиваше потта ми, преди трите комедиантки да поемат поста?

— Аз, мистър Ритлънд.

Погледът ѝ не трепна.

— О, така ли?

— Още вода?

— Не, благодаря. Засега не желая, но оставете каната.

Тя остави чашата на подноса и тъй като слънцето съвсем залезе, запали фенера.

— По-добре спестете и на двама ни неловките опити за ухажване, мистър Ритлънд. Номерът няма да мине. Аз предприех отчаяна стъпка, за да ви доведа тук. Няма да успеете да ме спечелите и придумате да ви пусна, преди да сте свършили работата.

Нейният спокоен и сдържан тон го подразни почти толкова, колкото и думите ѝ. Отхвърли чаршафа и спусна крака отстрани на леглото. От болката, която премина по бедрото му, а оттам и до всеки нерв в тялото му, започна да му се гади. Стиснал зъби, той се олюля замаян. Беше немошен като котенце и трябваше да подпре ръце на тънкия дюшек, за да се задържи изправен.

— Ще се махна оттук — каза той през зъби, стиснати от болка и гняв.

— Ще откриете, че шансовете ви са нищожни, особено през първите няколко дни, защото няма да можете да вървите. — Долавяше нещо като състрадание в мелодичния ѝ глас. — Не помнете как сте

дошли тук, а Кораловият риф е от другата страна на острова. Пътищата дотам минават през труден планински и ненаселен терен. Освен това са малко по-добри от кози пътеки. В селото има само един джип. Той е на баща ми и е старателно скрит от вас. Не ще можете да подкупите никого от туземците да ви каже къде е. Не правете опити, за да не ги обидите. На крака, по-точно на куц крак, не бихте имали шанс да се доберете обратно до онова, което наричате цивилизация.

— Вие само почакайте, принцесо.

Тя се усмихна.

— Добре. Гладен ли сте?

— Бих изял цял кон.

— Чудесно. И бездруго менюто е такова. — И излезе, като го остави да зяпа с отворена уста в празната рамка на вратата.

Той започна да мърмори под носа си и да проклина болката и слабостта си, но най-вече проявеното неблагоприятно поведение, което го беше докарало до това състояние.

Трябваше да се досети от самото начало, че всичко беше твърде хубаво, за да е истина. Беше се оказал голям идиот. Ако не беше толкова замаян и разгонен от този смъртоносен местен алкохол, щеше да подходи по-предпазливо. Но уви, като пълен глупак беше скочил и с двата крака в капана и здравата беше загазил.

Макар че му костваше огромни усилия и издръжливост, каквито нямаше, остана да седи на ръба на леглото. Това донякъде му помагаше да не се чувства толкова безпомощен. В легнало положение беше изцяло в нейни ръце.

Тя се върна с нов поднос. На него се виждаше познатият чайник, както и чаша с някаква млекоподобна течност.

— Няма да пия отново тази помия — твърдоглаво заяви той с надеждата, че гласът му внушава повече решителност, отколкото всъщност притежаваше.

— Тогава ще се наложи да ви храня насила.

Наблюдаваше я мрачно, докато наливаше горещия бульон в чаша.

— Наистина ли е направен от конско месо?

— То се счита за деликатес в много страни по света.

— Както и кучешкото. Което също не смятам да ям.

— Този кон даде живота си за вас. Най-малкото, което бихте могли да сторите, е да оцените жеста му.

— След като не бихте заколили крава заради мен, как така посегнахте на кон?

— В действителност — каза тя, леко намръщена — бедното животно било вече умряло, когато го намерили в една канавка край пътя. Все пак е било открито, преди месото му да започне да се разваля.

— Забрави за това, Флоранс Найтингейл. — Той бутна подадената чаша настрана.

Тя го дари с омайна усмивка.

— Искате да съберете достатъчно сили, за да ме удушите, нали? Или сте променили решението си?

Скаут дръпна чашата от ръката ѝ, но от рязкото движение разля малко от горещата течност и попари гърдите си.

— Ох, божичко!

Шантал реагира веднага и посегна към ленената кърпа на подноса, с която попи капките върху окосмените му гърди. При това навеждане кичури от косата ѝ се плъзнаха от рамото ѝ и паднаха в скута му, едва покрит с края на чаршафа.

Стомахът му се стегна. Допирът на косата ѝ до корема и бедрата му напомняше милувка на черни сатенени ленти. Вероятно беше луда, дори опасна, но въпреки това му се искаше да гали косата и кожата ѝ, както и да я целува навсякъде.

Хвана косата ѝ в шепа и я вдигна от скута си. Ръката ѝ замръзна на сантиметри от гърдите му. Погледна го в очите. Лицата им бяха съвсем близо. Усещаше дъха ѝ върху своето. Тя дишаше учестено. Влажните ѝ устни бяха полуотворени. Наистина му се искаше да я целуне отново.

— Нищо ми няма — напрегнато каза той.

Шантал се изправи и остави ленената кърпа обратно на подноса. Скаут бързо погълна гнусния бульон с изкривена гримаса.

— Кога мога да хапна нещо по-съществено? Или в плана ви влиза да ме държите гладен и безопасно слаб, като ми давате само конски бульон, колкото да не умра от глад.

— Не, искам ви силен колкото е възможно по-бързо.

— Така че да мога... какво беше? Да ви построя мост?

— Точно така — отговори тя напълно сериозно.

— Стояли сте твърде дълго на силното тропическо слънце, принцесо — каза през смях той. — Няма да строя нищо, а само ще заведе дело срещу вас. От края на Втората световна война Париш Айлънд е американска територия, както знаете. Независимо колко примитивен и езически е — каза той, като погледна към газовия фенер, — всички закони важат и за него. Отивате в затвора веднага щом успея да го уредя.

— Може би. Но първо ще ми построите моста.

— Какъв мост? Какво, по дяволите, е това? — сприхаво попита той, когато тя се опита да му пробута и другата чаша, която беше донесла.

— Мляко от кокосов орех. Ще ви хареса.

Изпи го. След бульона то наистина имаше приятния вкус на млечен шейк.

— Добре. Изпих го. Сега ми отговорете на въпроса.

— Какъв въпрос?

— За какъв мост говорите непрекъснато?

— Ще говорим за това сутринта. Ходи ли ви се до тоалетна?

— Толкова, че сълзи ще ми изскочат от очите.

— Трябваше да ми кажете. — Тя посегна под леглото и извади порцеланово легенче.

Скаут го погледна, после погледна към нея и почувства как страните му пламват.

— Как не!

— Малко е глупаво да ставате срамежлив сега, мистър Ритлънд, след като дни наред се грижа за вас. Нямайте тайни от мен. Използвайте легенчето или приежете последствията.

Скаут хапеше вътрешната страна на бузата си. Изглеждаше му неумолима. Тялото му безспорно беше.

— Ще бъде ли нахално, ако помоля за малко уединение?

Тя се обърна и излезе. Страхотни крака, помисли си той, проследявайки я с поглед. Носеше най-обикновени къси панталони, а не саронг като туземките. За Скаут беше истинско облекчение, че нагоре от кръста не беше гола. Ризата ѝ беше от чист памук. Бе завързала краищата ѝ на талията си. От мекото поклащане на гърдите ѝ

при всяко движение съдеше, че под нея нямаше нищо и би заложил и последните си пет цента, че е прав.

За щастие ризата си беше на мястото. Щеше да му бъде трудно да се гневи дълго време, ако я нямаше. И без това му беше достатъчно трудно да остане безчувствен при гледката на голите ѝ крака.

Тя почука, преди да влезе отново. Унижен, както никога досега в живота си, той се цупеше, докато тя сърчно се справяше със съдържанието на подлогата.

— Смятам, че трябва да полегнете, мистър Ритлънд. Започвате да пребледнявате.

Шантал сложи ръце върху раменете му и се опита да го накара да се отпусне назад.

Едната му ръка се протегна светкавично и обгърна талията ѝ. Другата се стрелна и я докопа за косата. Тя примигна от болка.

— Случайно ли ме избрахте? — попита той, стиснал ядно устни, побелели от болка, гняв и разочарование.

— Не.

— Тези погледи, които съвсем открито ми хвърляхте, нямаха нищо общо с външния ми вид, така ли? Май не ме избрахте сред тълпата, защото съм ви харесал?

— Ще трябва да нараня вашето самолюбие, мистър Ритлънд, но външният ви вид нямаше никакво значение.

— Следили сте ме от самото начало.

— Да.

— Бил съм предварително набелязан и вие направихте всичко възможно, за да хлътна по вас на празненството.

— Точно така.

Ръката му я дръпна още по-близо. Краката им се опряха, но единственото, което забеляза, беше колко хладна и гладка е кожата ѝ. Не усети, че го пронизва болка.

— Защо? Кажете ми!

— Казах ви. Заради моста.

— Какъв е този шантав мост?

Тя се отскубна от него и отметна коса през рамо с едно-единствено ядно движение.

— Ще ви обясня, когато се почувствате по-добре, вероятно утре сутринта.

Без да откъсва очи от нейните, той ѝ позволи да го бутне назад на леглото. След като го настани, тя провери дали прясната вода му е подръка и дали мрежата покрива отвсякъде леглото. Накрая изгаси фенера.

Скаут чу стъпките от босите ѝ крака по лакирания дървен под. После сянката ѝ се плъзна и напусна стаята.

Той дълго се взира в тъмнината. Не можеше да заспи. Не можеше дори да се отпусне. В съзнанието му се въртяха трескаво най-различни мисли и не му даваха мира.

Укоряваше се, че се държи като мухльо. Защо позволяваше нещата да продължават така? Тя несъмнено беше хитра, но и той не беше слабоумен. В действителност доста хора го смятаха за доста умен и проницателен.

Беше с трийсетина килограма по-тежък. Тя явно надвишаваше туземките по ръст, но си спомни, че дори и с високи токове, едва стигаше до брадичката му. Бяха идеална двойка за целуване, за...

— По дяволите! — изруга той в тъмнината, разкъсвана само от струящата през прозореца лунна светлина. Не искаше да мисли за целувката им, защото щеше да докаже, че жените правилно са го оприличили на малкия бог с големия фалос. Освен това налагаше се да обмисли преди всичко положението, в което се намираше.

Изглежда, Шантал Дюпон имаше доста голяма власт и авторитет тук, но не беше забелязал въоръжени стражи пред къщата ѝ. Дали щеше да е трудно да я надвие и да я принуди да измъкне бащиния ѝ джип от скривалището му, за да го откара обратно в цивилизованата част на острова?

А къде беше pistolетът, с който го беше ранила? Повече от сигурно беше, че няма да го открие, докато лежи в това легло, сякаш правено за лилипут.

Тези мисли го накараха да отметне с негодувание чаршафа и мрежата за комари. Изправи се, седнал на ръба на леглото, и пусна крака от едната му страна. В левия почувства пулсираща пареща болка. Когато се изправи, без да докосва с болния си крак пода, осъзна отново, че е гол. Пресегна и взе една от кърпите на нощното шкафче. Зави я около кръста си. Не беше кой знае какво, но все пак беше по-добре от нищо. По-рано беше зърнал метла в ъгъла на стаята. Закуца на един крак в тази посока, като се подпираше на мебелите по пътя си.

Докато стигне до ъгъла, челото му се обля в пот. Дишаше тежко, с отворена уста, сякаш беше пробягал петнайсет километра по нанагорнище. Подпирайки се на метлата като на патерица, той се отпрати към вратата. Беше така замаян, че тя му се стори наклонена с няколко градуса.

В къщата беше тихо. Чуваше се само шумът на океана. Той не беше далеч. Потърси първо някакви признаци за наличие на електричество, но както и очакваше, такива липсваха. Нямаше и телефон.

Мебелировката обаче беше добра и бе безупречно чисто. Наоколо се виждаха лични предмети. Книгите присъстваха навсякъде — натрупани на купчини по масите, на етажерки, дори по пода. Някои бяха на френски, други на английски.

По възможно най-безшумен начин Скаут прекоси голямата всекидневна. Болката го принуждаваше да спира често за почивка. Тръгна по коридора и мина край една спалня с оправено, но празно легло. Продължи напред и стигна до друга голяма стая, разделена от параван на спалня и кабинет.

В голямото легло нямаше никой, но Шантал седеше самичка в частта, която представляваше кабинет. Газената лампа гореше с нисък пламък и хвърляше сенки върху лицето ѝ. Беше се изтегнала назад в кожен стол, подпряла босите си крака на ръба на разхвърляно, осеяно с хартии бюро. Носеше очила. В скута ѝ лежеше отворена книга. Беше толкова съсредоточена в нея, че не беше чула или забелязала неговото приближаване.

Косата ѝ висеше като плътна завеса на гърба на стола, но няколко кичура обграждаха като в рамка безупречните ѝ скули. Беше разкопчала и развързала блузата си, сякаш е възнамерявала да я съблече, но нещо я бе накарало да промени решението си.

Като видя идеално заоблените ѝ гърди, започнаха да го обливат горещи вълни. Опита се да отстрани похотливите си мисли, но когато поднови прекъснатия разговор, гласът му прозвуча хриплив и дрезгав.

— Ще ми го обясните сега.

Шантал трепна от изненада и веднага скочи на крака. Книгата падна от скута ѝ. Вдигна рязко глава и през дебелия лещи на очилата си различи очертанията на фигурата му сред тъмните сенки в стаята. Минаха няколко секунди, преди пламналият му поглед да ѝ подсказе,

че блузата ѝ е разтворена. Хвана краищата и се загърна, след което свали очилата си.

— Мистър Ритлънд, как успяхте...

— Защо не оставиш това „мистър Ритлънд“? Не съм официален гост в дома ти, а само твой затворник. Виждала си ме гол и наистина целях това, само че в друг момент — когато те целувах и галех гърдите ти. Мисля, че след всичко това можем да си говорим на малко име.

Изпитваше необичайно удоволствие, като виждаше как язвителните му думи попадат в целта. В същото време се чудеше на грубостта си. В своя дом не би и сънувал такова отношение към жена, независимо коя. Беше чел за хора, които се превръщат в диваци, щом бъдат изолирани от обществото и цивилизацията, но не беше очаквал, че и той ще реагира така. И особено толкова скоро.

Но, от друга страна, тази жена с омайни сини очи го беше предизвикала сериозно, а сега питащо се взираше в лицето му, сякаш търсеше и очакваше извинение. Съвсем объркан, той шумно въздъхна. Обиденото ѝ изражение го караше да се чувства като лошо момче.

— Поне признай, че имам основателни причини да бъда разтревожен и ядосан.

— Така е — съгласи се тихо тя. — Наистина не исках да стрелям по теб. Съжалявам.

— Е, било каквото било. Каква е тази работа с моста?

— Сигурен ли си, че искаш да чуеш обясненията тази вечер?

— Напълно.

— Тогава, моля, седни. — И усмихната добави: — Скаут.

Той с облекчение се отпусна върху един стол.

4.

Дори и на бледата светлина от газената лампа Шантал можеше да види какъв тебеширен цвят имаха устните му. Знаеше, че го боли. В отпадналото състояние, в което се намираше, изминатото от него разстояние беше равно на пътешествие. Кожата му изглеждаше сива и лепкава, по челото му бяха избили капчици пот. Тъмнокафявите кичури, които стигаха до веждите му, бяха почти мокри.

Но освен болка и умора, от него се излъчваше решителност. Значи достатъчно време го бе държала в неведение. Откъде да започне?

— Не помниш, защото беше в безсъзнание — каза му тя, — но когато пристигна тук, ние с Андре те пренесохме по дървен мост над една клисура. Тя отделя селото от същинската част на острова. Мостът е опасен. Много се нуждае от подмяна. Доведох те тук, за да построиш на хората ми нов мост.

Наблюдаваше го, докато той осмисляше думите ѝ. Лицето му остана безизразно, но беше заинтригуван. Зърна някаква издайническа искра в очите му. В хубавите му златистокафяви очи.

Отклони вниманието си от тях и забеляза, че той несъзнателно масажира бедрото си точно над превръзката.

— Боли ли те?

Скаут спря да разтрива бедрото си, направи кисела физиономия и излъга:

— Не.

— Бих могла да ти дам нещо.

— В никакъв случай, мис Дюпон. Винаги когато ми даваш нещо, оставам в безсъзнание през следващите няколко часа.

— Един аспирин?

— Разкажи ми за моста — нетърпеливо я подкани той. — Предполагам, че не става дума за някакъв къс и малък мост.

Тя се опита отговорът ѝ да прозвучи безгрижно:

— Малко повече от шейсет метра.

— Божичко! — Той започна да се смее и да клати глава.

Шантал рязко продължи:

— Радвам се, че намираш всичко за толкова забавно. Мога да те уверя, че за моите хора този мост означава живот. Моите хора...

— Твоите хора? — извика той. — Коя си ти, по дяволите?

Според нея въпросът беше съвсем уместен.

— Шантал Дюпон.

— Това го знам. — Той отново започна несъзнателно да разтрива крака си. Когато забеляза, че го наблюдава, веднага спря. — Да не си някоя върховна жрица? Царска особа? Мисионерка? Каква си?

Предположенията му я накараха да се усмихне.

— Нищо чак толкова грандиозно. Родена съм тук, в селото. — И като посегна към една снимка в сребърна рамка, обърна я към него. — Майка ми и баща ми.

Той взе снимката и с любопитство започна да я разглежда. Шантал внимателно следеше реакцията му спрямо белия мъж и полинезийката. Когато отново върна снимката на бюрото, той просто отбеляза:

— Имаш очите на баща си. Но останалото е на майка ти.

— Благодаря. Тя беше много красива.

— Беше?

— Умря преди години. — Взираше се във фотографията. — Зная, че си любопитен, макар и твърде учтив, за да попиташ.

Той се въртеше неспокойно на стола, с което виновно признаваше, че е права.

— Баща ми — започна Шантал, — доктор Джордж Дюпон, служил във Френската флота. Бил пратен тук, на острова, преди да избухне Втората световна война. Островът, както вероятно си забелязал, е много изкусителен. След войната Франция била в такива развалини, че той се върнал тук, за да работи и учи, въпреки че тогава островът вече бил американска територия. Срещнал майка ми Лили и се влюбил в нея. Оженили се.

— По печалната ти физиономия предполагам, че не са живели щастливо след това — каза Скаут.

— Мама приела католицизма. Но въпреки това, когато придружила баща ми обратно във Франция, останала изолирана. А също и баща ми. Дюпон били стара и аристократична фамилия. Това,

че нацистите унищожили по-голямата част от богатството им, не било от особено значение. Считали се за неделима част от елита. Немислимо било една полинезийка да бъде добре дошла в рода им, да я приемат като равна. Въпреки че във вените ѝ течала и малко френска кръв.

Шантал сведе глава. Винаги когато споменаваше предразсъдъците, заради които майка ѝ сигурно беше страдала, ѝ ставаше болно за нея. Тя самата беше ги изпитала в известна степен, а беше само наполовина онова, заради което Лили е била изолирана от фамилията Дюпон и всички предишни приятели и колеги на баща ѝ.

— И така — каза тя, като си пое въздух, — те се върнали на Париш Айлънд. Баща ми продължил работата и научните си изследвания тук. Построил тази къща и я направил възможно най-удобна и съвременна, доколкото му позволявали подръчните средства. Показал някои от съвременните удобства на тукашните жители. Постепенно те започнали да зависят от неговите грижи.

— Станал нещо като старейшина.

— Точно така.

— Кога си се появила ти? Не си чак толкова стара.

— Години наред майка ми не могла да зачене. По-късно разбрах, че това много я тревожело. Накрая забременяла с мен. Написала е в дневника си, че дните, когато ме е носела в утробата си, били най-щастливите в живота ѝ. — Шантал сбърчи вежди. — Но била на възраст, когато раждането на дете не е безопасно без специализирани грижи по време на бременността. А тя била тежка. Всъщност никога не се възстановила напълно след нея. Помня, че умря, когато бях много малка. Спомените ми от нея са съвсем смътни. Само едно усмихнато лице, което често ми пееше приспивни песнички на френски.

Известно време останаха мълчаливи. Шантал се беше пренесла в сладко-горчивите си спомени. Накрая Скаут я изкара от унеса с въпроса:

— Защо баща ти не те заведе във Франция след смъртта на Лили?

— По това време този остров се бил превърнал в по-добър дом за него, отколкото Париж. Работата му била тук. Свикнал с бавния ритъм на живота. Нужен бил на местните жители. Освен това — с тъжна усмивка добави тя — не искал да напусне майка ми.

— Но се погрижил ти да напуснеш острова.

— Откъде разбра? — бързо попита тя, искрено изненадана.

Той посочи с глава нещо зад нея и като проследи погледа му, тя видя, че гледа поставените в рамка на стената дипломи.

— Гордостта на един баща — сви по френски маниер рамене Шантал, нещо, което определено дължеше на Джордж Дюпон. — Посещавах английското училище във военната база.

— Което обяснява откъде знаеш езика.

— Благодаря. Когато завърших гимназия, бях пратена в колеж в Калифорния.

— Пратена?

— Въпреки ритането и писъците.

— Защо? Мисля по-скоро, че би искала да видиш някоя друга част от света.

Шантал наклони глава настрани, искрено изненадана от думите му.

— Защо? — Разпери широко ръце. — Това е раят. Всичко, което научих в часовете по история, беше, че в останалата част на света е имало ужасни войни, бунтове, тирания и робство.

— Донякъде си права — мрачно каза Скаут. — А защо в САЩ, а не във Франция?

— Имах двойно гражданство. По някакви съображения баща ми реши, че Америка ще е по-добра за мен от Европа.

— И беше ли?

Шантал се усмихна и се изправи. Отиде до едно барче и си наля глътка алкохол.

— Искаш ли малко?

— Не, благодаря. Отказвам го.

— Когато отидох в Щатите, открих, че там не е чак толкова лошо. Открих хамбургерите, рокмузиката, филмите. За моя изненада разбрах, че ми е много приятно да се обличам по модата. — Въртеше чашката между дланите си и подсъзнателно се наслаждаваше на аромата на брендито. — Не бях съвсем невежа за тези неща, защото бях прекарала известно време в гимназията на военната база тук.

— Обзалагам се, че войниците и моряците са се роели край теб като търтеи около пчела — царица.

Шантал отпи от брeндитo. Вншнo изглeждaшe спoкoйнa, мaкaр думитe нa Скaут дa пoрaждaхa нeгoдувaниe. Нaистинa чeстo я бяхa кaнили дa излизa, нo дoстa бързo сe бeшe нaучилa дa внимaвa с привиднo нeвиннитe срeщи.

Всички мeстни мoмичeтa бяхa считaни зa лeснa плячкa oт мъжeтe, кoитo бяхa далeч oт дoмa си и сe нуждaeхa oт жeнскa кoмпaниa. Някoлкo нeприятни прeживявaния бяхa причинa Шaнтaл дa зaпoчнe дa изпитвa нeдoвeриe към бeлитe мъжe, кoeтo впoслeдствиe сe oкaзa нaпълнo oпрaвдaнo. Тъй кaтo пoдoбни спoмeни нe бяхa oсoбeнo приятни, тa oтнoвo нaсoчи внимaниeтo си към Скaут, кoитo я глeдaшe слисaнo.

— Зaщo мe глeдaш тaкa? — пoпитa тa.

— Пoвeчeтo мъжe, кoитo пoзнaвaм, нe мoгaт дa пият брeндитo си тaкa. Oт бaцa си ли нaучи кaк дa гo пиeш?

Тя oстaви чaшaтa нaстрaнa.

— Кaк дa пия и всичкo oстaнaлo.

— Нe мoгa дa гo рaзбeрa.

— Кoe?

— В eдин мoмeнт изглeждaш тoлкoвa изтънчeнa. В слeдвaщия...

— Тoй пoдрeждaшe мислитe си. — Слeд кaтo си прeкaрaлa тoлкoвa врeмe в Щaтитe, зaщo сe върнa oтнoвo тук?

— Зaщoтo искaх.

— Нимa нe хaрeсa Кaлифoрния?

— Нaпрoтив. Имaшe мнoгo нeщa, кoитo бихa мe зaдържaли в Щaтитe.

— Тoгaвa зaщo сe върнa?

— Тoвa си e мoя рaбoтa.

— Бaцa ти ли тe нaкaрa дa сe върнeш нa Пaриш Айлънд?

— Тoй oпрeдeлeнo сe зaрaдвa, кaтo мe видя oтнoвo тук — уклoнчивo oтгoвoри тa. Нe й бeшe приятнo дa oбсъждa личния си живoт сь Скaут.

— Нe бeшe ли eгoистичнo oт нeгoвa стрaнa? Тoй мoжe дa e рeшил дa прeкaрa живoтa си тук, нo при пoлoжeниe чe ти би мoглa дa прaктикувaш мeдицинa в Щaтитe, ми сe струвa...

— Мeдицинa? — И двaмaтa сe глeдaхa смутeнo.

— Мeдицинa — пoвтoри тoй и кимнa към дипломитe, издaдeни нa дoктoр Шaнтaл Луиз Дюпoн. — Нe си ли тръгнaлa пo стъпкитe нa

баща си, който е доктор?

Тя започна да се смее на глас.

— Да, тръгнах по стъпките на баща си и станах доктор. И двамата имаме докторска степен по геология.

Бледото лице на Скаут стана съвсем безкръвно.

— Геология? — изграчи той, гледайки под око дипломите в рамки на стената. После гневно обърна очи към нея и високо повтори: — Геология!

Скочи от стола си. Шантал се забави само секунда.

— Внимавай за...

— Ти си оперирала крака ми, без дори да си лекар? — изкрещя Скаут.

— Би ли предпочел да оставя куршума в него? И да кървиш до смърт?

Посочи бинта на бедрото си и изкрещя още по-силно:

— Ти си ме оперирала? Това можеше да ми струва крака. Можеше да ме направиш инвалид за цял живот! Божичко, ти си луда!

— Успокой се. Операцията не беше чак толкова сложна. Наблюдавала съм как баща ми се справя с много по-тежки наранявания, и то напълно успешно. Знаех какво трябва да се направи, макар и никога да не го бях правила.

— Значи и той е шарлатанин.

— Раздава антибиотици, когато може да ги достави, и прави каквото е необходимо, за да спаси нечий живот, включително и операции. Оправял е счупени кости, махал е сливици и апендикс, помагал е при трудни раждания. Когато най-близката болница е от другата страна на цяла планина, човек се учи да се справя сам и да импровизира.

— Не и с моя крак, принцесо! — Той спря и пое няколко пъти дълбоко въздух. — Къде е твоят старец? Искам да говоря с него. Искам да го видя. Довечера — каза той отчетливо. — Сигурно и той не е в ред. Изглежда, лудостта е ваша семейна черта. Но в този момент възможностите ми са ограничени. Ще пробвам с него. Е, къде е той?

— Няма го тук.

Скаут стигна, подскачайки, до нея и като я стисна за раменете, леко я разтърси.

— Къде е?

— Някъде в подножието на планината. Никой не знае с точност. Но ако беше тук, когато те докарах с куршума в бедрото, би направил същото, което направих и аз.

Скаут изсъска някаква ругатня, и то с такава ярост, че лицето на Шантал помръкна.

— Нямах да имам куршум в бедрото и нямах изобщо да бъда доведен тук, ако не беше ти. — Свали ръце от нея и ги отпусна безсилно.

— Не е добре за теб да се тревожиш. — Разбираше, че ругатните му се дължаха до голяма степен на болката, която изпитваше, а не само на гнева му. — Нека ти помогна да се върнеш в леглото.

Без да чака отговор, тя плъзна ръка около кръста му и сложи ръката му около шията си. Мушна рамо под мишницата му и пое по-голяма част от тежестта му върху себе си.

— Мога и сам да стигна до леглото си.

Тя вдигна очи към лицето му. Под побелелите му устни се бяха оголили стиснатите му зъби. Скулите му стърчаха, оросени от капчици пот. Беше безкрайно упорит и горд.

— Сигурна съм, че можеш, но ще ти струва болезнени усилия, които са безсмислени, щом аз съм тук да ти помогна.

Той въздъхна през зъби.

— Кракът адски ме боли.

— Не трябваше да ставаш.

— Не можех просто да си лежа и да те оставя да ме тъпчеш.

Отпуснал случайно тежестта си върху левия крак, Скаут изстена и се облегна на нея. Тя го прегърна здраво и плъзна ръка по ребрата му. Ръката му беше все още на шията ѝ и висеше отпуснато пред гърдите ѝ. Като се прегърби напред, върхът на пръстите му докосна гърдата ѝ.

Замръзнаха. В продължение на няколко секунди и двамата гледаха пода, неспособни да мислят, да помръднат, да дишат дори. Шантал стисна очи за малко, за да изчака да отmine странното усещане, което се разнасяше по всички части на тялото ѝ. Ръката ѝ долавяше не само топлината на кожата му, но и бесния ритъм на сърцето му.

Когато отвори очи, готова да продължат, той не помръдна. Вдигна поглед и го видя да се взира в нещо в другия край на стаята. Видя, че се е втренчил в пистолета на нощното шкафче на баща ѝ.

— Не си прави труда — тихо каза тя, прочела мислите му. — Не знаех, че е зареден, когато Андре ми го даде. Толкова бях ужасена, когато действително те прострелях, че извадих патроните и ги изхвърлих.

С пораженческо настроение той се отпусна още повече на рамото ѝ. Дватамата мълчаливо се затътриха към стаята, която беше напуснал преди час.

Там му помогна да седне на ръба на леглото и се обърна да запали газения фенер. Когато отново го погледна, той разкъсваше превръзката си.

— Какво правиш? — извика тя.

— Това, което трябваше да направя на секундата, щом дойдох в съзнание след алкохолните ти саботажки. Доколкото разбрах, нарязала си ме като касапин.

— Моля те, недей.

Шантал посегна да го хване за ръцете, но той я блъсна назад и продължи да къса бинта, докато най-сетне го хвърли на купчина на пода.

Остана изненадан от добре подредените шевове на разреза. Раната беше чиста, без признаци на инфекция, макар че мястото непосредствено до нея беше леко подпухнало.

— Опасявам се, че белегът ще остане — каза тихо тя, — но пък ще представлява интересна тема за разговор.

Скаут се усмихна кисело.

— Мога да живея и с белег. Виж, гангрената е нещо, с което едва ли бих се примирил.

— Сега, след като изложи раната на въздуха, по-добре ще е да я почистя и превържа отново. Би ли легнал?

Той бавно вдигна поглед. Очите им се срещнаха. Приятна топлина, също като от лъчите на тропическото слънце, се разля по тялото ѝ. Коленете ѝ омекнаха под втренчения му взор.

Макар двамата с баща ѝ да бяха получили покана за галапразненството по случай откриването на Кораловия риф, тя беше отишла там с мисия. Целта ѝ беше да отвлече някакъв инженер на име Скаут Ритлънд. Когато Андре тайно го беше посочил, сърцето ѝ беше замряло за миг и стомахът ѝ се беше свил. Неговата красота и сексапил бяха превърнали задачата от неприятна в съвсем лесна за изпълнение.

Няколко пъти през онази вечер ѝ се беше наложило да си напомня, че не го прелъстява наистина, а само за да постигне една цел, от която зависеше бъдещето на селото. Но често се беше улавяла, че се държи точно като жена, която преследва най-привлекателния мъж на празненството, и че съжалява, че това не би могло да се превърне в една романтична увертюра към нещо много по-голямо.

От опит знаеше, че романтичните истории понякога завършват с ужасно разочарование. Беше успяла да го избегне след преживяното в Калифорния. Щеше да продължава да го прави, въпреки че начинът, по който я гледаше Скаут Ритлънд сега, я караше да премалява от желание и ѝ напомняше, че беше преди всичко жена.

Придавайки си вид на професионалистка в медицината, тя го положи назад върху възглавницата, избягвайки погледа му. Той не откъсваше очи от нея, но тя се направи, че не забелязва втренчения му поглед и се съсредоточи върху промиването на раната. Накрая сви крака му в коляното и го превърза с нов бинт.

— Наистина се нуждаеш от болкоуспокояващо.

— В никакъв случай. Ако човек си има работа с теб, нужни са му бистър ум и контрол над всичките му способности.

— Едно бренди?

Веждите му се вдигнаха подозрително.

— Чисто ли?

Тя се намръщи, излезе от стаята и се върна след минута с малка чашка бренди. Скаут я пое и отпи. Преглътна питието със затворени очи и въздъхна доволно.

— Твоят старец има изтънчен вкус — отбеляза той и примлясна от удоволствие.

Разсеяно разтърка голия си корем, където тя от опит знаеше, че брендито разлива приятната си топлина. Пръстите му рошеха меките косми, които се простираха от гръдната кост до пъпа. И по-надолу. Шантал знаеше, че бяха меки като коприна, защото понякога, когато беше попивала потта по тялото му, си беше позволявала да го докосне нежно, а не по необходимост.

При спомена за това гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Всяка Коледа получаваме каса френско бренди от един колега на баща ми, който му остана верен приятел.

Стоеше до леглото и наблюдаваше как Скаут бавно пие питието си. Веднага щом свърши, направи гримаса и се опита да оправи възглавницата си, като удряше с юмруци под главата си.

— Чакай, нека аз.

Взе чашата от него и после подхвана с една ръка главата му и я повдигна. Със свободната си ръка потупа възглавницата му и я обърна, за да е с хладната страна нагоре.

Съвсем неочаквано за нея той повдигна още съвсем малко глава, но съвсем достатъчно, за да докосне с лице гърдите ѝ. Първо го потърка в тях, после го притисна в клина на деколтето ѝ и целуна улейчето между тях.

Шантал изстена и за миг притисна главата му към себе си. Но само след секунда го пусна и отстъпи назад. Скаут изглеждаше толкова объркан от постъпката си, колкото и тя от своята. Известно време се гледаха мълчаливо. Той пръв наруши тишината.

— Не знам... Имах странното чувство, че съм преживял това преди.

Тя несъзнателно облиза устни с език и изтри влажните си длани о хълбоците си.

— Когато идвахме насам — шепнешком каза тя, — държах главата ти в скута си.

Той сведе поглед към тази част от тялото ѝ, преди да срещне отново големите ѝ сини очи.

— Защо?

— Страхувах се да не умреш.

За да премахне напрежението и да избегне втренчения му поглед, Шантал посегна към фенера и загаси горящия фитил.

— Лека нощ. — Обърна се да си върви, но ръката на Скаут се плъзна в тъмното и хвана китката ѝ.

— Шантал? — Тя неохотно се извърна към леглото. — Знаеш, че не те последвах навън онази вечер на празненството, за да търся работа.

— Знам.

— Знаеш какво исках.

— Да.

— И че още го искам.

— Недей — задъхано го помоли тя.

— Виж какво, Шантал, твоят план е истинска лудост.

— Не и за мен. Не и за моите хора.

— Бъди разумна. Не мога, няма да се мотая тук, за да строя някакъв проклет мост.

— Ще го направиш.

Той въздъхна отчаяно.

— Ти си интелигентна, образована, изискана жена. Боже мой, та ти изглеждаш като езическа богиня, като фея от сънищата. Накарай ме да направя нещо разумно, като например да подобря гените на племето, като стана баща на детето ти. С радост ще се съглася. Но този мост е истинска лудост. Знаеш го и сама.

— Няма да мислиш така утре, като го видиш.

— Утре ще мисля как да се измъкна оттук и да се върна в цивилизацията.

— Ще видим. — Гласът ѝ прозвуча загадъчно. Отдръпна ръката си и оправи мрежата за комари. Излезе от обсега на лунните лъчи, които струяха в стаята. — Лека нощ, Скаут. Ще спиш много добре.

— Откъде знаеш как ще спя? Да не си... — Той седна като ужилен в леглото. Видя го как се олюлява и хваща главата си с ръка. Изпсува и се плъосна на възглавницата. — Отново си ми сложила нещо в брендите, нали? По дяволите! Кога ще се науча!

— Съжалявам, но не мога да гледам как страдаш ненужно.

— Тогава съм изненадан, че не си ме застреляла в главата, вместо да ми оперираш крака.

— Не говори абсурдни неща. Прекалено много се нуждая от теб, за да си го позволя. Лека нощ.

Ругатните му я преследваха, докато вървеше през иначе тихата къща. Най-накрая утихна. Лекото успокоително, направено от местни боровинки, си беше казало думата.

Шантал се съблече и се шмугна в леглото си. Обикновено стаята ѝ се разхлаждаше от морския бриз. Тази вечер той отново духаше, но тялото ѝ беше горещо и неспокойно. Усещаше допира на всеки квадратен сантиметър от голата си кожа до чаршафа.

Протегна крака и изви нагоре гръб, за да се опита да отпусне стегнатите си мускули. Вдишваше бавно и дълбоко. Сложи ръце върху гърдите си.

Нищо не облекчаваше странните и приятни симптоми на болестта, която я беше спходила. И нищо освен съня, плановете за моста или ритуалните молитви не можеше да я накара да забрави целувката на Скаут, приятното усещане на кожата му под дланта ѝ и сладкото чувство, което бе изпитала, когато бе притиснал брадясалото си лице към едрите ѝ, тръпнеци от ласката му гърди.

5.

На следващата сутрин Шантал стоеше до леглото му и го чакаше да се събуди. Няколко минути тя се радваше на слънчевите лъчи, играещи по лицето му, обрасло с тъмна набола брада, която много отиваше на гъстите му вежди. След ден-два щеше непременно да се нуждае от бръснене, поне според нормалните критерии би трябвало да е така. Харесваше ѝ чорлавата му коса, израсла над ушите и по тила му.

Наблюдаваше как на слънцето някои кичури от тъмнокестенявата му коса изглеждаха по-светли. Нямахше сиви коси, но предполагаше, че е около четиридесетгодишен — с десетина години по-възрастен от нея. А може би мрежата от характерни бръчки добавяше по някоя несъществуваща година към възрастта му. Във всеки случай малките бръчици около очите, очевидно резултат от работата на открито, ѝ се струваха особено привлекателни.

Той дишаше дълбоко и спокойно и несъзнателно положи ръка на гърдите си. Почеса се лениво, докато се разбуждаше. Отвори очи, присви ги заради слънцето, после предпазливо ги отвори отново. Стресна се, като я видя да стои до леглото му заедно с едно момче.

— Кой е този? — сънено попита той и кимна към момчето.

— Жан — отвърна тя на френски. — Наричаме го и Джони.

Скаут го огледа дружелюбно.

— Симпатично дете. Твое ли е?

— Не!

— Няма защо да се обиждаш. Просто питах. — Той се усмихна на момчето. — Здравсти, Джони. Какво става?

— Bonjour, monsieur — срамежливо отвърна то.

— Страхувам се, че Джони е единствената английска дума, която знае — информира тя Скаут. — Но веднъж щом се опознаете, ще се разбирате добре. На първо време той ще бъде твоите крака. Просто посочвай какво искаш и той ще го взима и донеся.

— Може ли да ми извика такси?

Знаеше, че се опитва да я провокира и отказа да се хване на въдицата. Дори се усмихна, сякаш е казал някаква шега.

— Кога предпочиташ да закусиш? Преди или след бръсненето.

— Бръснене?

Тя отстъпи встрани и му позволи да види тоалетните си принадлежности, наредени на нощното шкафче. До тях имаше чайник с гореща вода и леген.

— Това са моите неща! — възкликна той. — Откъде ги взе?

— От фургона ти на строителната площадка.

— Влязла си с взлом?

— Не го направих аз. Андре сам изяви желание. И в действителност не се е налагало да влиза с взлом. Вратата е била отключена. Смятах, че ще ти е приятно да разполагаш с вещите си. — Посочи отворения куфар на пода.

Скаут призна, че е била права, но я погледна самодоволно.

— Екипът сигурно вече е разбрал, че ме няма. Всички са имали възможността да изтрезнеят след празненството. Вероятно са проверили навсякъде и са открили, че ме няма. Навярно, докато си говорим тук, претърсват острова с хеликоптери, кучета следотърсачи и всички налични средства. Рано или късно ще стигнат и тук.

— Кучета следотърсачи? — изсмя се Шантал. — Добър опит, но си спести приказките. Чух те да казваш на мистър Рейнолдс, че смяташ да се запилееш някъде из острова за неопределено време. Каза никой да не те търси. Поне на първо време.

Кръвта нахлу в лицето му.

— Прибави и подслушване към списъка от твои грехове.

— Човек не може да бъде прекалено внимателен.

Той попита намръщен:

— Спомена някаква закуска.

— Да, днес ще хапнеш твърда храна.

— По този тържествен повод май наистина трябва да се обръсна. Но първо, нуждая се от тоалетна. — Той стисна зъби решително. — Нямам намерение повече да използвам проклетата подлога.

— Страхувам се, че нямаме канализация, на която си свикнал, но все пак имаме нещо като тоалетна. Джони ще ти помогне да идеш там, докато приготвя закуската ти.

На вратата на стаята тя се обърна към него.

— Разбира се, не мисля, че ще предприемеш нещо подло, докато си под опеката на Джони, като например да се опиташ да избягаш. Това ще го постави в неблагоприятна светлина пред семейството му и сред приятелите му. Ще гледат на това като на провал, който ще хвърля сянка върху репутацията му до края на живота му.

Джони разбираше, че Шантал говори за него, но нищо повече. Погледна високия космат бял мъж. Милата му безхитростна усмивка разкри липсата на двата му предни зъба.

Скаут отвърна на усмивката му и сухо се обърна към Шантал:

— Докато той е край мен, обещавам да не върша нищо подло.

С доволна усмивка Шантал напусна стаята, уверена, че той няма да рискува авторитета на Джони.

Скаут беше по-мускулест и жилав от който и да било мъж в селото. Раната беше влошила състоянието му, но той беше инат и бе възможно да се напегне до краен предел и да припадне, опитвайки се да преодолее трудностите, наложени от временното неизгодно положение, в което се беше озовал. Във физическо отношение бе посилен от нея, дори и ранен. Ако можеше да го контролира по някакъв начин, то той беше само психологически.

Когато се върна с подноса със закуската, Скаут бръснеше последните остатъци от брадата си с бръсначка за еднократна употреба. Беше мушнал дясната си пета под чатала, а раненият му крак висеше отстрани на леглото. Седнал с кръстосани крака в долния край на леглото, Джони му държеше ръчно огледало и не откъсваше очи от него. Брадичката му беше покрита с пръски от бялата пяна за бръснене.

— Но понякога ментоловата щипе. Аз лично предпочитам онази с аромата на лимон. Жените са луди по него. Сега как е?

Показа лицето си за оглед и Джони бързо закима с глава в знак на одобрение. Скаут обърса останалата пяна с влажна кърпа.

— Окей, хайде сега да обръснем и теб. — Обърна бръсначката с опаката страна, така че в действителност ножчето да не докосва кожата, и изстърга пяната от лицето му. — Готов си, мой човек — каза след малко и обърна огледалото към момчето. То се кикотеше от удоволствие.

— Правилно съм предположила, че вие двамата ще се разбирате добре.

— Та той ми е приятел. Помогна ми да навлека първите дрехи, които слагам от дни наред.

Още с влизането си Шантал бе забелязала, че Скаут беше обул къси панталони, макар нагоре да си оставаше гол. Космите на гърдите му бяха влажни и къдрави след банята. Беше сресал косата си. Ухаещата на лимон пяна за бръснене беше възбуждаща. Тя долови цитрусовия аромат на свежест, когато се наведе да сложи подноса на скута му.

— Какво има за закуска? Вафли и наденички? — с надежда попита той. — Или яйца и бекон?

— Риба с ориз.

— Ха? За закуска?

В чинията, която откри, имаше две малки печени риби, до нея бяха купичката с ориз и половин папая. След първоначалния шок Скаут се нахвърли на храната и я изгълта лакомо, като изпи и две чаши кафе. Последната хапка от папаята мушна в устата на Джони.

Накрая избърса уста в ленената кърпа за хранене, вдигна очи към Шантал и попита:

— А сега какво? Не и обратно в леглото, надявам се.

— Би ли искал да видиш моста?

— Да. — Спонтанният му отговор я изненада, но после той добави, насочил показалец към нея: — Но само защото е единственият изход от това място.

Тя даде някакви инструкции на Джони на бърз френски. Момчето скочи от леглото на Скаут и напусна стаята. Както и предната вечер, тя помогна на Скаут да излезе от къщата, като го подпираше с рамото си. Когато стигнаха до вратата на бащината ѝ спалня, погледна вътре.

— Джони? — С внезапен вик Шантал пусна Скаут и се втурна към момчето, което въртеше пистолета на показалеца си. — Mon Dieu! — възкликна тя, грабвайки оръжието от него.

За миг го притисна с облекчение към себе си, после отвори пълнителя и извади останалите пет куршума, преди да бутне пистолета в чекмеджето на нощното шкафче. Стиснала куршумите в ръка, тя се обърна.

Облегнат на рамката на вратата, Скаут я гледаше гневно изпод свъсените си вежди.

— Кучка — изруга тихо той.

— Трябваше да те излъжа снощи — оправда се тя. — Не можех да те оставя да се влачиш, олюлявайки се, за да стигнеш до пистолета. Щеше да ти се отвори раната.

— И също щях да избягам, като те заплаша с него.

— И това също — съгласи се тя.

После отиде до единия прозорец, дръпна жалюзите настрани и хвърли шепата куршуми върху зъберите, които водеха към плажа отдолу.

— Ето. Мисията на пистолета приключи. Няма друго огнестрелно оръжие в селото. А в състоянието, в което се намираш, едва ли би се справил с тези зъбери, ако тръгнеш да търсиш куршумите. Забрави за тях.

Джони се беше залепил до стената. Той приближи колебливо Шантал и ѝ подаде сламената шапка с широка периферия, която всъщност му беше казала да донесе.

Когато ѝ я подаваше, той прошепна бързо:

— Кучка.

Шантал погледна Скаут многозначително.

— Ще трябва да внимавате какво говорите, мистър Ритлънд. — След това разроши косата на момчето. — Мерси, Джони — каза му тя и сложи шапката си.

Когато стигна до Скаут обаче, той я стисна под брадичката и притегли лицето ѝ близо до своето.

— Куршумите са безвъзвратно загубени, затова ще забравя за тях. Но това, което няма да забравя, е как ме измами. Внимавай, принцесо. Ще си платиш за всички лъжи.

— Няма съмнение. — Предизвикателно се дръпна от него. — Но не и преди да построиш на хората ми нов мост.

Между тях се надигаше враждебност, която всеки момент щеше да стигне точката на кипене. Скаут реши, че пределът наистина е бил преминат, когато няколко секунди по-късно в селото отекна силен тътен. Стъкларииите в къщата зазвънтяха. Вратите се затвориха с трясък. Книгите по етажерките се разклатиха и паднаха на пода. Сякаш под тях имаше метро и влакът тъкмо в този момент минаваше под краката им.

Гневът на Скаут се изпари. Той се огледа отчаяно.

— Какво, по дяволите, е това?

— Voix de Tonnerre — съдържано отвърна Шантал.

— На английски! — изрева Скаут, за да надвика шума.

— Гласът на Гръмотевицата. Нашият вулкан. — На лицето му беше изписано истинско недоверие. Тя се засмя тихо. — Сигурно си знаел за Voix de Tonnerre.

— Да, знаех. Но не смятах... — Също тъй неочаквано, както бяха започнали, тътенът и вибрациите спряха. Скаут стоеше, наклонил глава в очакване. Когато се убеди, че земетресението е преминало, попита: — Къде е той? Колко близо? Очаква ли се да изригне?

Без ничия помощ заподскача на куц крак към входната врата на къщата и излезе на широката веранда, която я опасваше от три страни. Джони изприпка след него и постави ръката му на рамото си. Използвайки момчето като патерица, Скаут слезе надолу по стълбите и вдигна поглед към кълбата дим, които се издигаха от един далечен връх.

— Велики боже, това нещо ще изригне всеки момент. Шантал, събери всички. Ще започнем да евакуираме първо жените и децата. Кажете им да носят...

Той спря, когато разбра, че тя му се смее.

— Какво ти става? — гневно я попита той. — Да не си превъртяла? Ако все още не си забелязала, ще ти кажа, че има действащ вулкан на една миля разстояние от това село.

— Знам, Скаут. Израснах с него в предния двор.

— Много смешно — презрително отвърна той. — Можеш да го смяташ за дружелюбното куче на съседа, но разтопената лава и дъждът от пепел не ми изглеждат особено дружелюбни.

— Лавата се охлажда и втвърдява много преди да достигне тук долу, а ако има някакви въглени и пепел при изригването, пасатите ги издухват към морето.

— Откъде, по дяволите, знаеш? Искаш да кажеш, че си го виждала да изригва и преди?

— Много пъти. Макар че не спада към действащите хавайски вулкани, от време на време изригва, и то доста силно. Веднъж на няколко години. През последните няколко седмици се кани да изригне отново. Ще го направи съвсем скоро.

Беше ѝ забавно недоверието, с което посрещаше думите ѝ. Въпреки всичко, опита се да го успокои.

— Изригванията са сигнали от боговете, че са доволни от селото. Хората вярват, че тези периодични изригвания са божия благословия и ги очакват с нетърпение. Както виждаш, никой от тях не бяга изплашено да се скрие, нали?

Скаут се завъртя на пета и за пръв път забеляза, че цялото село стои в подножието на възвишението и ги наблюдава с любопитство. Всички изглеждаха спокойни. Той единствен беше паникьосан.

— Е, те сигурно вярват и на шамани — каза той, като заобиколи Шантал и застана с лице към нея. — Но това не значи, че и аз трябва да го правя.

Усмивката ѝ замръзна.

— Не е необходимо да ги обиждаш, мистър Ритлънд.

— Съжалявам. — Той язвително постави ръка на сърцето си. — Току-що преживях първото вулканично изригване в моя живот, затова други неща са изтласкали дипломатичните ми обноси на заден план.

— Уверявам те, Voix de Tonnerre е безопасен.

— Ти каква си, да не си специалист?

— Да. — Самоувереният ѝ отговор го изненада. Устата му се затвори, без да изкаже язвителните неща, които му бяха на езика. Шантал използва момента и продължи: — Баща ми предрича, че Voix de Tonnerre няма да има никакви значителни изригвания в близките хиляда години.

— Страхотно — каза той и подигравателно обърна очи нагоре. — Баща ти казва така. Защо не ми каза това веднага? Сега се чувствам доста по-добре.

— Не само че се държиш обидно, а си и саркастичен.

— Ами какво те кара да смяташ, че ще повярвам на казаното от баща ти, а? Убеден съм, че той е също толкова умствено неуравновесен, колкото и ти.

— Можеш да му вярваш, защото е признат специалист по вулканология — троснато му отвърна тя. — Не ръководи нищо толкова съвършено като изследователската лаборатория на склоновете на връх Килауя, но те уверявам, че мнението му по тези въпроси е доста авторитетно. Както и моето. И ако съм загрижена относно някакъв опасен мост — каза тя, започвайки да се разпалва, — мислиш ли, че

ще оставя моите хора да стоят тук, ако смятам, че вулканът ще изригне толкова силно, че да застраши живота и собствеността им.

Той хапеше устни и обмисляше казаното от нея. За да бъде още по-убедителна, тя продължи:

— Сигурна съм, че Рейнолдс Груп са знаели за вулкана. Потърсиха съвета на баща ми, преди да решат да строят курорта си на острова. Като един от проектантите, вероятно си бил информиран.

— Да — отвърна сухо той. — Казаха ми, че може да видя да излиза малко пушек от кратера, но това щяло само да придаде на атмосферата на острова още повече романтика. Не очаквах толкова барабанене. Нито пък земетресение. Нищо от рода на това, което току-що се случи.

— Почувства го само защото си близо до него. Следващият трус едва ли ще те изненада. А сега би ли искал да видиш моста?

Той въздъхна дълбоко, прокара пръсти през косата си и смирено отвърна:

— На всяка цена. Не мога повече да чакам.

— Внимавай, като слизаш по пътеката. Много е камениста. Разчитай на Джони за подкрепа. Той очаква това от теб.

— Обещавам да не го разочаровам.

Тримата тръгнаха бавно надолу по пътеката, която водеше към центъра на селото. Всички хора се бяха стекли от колибите със сламени покриви и усмихнати ги приветстваха в подножието на възвишението.

Когато се приближиха, Скаут измърмори:

— Ние сме подозрително натруфени. Май цялото облекло на всички тук се състои от цветя.

Жените носеха поли от плат или трева. На шиите им висяха гирлянди от цветя като традиционните хавайски огърлици. Мъжете имаха превръзка през слабините от памучен плат и корони от цветя. Повечето деца бяха съвсем голи, но всички бяха украсени с огромни ярки цветове.

— Цветята показват, че днес е празник — обясни му Шантал.

— Какъв е поводът?

Тя се спря и го погледна изпод периферията на шапката си.

— Ти си поводът.

Скаут също спря наскред пътеката.

— Аз?

— Ти си отговорът на техните молитви. Боговете те изпратиха да построиш нов мост.

Той се замисли. Чувстваше се неловко.

— Мислех, че са приели християнството. — Кимна към колибата, която очевидно служеше за параклис. На сламения ѝ покрив беше прикрепен дървен кръст.

— Така е, но древните племенни традиции не се оставят лесно.

— Бях измамен, прострелян, отвлечен и упоен — напомни ѝ той. — Едва ли това е начинът, по който се отнасят към божество.

— Как си стигнал дотук не е от значение. Важно е какво ще правиш.

— С други думи това, което не знаят, няма да им навреди.

— Не е вярно. Просто не виждам нужда да ги отегчавам с подробности.

Докато се движеха сред гълпата, на шията на Скаут увиснаха огърлици от цветя. Прегръщаха го, целуваха го, докосваха го с почит и благоговение. Стари и млади му се възхищаваха и го боготворяха. Шантал разбираше от слиянето му изражение, че излиянието на толкова много чувства бе изненадващо за него. Както и облеклото на островитянките.

— Знаеш ли, те имат и лица — заядливо му подхвърли тя.

Скаут откъсна поглед от привлекателните гърди на една млада жена и срещна строгите очи на Шантал.

— Прости ми. Аз съм жертва на моята култура. И аз като тях не мога да се откажа от племенните си традиции. За мен едно голо до кръста момиче си е голо момиче.

— След известно време това няма да ти прави впечатление.

— Не бъди толкова сигурна.

Тя му се намръщи в отговор, а после се обърна към хората и им каза нещо. Те веднага започнаха да се пръскат.

— Взе, че развали празненството — измърмори Скаут.

— Боготворят те сега, но помни какво очакват от теб в замяна.

— Нов мост на мястото на стария.

— Ето го и него.

Той погледна в посоката, в която сочеше ръката на Шантал, и видя дълбоката клисура и паянтовия мост над нея.

— В действителност мястото, където стоим сега, се е образувало, когато преди много векове от планината се е откъснала голяма скала. — Посочи върха на планината от другата страна на клисурата. Стръмните ѝ склонове бяха обрасли като джунгла. На дъното ѝ течеше поток, който криволичеше между скалните късове или се блъскаше в тях и нагоре хвърчаха пръски, които на яркото сутрешно слънце образуваха стотици миниатюрни дъги. — Оттук се снабдяваме с прясна вода. Баща ми прегради потока, за да се образува малко езерце. То е зад онзи завой.

Скаут кимна и продължи да гледа втренчено моста. Един от туземците дърпаше плашлива коза по него. Въженият мост се люлееше опасно.

— Пренесли сте ме по това? — попита пресипнало той. Височината беше ужасяваща. Ако някой паднеше, щеше да се размаже на скалите отдолу.

— Сега разбираш защо предприех тази отчаяна стъпка — каза Шантал. — Дори и най-старият човек от селото познава този мост, откак се помни. Това говори, че е строен най-малко преди деветдесет години. Трябва да бъде заменен с по-солиден.

— Гарантирам за това.

— Седни. — Посочи му една издълбана в скалата пейка.

Джони се отпусна на земята в краката на Скаут и го зяпна благоговейно. Шантал се изправи пред него като адвокат пред строг съдия, макар че той бе окичен с цветя и ролята не му подходеше.

— Ако имахме мост, по който да е възможно да се движат превозни средства, помисли какво би означавало това за селото. Хората щяха да имат по-безопасен, по-сигурен, по-бърз достъп до останалата част от острова, до училища и болници.

— Права си, Шантал — сговорчиво отвърна той. — Повярвай ми, това нещо е риск за всеки, който стъпи на него. Но какво искаш да направя? — Разпери широко ръце.

— Да построиш друг.

— Само това? — щракна с пръсти Скаут. — Като с вълшебна пръчица? Съвсем сам?

— Разбира се, че не. Имаш безплатна работна ръка тук.

— Тук? — Изсмя се и погледна през рамо към селото. — Имаш предвид хората от селото ли?

— Те не са глупави — обиди се Шантал. — Знаят, че ще е тежко, но желаят да го извършат.

— Не се цупи. Не исках да покажа пренебрежение, но просто... — Скаут объркан прокара ръка надолу по лицето си, изкривявайки чертите му. — Не става само като грабнеш чук и торба пирони. Ако ти не го разбираш, баща ти трябва да го проумее. Между другото, защо той не прави офертата? Защо е натоварил теб с тази отговорност?

— Планът ни беше общ.

— Даже и моментът с отвличането?

— Да — уклончиво отвърна тя.

— Лъжкиня.

— Добре де, аз прибавих тази част. И не кори хората за каквото и да било. Те са невинни. Казах им, че си дошъл доброволно, но по пътя сме имали инцидент.

— Виж, принцесо, не можеш просто да отвлечеш някакъв инженер и — абракадабра! — ето ти готов мост.

— Не те моля да строиш нов Голдън Гейт.

— Така ли? Добре че ме успокои.

— Нуждаем се от мост, който да ни върши работа.

— И който да е над някаква си клисурка, при вида на която човек, страдащ от акрофобия, ще сънува кошмари.

— Не съм казала, че ще е лесно.

Той отметна глава назад и изрева отчаяно. Шантал не се стресна, въпреки че ревът му отекна в планината и мигновено прекъсна всякаква дейност в селото.

Тя не отстъпваше от своето, вирнала предизвикателно брадичка, но със спокоен поглед. Скаут стисна ръце между краката си и дълго изучава побелелите им кокалчета. Най-сетне вдигна глава и с помирителен тон предложи:

— Защо не направим така? Ще се върна в Щатите и ще се опитам да основа фонд за изграждането на моста. Моята... ъ-ъ-ъ... имам една приятелка, която е много добра в събирането на пари по всякакви благотворителни поводи. Това ѝ е хобито. Само като ѝ обясня какво е положението, веднага ще се заеме с този въпрос преди всички останали. Може да убеди Корпуса на мира или някоя религиозна организация да я подкрепят. Сигурен съм, че ще успее. Какво ще кажеш?

Докато той привърши покровителствената си реч, Шантал вече кипеше от гняв. Ужасяваха я снизходителната му усмивка и гласът, който сякаш обясняваше на глупак. Нямаше намерение да го укорява. От друга страна, не искаше годеницата му в Бостън, която със сигурност беше така наречената от него „приятелка“, да има нещо общо с моста. Скаут не предполагаше, че тя знае за неговата Дженифър. Засега искаше нещата да останат така. Но най-обидното беше, че той считаше селото и жителите му за благотворителен повод. Ето това искаше да опровергае.

— Хората искат да построят сами моста си. Не искат Корпусът на мира или Корпусът на инженерите, или който и да било да го направи вместо тях. Ако беше така, вече щях да съм се обърнала към правителството на САЩ за помощ. Нужен им е човек, който да направи плана и да ръководи строителството, но искат да положат същинския труд сами. Само така ще го смятат за наистина свой, нещо, с което ще могат да се гордеят. Те не се считат за безпомощни, бавноразвиващи се деца — каквито всъщност ти мислиш, че са.

— Не съм казал...

— Освен това мостът ни е нужен сега. Ти си тук сега. Ако те пуснем, няма да видим повече ни вест, ни кост от теб.

Той скочи на крака и примижа от болка. Беше забравил за болния си крак и бе отпуснал тежестта си върху него.

— Как смееш да поставяш под съмнение моята честност, когато ти самата си нарушавала думата си безброй пъти.

— Никога не съм нарушила думата си — категорично се противопостави тя и поклати глава.

— Добре, напомняй ми отсега нататък да вярвам на всичко, казано от теб. Защото до този момент показваш склонност към измами и долни лъжи.

— Просто съм отчаяна!

— Аз не съм ли? Отчаян съм в желанието си да се махна по-скоро оттук.

— Значи отказваш?

— Точно така. На мен ми плащат, за да строя мостове и други неща. Какво те накара да мислиш, че ще се съглася само защото ти се чувстваш отговорна към това село?

— Чувството за благоприличие.

— Чувството за благоприличие не плаща сметки. От години се боря да стъпя на крака в бизнеса си. Сега един от най-големите конгломерати, в света ме ухажда и нямам намерение да изпусна тази възможност като стоя тук и си губя времето с вашето попикано мостче.

Сините ѝ очи се присвиха застрашително.

— Тогава отказваш само защото не можем да ти платим? Съвсем по капиталистически.

Скаут прокара пръсти през косата си и отново въздъхна шумно.

— Въпросът не е само в парите. Не съм чак такъв негодник.

— Не си ли?

Той я изгледа продължително.

— Сега кой се държи обидно?

— Тогава какъв си, Скаут? Защо не направиш това за тях? — Обхвана с един замах на ръката цялото село.

— Добре, ще ти кажа защо. Някъде там, горе — той закуцука напред и посочи подножието на планината, което тя бе споменала по-рано, — има един откачен стар французин, който благославя дъщеря си да ходи да прелъстява и отвлича будали като мен, като ги заплашва с оръжие. Изнервям се от самата мисъл, че мога да стана съучастник на такъв луд, да не говорим, че дъщеря му е шарлатанка, лъжкиня и пласьорка на наркотици. Освен това усещам как във врата ми диша действащ вулкан, който може да помете всякакъв мост, ако изобщо успее да го построя, като се имат предвид наличните материали и работна ръка. Отгоре на всичко трябва да пия конски бульон и да ям риба за закуска, а в крака ми има дупка от куршум, която ме боли дяволски.

Гневът му нарастваше с всяка казана дума, докато накрая започна да крещи. На лицето на Джони се появи загрижена гримаса. Но Шантал остана безучастна и само го изгледа продължително, без да мигне.

Той отвърна очи и изруга, но после отново я погледна.

— Виж, Шантал, ти си смела жена. Като приятел ти казвам, че оценявам високо това, което си направила за селяните в миналото, и начина, по който се грижиш за бъдещето им. В наше време рядко се среща такава саможертва. Възхищавам ти се. Виждам необходимостта от нов и по-добър мост, но не съм човекът, който ви трябва. Сама ме принуждаваш да бъда неприятно откровен. — Той спря и си пое

дълбоко въздух, после ѝ се усмихна с неискрено съчувствие и завърши: — Разбираш ли, това всъщност не е мой проблем.

Без да каже нищо, тя се обърна и нехайно даде сигнал на мъжа, застанал на края на моста. Той и няколко други млади мъже запалиха факлите, които държаха готови в ръце. Когато се разгоряха, те наведоха факлите към раздърпаното въже. Само след секунди дървеният мост бе обхванат от пламъци.

Скаут скочи изненадан и разгневен, а Шантал се обърна към него и мило му каза:

— Сега проблемът е и твой.

6.

— Да не си полудяла! — закуцука към горящия мост Скаут. — Не мога да повярвам — извика той и се плесна по бедрата, забравил за раната си. — Всички сте откачили.

Горещината от пламъците беше много силна. Идваше към тях на видими трептящи талази. Огънят погълна моста за по-малко от минута и угасна така бързо, както беше лумнал. Обгорели парчета летяха надолу към дъното на клисурата и падаха в потока. Нагоре се издигаха облаци пара.

Жителите на селото нададоха радостни възгласи. За тях изгарянето на моста представляваше обещание, че скоро ще имат нов, който няма да застрашава живота им. Започнаха истински да празнуват с песни и танци. Разнесе се весело биене на барабани.

Скаут не виждаше нищо освен пушеците останки от моста от двете страни на клисурата. Обърна се към Шантал и разкъса ядно гирляндите от цветя върху главата и шията си. После ги хвърли на земята. Очите му горяха като факлите, които унищожиха моста.

— Ще те убия.

Започна мъчително да се придвижва към нея. В думите му се долавяше такава решителност и твърдо убеждение, че Шантал за миг се уплаши да не би да изпълни закана си. Но още преди да я достигне, протегнатите му напред към гърлото ѝ ръце бяха хванати и извити отзад на гърба.

— Пуснете ме — крещеше той и яростно мятеше глава.

— Ударена ли си, Шантал? — Мускулест млад мъж се втурна към нея, докато двама също така мускулести негови връстници удържаха Скаут.

— Не, Андре.

— Андре — презрително каза Скаут, опитвайки да се освободи. — Когато свърша с нея, ще си опитам късмета и с теб.

— Не се тревожи — каза тя на Андре. — Малко е разстроен, че изгорихме моста и му отрязохме пътя за бягство.

— Малко разстроен? — изрева Скаут, дърпайки се от двамата мъже, които го държаха здраво. — Това е далеч от истинското ми състояние, принцесо. Когато те докопам, ще те убия.

— Искаш ли да го цапна така, че да млъкне отново? — предложи Андре.

— Не — извика тя и сложи ръка на рамото му да го възпре. — Дай му възможност да свикне с мисълта, че сега няма друга алтернатива, освен да построи нов мост.

Скаут внимателно се вгледа в Андре.

— Откъде те познавам?

— Работех на строежа на хотела.

— А-а, сега си спомням. Беше добър, силен работник, но имаше проблеми с отношението към работата. — Той изпръхтя. — Нищо чудно. Бил си просто неин лакей и шпионин.

Готов за бой, Андре се хвърли към Скаут. Шантал отново го възпря. Тя каза на Скаут:

— Ще направиш по-добре, ако се сприятелиш с Андре. Той ще ти бъде от полза, когато започнеш моста.

Скаут изпълва неприлично нея и моста. Този път Шантал не беше достатъчно бърза. Преди да успее да се намеси, Андре го перна през устата. С нови сили, отприщени от гнева, Скаут успя да освободи ръцете си. Замахна към Андре и го удари с юмрук по брадата, разцепвайки кожата.

— Спрете! — Шантал застана между тях. — Спрете веднага! Нима искате да видят, че се биете? Днес е празник. Няма да оставя глупавата ви мъжка гордост да провали празника на хората. Джони! — извика тя. Момчето се втурна и застана до Скаут, после сложи ръката му на рамото си.

Шантал посочи с брадичка към къщата на възвишението. Скаут беше бесен, но лицето му беше издължено и пребледняло от болка. Той неохотно се отпусна на Джони и започна да изкачва лекия наклон към къщата.

Шантал тръгна след тях. За нейна голяма изненада, Андре я хвана над лакътя. Никога досега не беше я докосвал, нито пък я беше поглеждал толкова сурово.

— Той може да стане опасен за теб. Не мисля, че трябва да стои в твоята къща.

Тя освободи ръката си.

— Налага се. Трябва да се грижа за раната му. Няма да ни бъде от никаква полза, ако развие инфекция. Не се страхувай за мен. Той ръмжи, но не хапе.

Андре не реагира на опита ѝ да се пошегува, само я гледаше с неумолимите си черни очи. Искрящи от злоба, след малко те вече следяха двамата, които с мъка пристъпваха нагоре по хълма. Без да продума, той се обърна и направи знак на приятелите си да го последват.

Шантал уморено въздъхна. Никога не бяха се карали с Андре. Защо точно сега, когато и без това разправиите ѝ бяха много, се разгневяваше и той. Нима не ѝ стигаше Скаут?

Когато стигна до къщата, той вече бе успял да седне на ръба на леглото и развързваше бинта си. Джони го наблюдаваше мрачно. Шантал бързо му каза нещо и той се спусна да изпълни желанието ѝ.

Отстрани ръцете на Скаут и прегледа раната.

— Един от шевовете е изскочил по време на нелепата ви препирня.

— Твоето кученце я започна.

Джони се върна с гарафа алкохол. Шантал наля два пръста в една чаша и я подаде на Скаут.

— Не, благодаря. Не искам да проспя останалите дни от седмицата.

— Това е само бренди. Видя ме, като го наливах.

— Откъде да знам дали не си го наляла в бутилката.

Тя отметна глава и гаврътна на един дъх съдържанието на чашата. Наля отново и му я подаде. Скаут я взе и я изпи смело като нея.

— Благодаря — пресипнало каза той. Облиза с език цепнатата си устна.

— Големи мъже — с укорителен присмех каза Шантал, — а се бият.

Намокри ъгълчето на кърпата в легена с вода на нощното шкафче и попи устната му с нея.

— О-о-о, престани!

— Трябва да му сложа нещо.

— Как не!

— Може да се инфектира.

Той посегна към гарафата и си наля още едно питие. Преди да го изпие, потопи пръст в него и намокри с алкохола кървящата си устна. В очите му се появиха сълзи.

— Считай го за дезинфекцирано.

— Много добре. Трябва да направя нов шев...

— Няма да се оставя отново в ръцете ти, доктор Дюпон, затова си избий тази мисъл от главата. Разчитам на доброто си общо здраве и регенеративните способности на човешкия организъм за самолечение.

— Изглежда, че имаш треска. Може би е по-добре да си легнеш.

— Може би трябва да изоставиш лицемерния тон на болногледачка и да ми кажеш къде е.

— Къде е кое?

— Другият път, който извежда от селото. — Остави чашата и се изправи на крака. — Защото дори ти не би направила нещо толкова откачено, като да отрежеш единствената връзка на селото с останалата част от острова.

— Не знам какво...

Той я стисна за раменете и я дръпна рязко напред. Ръцете ѝ опряха върху голата му гърд. Гледаха се втренчено, с открит враждебност. Уплашен, Джони издаде някакъв тревожен звук, който ги накара да се вразумят.

Шантал отстъпи от леглото, прошепна нещо успокоително на момчето и го погали по бузата. То каза довиждане на Скаут и излезе.

— Чакам — каза рязко Скаут веднага щом Джони изчезна от вратата.

Шантал свали сламената си шапка и тръсна косите си.

— Има една тясна пътечка, която слиза долу до потока и после се изкачва по другата страна. Нужен е почти час, за да се измине пътят по нея, без да смятаме времето, необходимо за прекосяване на потока. С твоята рана ще ти трябва четири пъти повече време, ако изобщо издържиш. Във всеки случай не знаеш къде е. Примири се с мисълта, че ще строиш нов мост.

Скаут я изгледа преценяващо.

— Или какво? — тихо я попита след това.

Изненадана, тя повтори въпроса му.

— Какво искаш да кажеш с това „или какво“?

— Точно това. — Мушна ръка отзад на тила ѝ и я дръпна заедно със себе си, като същевременно се строполи на леглото. Сложи ръце отзад на кръста ѝ, за да я притиска, просната върху него. — Колкото повече мисля за заточението си тук, толкова повече започва да ми харесва — прошепна той. — Кой човек не би разбрал, че това е истински рай. Бих могъл да се възползвам от онова, което рекламираше онази вечер.

Той я целуна грубо и плъзна ръце по тялото ѝ — надолу до бедрата и после отново нагоре.

— Само да се възбудиш, обзалагам се, че си истинска лъвица. Андре сигурно би го потвърдил. Нима не се сби с мен само от ревност? Не му харесва мисълта, че мога да бъда там, където той вече е бил. Но няма за какво да се притеснява. Наистина. Когато ми омръзнеш, ще те върна отново на него. После ще си избира някоя от красавиците на селото, които ме ухажваха тази сутрин. Няма да се наложи да работя нито ден повече, нито да си слагам вратовръзка, нито да се справям с трафика в пиковия час. — Той я притискаше все по-силно към себе си. — Защо да си правя труда да строя мост, когато колкото повече мисля за това, принцесо, толкова повече ми харесва мисълта да си убивам времето в мързел като баща ти.

Самодоволното му хилене беше обидно подигравателно. В този миг ѝ се искаше да забие нож в сърцето му, но само сбута с коляно болното му бедро. Той примижа несъзнателно, а в това време тя се изтръгна от ръцете му.

— Напрежението тази сутрин ти дойде много — сухо каза тя. — Ще изпратя обяда ти по Джони. След това ти предлагам да си починеш.

Като затвори вратата зад себе си, Шантал се отпусна на нея и позволи на потисканите сълзи да бликнат в очите ѝ. Беше я унизил ужасно. Беше засегнал най-болното ѝ място. Обидата му беше направо болезнена. Замълча, защото само би му доставила удоволствие, ако реагираше по някакъв начин. По-скоро би умряла, отколкото да му позволи да узнае колко жестоко я беше наранил.

* * *

Влезе отново в стаята му едва след няколко часа. Скаут седеше в леглото с дъска за писане, подпряна на сгънатото коляно на здравия му крак. Довърши писането си, преди да погледне бегло нагоре. Това, което видя, прикова погледа му. Шантал стоеше на прага на вратата само по бански костюм.

Тя не забеляза удивлението му, защото, от своя страна, също беше изненадана. Подът на стаята беше осеян със смачкани хартии, които приличаха на снежни топки.

— Ще накарам Джони да ги събере по-късно — каза Скаут и прикова вниманието ѝ към себе си.

— Какво правиш?

— Планирам.

— Какво планираш? — Тя пристъпи в стаята.

Беше му трудно да я гледа в очите. Беше като замаян при вида на голия пъп, бедрата и гърдите, които изпълваха горницето на бикините ѝ.

— Разни идеи. — Гласът му прозвуча приглушен и стегнат.

Шантал погледна листа върху дъската.

— Но това е мост! — шепнешком възкликна тя.

— Разбира се, че е мост. Нали това ме докара да строя тук. Или си променила решението си?

— Не, но очевидно ти си променил своето. — И като го изгледа недружелюбно, попита: — Да се обиждам или да се лаская, че повече не държиш да ти бъда наложница?

Той въздъхна виновно.

— Май си го заслужих.

— И не само това.

Скаут остави молива и дъската настрана и я погледна в очите.

— Тогава говореха гневът и отчаянието ми, Шантал, а не самият аз. Обикновено не съм такъв. Аз... много ми се събра през последните няколко дни, не е ли така? Бях много раздразнен и...

— Противен.

— Противен — призна той. — Целях се, където подозирах, че си най-уязвима.

— Тогава имате силно развита интуиция, мистър Ритлънд, защото всичко, което казахте, всъщност цялото ви отношение беше достойно за презрение.

— Отново сме на официалното „мистър Ритлънд“, така ли?

— Поне засега.

— Ще получа ли известно опрощение, ако ти покажа някои идеи? Въртяха ми се няколко в главата, затова накарах Джони да ми донесе дъската и молива от кабинета на Джордж. Нали нямаш нищо против да го наричам така? Скиците са съвсем груби, но...

— Защо го правите?

Той рязко вдигна глава.

— Мислех, че ти го искаш.

— Вярно е. Но капитулирате така неочаквано. Защо?

Тя беше най-вбесяващата жена, която беше срещал.

Ето сега — той се опитваше да бъде мил и да направи онова, което го беше карала, а тя иска обяснения и причини.

— Ако щеш вярвай, но в повечето кръгове ме смятат за приятен човек. Контактите ми с хората, с които съм работил, са били, общо взето, културни и приятелски. Правя всичко възможно, за да избягвам конфронтациите и от завършване на гимназията до тази сутрин не бях участвал в юмручен бой. — И той облиза цепнатата си устна с език.

— Съжалявам, че Андре ви удари, макар че си го заслужихте с обидния начин, по който ми говорехте.

— Бях жестоко провокиран, Шантал — тихо ѝ напомни той.

Гласът ѝ прозвуча също тъй тихо:

— И какво ви накара да промените решението си?

— Започнах да се чувствам като егоист. Напоследък ми върви и имам късмет. — Вдигна рамене. — Помислих, че може би трябва да пръсна малко от него наоколо. Ако наистина мога да помогна на тези хора, вярвам, че трябва да го сторя.

Това, което не ѝ каза, беше, че изведнъж бе осъзнал колко време беше минало от празненството по случай откриването на Кораловия риф. Цяла седмица. Значи датата на сватбата му се беше приближила с една седмица.

Дженифър щеше да го очаква вече, макар и да не беше определил точна дата за своето завръщане. Знаеше, че ако не ѝ се обадеше в най-скоро време, щеше много да я притесни. Тя би разбрала желанието му да полоува, да ходи за риба или да разглежда Париш Айлънд. Но ако извинението за закъснението му беше задържането му под един и същ покрив с красавица като Шантал, щеше да бъде прекалено да очаква от

бъдещата си съпруга да го разбере. Във всеки случай нямаше намерение да си играе с късмета. Колкото по-скоро построеше проклетия мост, толкова по-бързо щеше да се измъкне оттук. Неговата опонентка не показваше желание да отстъпи. Засега го беше надхитрила. Беше решил да смени стратегията.

А тя стоеше, кръстосала ръце върху голия си корем, и го гледаше скептично.

— Много човеколюбиво от ваша страна, мистър Ритлънд.

— Не ми ли вярваш?

— Не — направо отвърна тя. — Но причините за вашето сътрудничество сега не са от такова значение, както построяването на самия мост. Искате ли да се разходите малко?

— Не искаш ли да видиш какво съм направил досега, да чуеш идеите ми? — Безразличието ѝ беше тревожно. Смяташе, че ще бъде приятно изненадана, благодарна, всичко друго, но не и безразлична.

— По-късно. Мисля, че се нуждаете от свеж въздух. Хайде. Ще извикам Джони. Двамата с него ще можем да ви заведем долу на плажа.

Придвижването беше мъчително, но най-накрая стигнаха в подножието на каменистата пътека, която ги отведе от задната страна на къщата до плажа. В действителност Скаут чувстваше, че може да стигне много по-далеч без каквито и да било оплаквания, но така имаше основателна причина да докосва Шантал. Докато го подкрепяше, ръката му беше лежала в извивката на талията ѝ. Не знаеше дали му се завиваше свят от дългото лежане, от горещото слънце или пък от гледката на чудните ѝ гърди, които наблюдаваше от изгодната си позиция.

— Седни в тази образувана от прилива локва. Солената вода ще подейства добре на раната ти.

Той изгледа плитката вода недоверчиво, но седна в нея. Щом тя покри крака му, той го извади навън.

— Горещца е. Освен това щипе.

— Стига си хленчил — сгълча го тя и бутна крака му отново във водата.

Пейзажът отговаряше на чудните картинки в рекламните брошури. Пясъкът беше бял и ситен като захар, водата — бледо синьо-зелена. Разпенените вълни стигаха брега и после се отдръпваха,

оставяйки искряща дантелена утайка на плажа. Няколко мъже от селото ловяха риба с копия. Жените играеха с децата си в приборя. Никой не носеше друго освен една препаска и на никого — освен на Скаут — това не правеше впечатление. Но при всичката тази голота той гледаше най-много човека, който единствено беше облечен. Не откъсваше очи от Шантал, която си играеше сред вълните с Джони и другите деца.

Когато тя излезе от водата с пригладена назад мокра коса, открила финото ѝ лице, с блеснали от удоволствието очи и капчици вода, стичащи се по гладката ѝ като сатен кожа, дъхът му секна. Даде си сметка, че отдавна не беше спал с жена.

— Как се чувстваш? — отпусна се тя на пясъка до него. — Виждам, че си подут.

Въпросът ѝ го слиса. Той се окашля и попита дрезгаво:

— Моля?

— Как е устната ти? — Тя я докосна с върха на хладния си мокър пръст.

Коремните му мускули рязко се стегнаха.

— Нищо ѝ няма.

— А раната? Помага ли солената вода? — Тя облиза морската вода от устните си. Сърцето му се преобърна.

— О, да, от кисненето е далеч по-добре.

— Така и предполагам. — Хвана косата си и като я изви над рамо, изстиска водата от нея.

— Знаеш ли — каза той, като се стараяше да откъсне очи от струйките, които се стичаха по голия ѝ корем, — имам смътното усещане, че съм основното забавление този следобед.

— Какво имаш предвид?

— Ами всеки път, щом някой погледне насам, започва да се смее. Какво толкова забавно има у мен? Досега сигурно са свикнали с косматите ми гърди.

Шантал сведе очи. Забеляза колко гъсти бяха мокрите ѝ мигли.

— Ти не си забавен вече. Смят се на мен.

— На теб? Че какво смешно има?

— Не е смешно, а просто по-различно.

— Различно?

Тя го погледна за миг и веднага отвърна очи.

— Не са свикнали да ме гледат на плажа... с горнище на бански.

Погледът му мигновено се насочи към гърдите ѝ. Едва сега забеляза, че сутиенът изглеждаше чисто нов. Цветът му беше доста по-ярък от този на бикините. Съмняваше се дали изобщо е бил носен друг път.

За такава слаба фигура тя имаше едри гърди, истински красиви гърди. Спомни си как бяха откликнали на милувките му. От тази представа ниско долу в корема му лумна огън.

— Моля те, не променяй местните обичаи заради мен.

Той бавно вдигна глава и срещна очите ѝ, които блестяха като слънцето върху повърхността на океана. В очите им се четеше онова, което чувстваха телата им. Посегна инстинктивно и я хвана за китката. Притисна палец върху пулса ѝ. Не се изненада, че и той препускаше лудо като неговия.

— Моля те! — многозначително добави той.

От влажните ѝ устни се откъсна тих стон. Издърпа ръката си от леко треперещите му пръсти и каза:

— Ако беше европеец — може би. Но както сам призна, американците са манияци по отношение на бюста. — И тя направи неясен жест, с който искаше да каже, че въпросът е приключен. — Защо не ми покажеш плановете си сега?

Той си придаде нехаен вид, но все пак не му се искаше да я пусне така лесно. Съвсем спонтанно откъсна цвета на един хибискус от храста зад нея. После, без да отделя очи от нейните, които мълчаливо и озадачено го наблюдаваха, мушна стъблото в улея между гърдите ѝ, така че венчелистчетата се разпериха и покриха заоблените им хълмчета.

— Сега вече можем да погледнем скиците. — Сам се изненада от напрегнатия си дрезгав глас. Не беше очаквал, че вместо да обърка нея, каквото беше всъщност намерението му, планът му щеше да рикошира върху самия него. Той беше този, който сега изпитваше неувереност.

Джони беше донесъл дъската на плажа и я беше затиснал с един камък. Скаут доста се помъчи с него, но най-сетне успя да я издърпа и приглади листовите хартия.

— Отначало започнах да обмислям план за въжен мост, подобен на стария. Но той изисква кабели, подпори и... ами направо е неизпълним. — Тя видя няколко задраскани на кръст скици. — Това е

дъговиден мост. Стандартен и изпълним. Освен ако не се намираш на остров, където дефилето, което искаш да прехвърлиш, не е твърде стръмно и не липсва достатъчно бетон. И така — погледна я той и посочи друг лист със скици — спрях се на моста с подпори. Направо като от уестърн на Джон Уейн.

— Можеш ли да го построиш тук?

Той се почеса по главата и погледна изкосо към океана.

— Не знам. Ако...

— Какво? — попита тя, щом той замълча.

— Ако имах необходимите материали. — Остави дъската настрана и отново посегна към ръката ѝ. Този път жестът му имаше за цел да я успокои. Като я притисна между дланите си, той я погледна и съвсем сериозно каза: — Шантал, ти ме молиш да направя невъзможното. Въпреки че се съгласих да остана, въпреки че си поиграх с разни идеи, просто не мога да го направя.

Тя грациозно се изправи и му подаде ръка.

— Ела с мен.

— Къде? — Докато се изправяше, с радост отбеляза, че от кисненето в солената вода кракът му вече не беше така вдървен и подут. Но все пак още не можеше да отпускате тежестта си върху него. Джони се притече веднага на помощ. — Благодаря, приятел. Дамата иска да я последваме.

По всичко личеше, че Джони го разбра.

Шантал тръгна надолу по плажа. Скаут я последва заинтригуван. Тя изчезна сред купчина огромни обли камъни, в които вълните се разбиваха шумно и хвърляха пръски наоколо. Джони го преведе през дълбока до глезена вода, застояла между скалите след прилива.

Когато се появиха от другата страна, видя, че Шантал навиваше някаква военна мрежа със защитен цвят. Под нея имаше достатъчно строителни материали за един малък склад. Торби цимент, наредени в редици с височина до рамото, които биха могли да служат като бункер. Дървен материал, както и всякакви електрически инструменти, а също и преносим генератор, който да ги захранва. Стотици метри арматурно желязо лежах, навити като огромни змии на плажа и блестяха на слънцето. Всички материали бяха обвити или покрити с найлон, за да не се мокрят от солените пръски на приборя.

Устата на Скаут увисна. Върху всички стоки имаше червен фирмен знак, но дори и без него би познал строителните си материали.

— Значи... ти... — заекна той, — ти си...

— Точно така — сдържано каза Шантал. — Аз съм коварният мръсник, който те крадеше.

7.

— Как успя да го направиш? — попита я Скаут, докато се опитваше да си гребне ориз от една малка купичка. Хранеха се на плажа, а пред очите им се разкриваше смайваща океанска панорама, чудесен фон за официалния им обяд.

Шантал го беше предупредила, че няма да има сребърни прибори. Това не му се стори кой знае какъв проблем, но сега разбираше, че още не беше достатъчно сръчен да се храни с пръсти. Повечето ориз падаше в скута му.

— Научих се да се храня така много преди изобщо да съм видяла вилица или лъжица. — Шантал се забавляваше и се смееше на безуспешните му опити и на начина, по който се ядосваше на себе си.

— Така човек може да умре от глад.

— Искаш ли пак да ти покажа? — Тя остави храната си настрана и като облиза пръстите си, обърна се към него. — Номерът е да държиш купичката близо до устата си и да щипваш храната между пръстите си. Пъхаш каквото можеш в устата и облизваш останалото. Ето така.

Загреба малко ориз и печено свинско и го вдигна към устата му. Той пое храната, после облиза останалото по пръстите ѝ. Шантал наблюдаваше движението на устните му и се чудеше как можеше от нещо толкова невинно да ѝ се обръща стомахът. Когато езикът му близна върховете на пръстите ѝ, тя дръпна ръката си.

— Мисля, че вече му хвана цаката.

— Не бях свършил с упражняването.

Сетивата ѝ доловиха предизвикателния блясък на очите му, но успя да се сдържи.

— Опитай с твоите пръсти.

— Благодаря за урока как да се храним на Париш Айлънд — каза той и продължи да яде, — но когато те попитах как си успяла, имах предвид кражбата.

— Такава грозна дума.

— Която води до грозна присъда, ако те хванат.

— Но аз не бях.

— До този момент. — Така беше свъсил вежди, че между тях нямаше почти никакво разстояние.

— Яд те е само защото не си успял да ме хванеш. Това, че не си открил крадеца, те притеснява повече от загубата на материалите, нали?

Той изправи рамене и я погледна войнствено.

— Знаеш ли с колко си оцетила Рейнолдс Груп?

— Не, но се обзалагам, че и те не знаят, с изключение на някой счетоводител, който е попълвал иска за застраховката. Той вероятно може да ни каже до последния цент стойността на строителните материали, защото застрахователната компания му е върнала сумата.

— С която си ги оцетила.

— Колко мислиш, че плаща Рейнолдс Груп за застрахователни вноски всяка година? Отнетото от мен е само малка добавка към тази сума. Така че всеки има полза от цялата работа.

Той поклати недоумяващо глава.

— Знаеш ли кое ми е най-чудно? Мисля, че наистина си вярваш на приказките. Такава логика според теб е съвсем смислена.

— Разбира се. Напълно. Освен това ти вероятно не би използвал всичките тези материали. Сигурна съм, че си поръчал повече от необходимото, за да се подsigуриш с излишък, който е за предпочитане, отколкото да ти свършат по средата на работата, особено като се има предвид, че всичко се доставя с кораб. Спестих ти разходите за връщане на излишните материали до Щатите и в същото време ще ги оползотворя добре.

— Значи мислиш, че е съвсем редно да откраднеш материалите, понеже си имала нужда от тях, а ние не.

Тя ахна от обида.

— Да не би да смяташ, че ще открадна нещо, което не ми трябва?

Вратът му сякаш се пречупи, главата му клюмна и брадичката почти опря в гърдите му.

— Все едно да говоря на тухлена стена.

— Гор е главата. Ето и десерта.

Изглежда, цялото население на селото празнуваше предстоящото строителство на нов мост. Туземците май добре си прекарваха, като

изключим Андре, който седеше настрани и пиеше една след друга чаши с алкохол. Няколко пъти през вечерта тя го зърваше да наблюдава Скаут с изражение, което красноречиво разкриваше негодуванието и злобата му.

Андре беше най-силният и най-образованият младеж в селото. Джордж Дюпон бе доловил неговата интелигентност и се беше погрижил да посещава американското училище. Макар че Андре бе напуснал селото с нежелание, беше се проявил като отличен ученик.

Семейство Дюпон разчитаха на него за задачи, които не можеха да поставят на по-ограничените жители на селото. Той често изпълняваше ролята на куриер между селото и хората от другата страна на острова, защото говореше английски добре и ако се наложеше, можеше да живее сред тях и техните порядки и култура. Съвсем естествено беше да се появи на строителната площадка на Кораловия риф.

Шантал съжеляваше, че чувствата му към Скаут се бяха променили. Всичко стана след отвличането. Преди това Андре се изказваше добре за инженера и го наричаше суров, но справедлив началник. Беше докладвал на Шантал и баща ѝ, че мистър Ритлънд е определено подходящ да ръководи работата по строителството на моста. Беше направо слисана сега, когато наблюдаваше колко драстично беше променил мнението си за Скаут. Забележката на Скаут, че Андре просто ревнува, беше абсурдна. Двамата бяха израснали заедно в селото и бяха играли непрекъснато като деца. Андре никога не беше загатвал някакво романтично чувство към нея. Всъщност той имаше богат избор измежду подходящите за брак млади жени в селото.

Пропастта, която зейваше между двамата, я безпокоеше не само защото тя мразеше дисхармонията в която и да е област от живота си, но предимно защото двамата трябваше да строят рамо до рамо моста и да си помагат, а не да си пречат.

Мислите ѝ рано или късно винаги се връщаха към моста. Скаут обяви, че няма определен план и отказа да обсъжда нахвърляните скици, преди да ги е обмислил добре. Нейната настоятелност се беше оказала безрезултатна. След като откри, че тя е била неуловимият крадец, спъващ работата по проекта на Кораловия риф, Скаут решително отказа да преговаря.

А тя беше нетърпелива работата да започне по-скоро. Ами ако ги оставеше с недовършен мост, защото трябва да се връща в Щатите за сватбата си? Шантал не можеше да го задържа до безкрайност. Когато наближеше крайният срок, трябваше да си отговори напълно съзнателно на въпроса заради кого го задържа — заради хората си или заради себе си. Въпреки враждебността, която често просвяткаше в отношенията им, на нея ѝ харесваше, когато той беше наблизо.

Погледна го сега. Горящите факли хвърляха отсенки върху лицето му и придаваха ръждивочервеникав цвят на косата му.

— Това е страхотно — каза той и без никакво смущение облиза лепкавите си пръсти. — Какво е?

— Нещо като пудинг. Направен от плодово пюре, настърган кокос и козе мляко.

Той спря да дъвче и погледна с отвращение плитката купа, която почти беше остъргал с пръсти. Шантал му каза през смях:

— Не трябваше да ти казвам и да ти развалям удоволствието. Но моля те, усмихай се. Марго го направи специално за теб.

— Коя е Марго?

— Ей там. Тази, която тревожно кърши ръце.

Проследи погледа на Шантал и забеляза момичето.

Вдигна празната купа и потърка корема си. Сияйна усмивка се разля по умърлушената ѝ до този момент физиономия.

— На колко години е?

— На осемнайсет и все още е неомъжена. Стара мома.

— Не отговаря на моите представи за стара мома — каза Скаут, очевидно оценил полинезийската красота на девойката.

— Много е красива — съгласи се Шантал. — И много придиричива. Родителите ѝ горят от нетърпение да я видят омъжена. Искат да я предпазят.

— От какво?

— От мъжете, които идват на острова по вода — бавно каза тя и отвърна глава. — Те обикновено считат нашите жени за стока. Момичета като Марго често стават техни жертви. Когато прелъстителите им се наситят, няма какво друго да правят, освен да станат проститутки в баровете по пристанището или близо до военните бази.

Доброто настроение на Скаут се изпари.

— Искаш да кажеш, че едно подхлъзване, и то не по нейна вина, е достатъчно да провали живота ѝ? Не е справедливо, нали?

— За тези хора девствената годеница все още е високо почитана.

Voix de Tonnerre избра този момент и изригна гейзер от дим. Нощното небе се освети с червено сияние.

Земята потрепери. Гръмотевичният шум отекна в близките планини.

Скаут скочи на крака, забравил да пази болния си крак. Сред туземците се разнесоха радостни възгласи. Чу се бързият езически ритъм на барабаните. Каните с алкохол се подаваха от ръка на ръка. Пиеше се без ограничения.

Скаут се отпусна отново на рогозката, която делеше с Шантал, и отпи от чашата си. Посочи към димящия кратер и облака пара, който се издигаше от него.

— Сигурна ли си, че знаеш за какво говориш?

— Абсолютно. Баща ми изучава Voix de Tonnerre през цялата си професионална кариера. Обединихме научните си изследвания. Наистина набира сили за изригване, но то няма да бъде силно и разрушително. Довери ми се. Ако това ти е трудно, довери се на баща ми. Малко хора по света са признати за експерти от неговия ранг.

— И той сега е някъде там? При целия този хаос? Не се ли страхува да не остане в капана му, когато настъпи големият ден?

Тя почтително погледна планината.

— Да, той е там горе. Но не се страхува от Voix de Tonnerre.

Пръстите му обхванаха брадичката ѝ и обърнаха лицето ѝ към него.

— Вярвам, че ти си наполовина езичница, Шантал Дюпон.

Устните ѝ се извиха в тайнствена усмивка.

— Тази култура е доста изкусителна, нали?

— Има си своите преимущества. — Погледна надолу към превръзката на гърдите, която тя носеше освен късия си саронг. Между двете части на дрехата ѝ се виждаше голата ѝ плът с гладка, загоряла от слънцето кожа. Вниманието му се задържа твърде дълго там и Шантал започна да изпитва неудобство.

— Престани да ме зяпаш.

— Пъпчетата са едно от любимите ми неща — дрезгаво каза той.

— Тогава следващата част от празненството наистина ще ти хареса.

Насочи вниманието му към група млади жени, сред които беше и Марго.

— Те ще танцуват за теб. Опитай се да изглеждаш впечатлен.

— Не е нужно да се опитвам.

Танцьорките започнаха да се движат в ритъма на барабаните. Краката им пореха пясъка. Бедрата им проблясваха на светлината на факлите. Въртеливите движения на хълбоците им предизвикваха природата. Гладките кореми, набраздени от тренираните им мускули, предаваха кръговите движения на тазовете им. Върху поклащащите се глави бяха вдигнати кошници, пълни с плодове и цветя.

— Предлагат дарове на вулкана — обясни Шантал.

— Смятах, че обичайната практика е да хвърлят в кратера му някоя девица — подхвърли духовитата си забележка Скаут.

— Така беше. — Той рязко отвърна поглед от голите гърди на танцьорките и се вгледа в нея, за да разбере дали не се заяждаше с него. — Отказаха се от този обичай, когато приеха християнството.

— За късмет на момичетата — измърмори той. После погледна с уважение към вулкана и вдигна за поздрав чашата си към него, преди да отпие.

— Започваш да привикваш към нашия алкохол.

Той гаврътна съдържанието на чашата си.

— Не съвсем. След две или три питиета се чувствам така, сякаш товарен влак минава през главата ми.

— Тогава защо пиеш?

— Защото не ме е страх от товарни влакове толкова, колкото ме е страх от вулкани.

Усмихна се криво, а сърцето на Шантал заблъска в гърдите ѝ така силно, сякаш участваше в танца. Когато не се мръщеше или цупеше, лицето му беше доста красиво. Дори когато се мръщеше, то пак е хубаво, призна си тя.

Напоследък се питаше какъв ли би бил животът ѝ, ако беше срещнала Скаут Ритлънд на континента. Дали съдбата ѝ щеше да се промени? Несъмнено щяха да изпитат привличане. Но дали щяха да се влюбят, да се оженят, да имат деца?

Мечти от този род бяха опасни, защото не го беше срещнала в Калифорния. Там срещна друг човек. Но дори и Скаут да беше човекът, комуто бе отдала своята невинност, развитието на нещата едва ли би било друго. Оставаше неизменният факт, че в очите на външния свят тя беше просто една островитянка. Дори университетските дипломи и професионалният блясък не променяха нещата.

Изведнъж барабаните млъкнаха. Последвалата тишина имаше направо осезаем ефект. Танцърките останаха замръзнали като живи статуи за известно време, оставяйки зрителите и особено Скаут като в транс. Когато се раздвижиха, повечето от тях се оттеглиха при семействата си. Няколко останаха в центъра на вниманието.

Всичко това задължаваше да не се говори високо. Скаут се наведе към Шантал и прошепна:

— Какво става сега?

Дъхът му беше уханен като морския бриз. Стана ѝ приятно, като го усети по кожата си. Нощта беше изключително гореща след изригването на вулкана. От слепоочието към скулата му се стичаше пот.

— Сега ще танцуват един по-различен танц. В него участват само младите неомъжени девойки.

— Как така?

— Целта на танца е да се привлече вниманието на подходящ мъж.

— О, да. А ти защо не танцуваш?

— Защото не се опитвам да привлека вниманието на никого.

Той бавно сведе очи към гърдите ѝ. След няколко мига отново я погледна в очите.

— Наистина ли?

Шантал усети как вътре в нея се разля такава топлина, сякаш беше врящата магма в дълбините на вулкана, но успя да запази безизразна физиономия и студен поглед.

— Ако си махна горната част на облеклото и танцувам обредния танц, тогава ще знаеш, че се опитвам да те прелъстя.

— Да, това ще бъде един доста добър знак.

— Но няма да стане. Затова не мисли за мен като за сексуален обект.

Той се изсмя скептично и мушна леко с пръст пъпа ѝ.

— Невъзможно.

Тъй като барабаните отново забиха, не успя да чуе самата дума, а я прочете по устните му. От това тя придоби още по-чувствено въздействие.

Преструваше се, че наблюдава танцьорките, но вниманието ѝ беше насочено към Скаут. Ръката му беше близо до нейната и често я докосваше лекичко. Улавяше всяко разрошване на косата му от бриза. По едно време вятърът отвя няколко кичура от косата ѝ върху лицето и устните му. Скаут не ги отмахна.

Той се изказа за представлението само веднъж с думите:

— Боже мой. Тяхното послание е по-ясно от слънчев ден.

Марго се беше придвижила към Андре и танцуваше точно пред него. Бедрата и хълбоците ѝ се въртяха в бавни хипнотични кръгове, които бяха красиви като хореографско изпълнение и скандално похотливи. Андре я наблюдаваше през замъглените си дръпнати очи и дишаше тежко.

Ръце и крака се извиваха като змии. Поклащаха се тела. Гърди и кореми, блеснали от пот, канеха за любовна ласка и хладна целувка.

Ударите на барабаните зачестиха, ставаха все по-бързи и по-високи. Проникваха през телата на слушателите и дърпаха онези струни от съзнанието, които обикновено държаха юздите на пуританското въздържание.

Въпреки че Шантал беше наблюдавала този обред, откак се бе родила, тази вечер барабаните ѝ говореха по нов, неповторим начин. Искаше ѝ се да се отпусне и да даде воля на тялото си, да се извива и поклаща в отговор на възбуждащия ритъм.

Искаше ѝ се да освободи гърдите си и да поклаща бедра, както я водеше ритъмът на барабаните. Копнееше да люлее свободно глава и да мята рязко косата си назад. Дишаше учестено, полуотворила устни. Чувстваше, че изпада в транс и едва успяваше да държи очите си отворени. Накрая се поддаде на изкушението и ги остави да се затворят, а тя самата започна да се поклаща в такт с музиката. След едно силно кресчендо барабаните отново утихнаха.

Веднага отвори очи. Скаут се беше навел над нея и я гледаше напрегнато. В очите му се отразяваха факлите и огньовете, които горяха и в самия него. Лицето му блестеше от пот. По шията му се

стичаха капки от нея. Ноздрите му бяха леко разширени и тя усети, че и неговото дишане беше учестено и неравномерно като нейното.

Изведнъж той подхвана с ръка тила ѝ и придърпа главата ѝ към себе си. Целуна я силно и грубо. С другата си ръка повдигна брадичката ѝ на една страна, за да му бъде по-удобно да я целува. Тя инстинктивно потърси да се хване за нещо. Ръцете ѝ се заровиха в косматите му гърди.

— Това неминуемо ще стане — обеща ѝ той с напрегнат и пресипнал от възбуда глас. — Ще бъдем заедно. — Отдръпна се на нужното разстояние, преди да са привлекли погледите на всички.

Танцът беше отбелязал официалното приключване на празника. Младите мъже посочиха любимото си момиче и потърсиха уединени местенца, където да се отдадат на онова, което правят всички влюбени по света. Семействата започнаха да изкачват скалистия склон, за да се приберат по домовете си. Факлите бяха загасени и само лунната светлина и розовото сияние от вулкана придаваха сюрреалистичен облик на плажа.

— Джони? — тихо извика Шантал.

— Ей там е. — Скаут беше забелязал момчето, заспало, свито до дънера на една кокосова палма. — Предполагам, че съм го изтощил днес.

— Срамота е, че трябва да го будим.

— Недей. — Той я хвана над лакътя, преди да е направила и крачка към момчето. — Остави го да спи. Ще се справя.

— Сигурен ли си, че ще можеш?

— Ако ми помогнеш.

— Разбира се.

Тя го прегърна с една ръка през кръста, а той отпусна своята на рамото ѝ. По този познат вече начин те започнаха да се придвижват с чести почивки към скалистата пътека, която водеше нагоре към къщата.

Между плажа и склона имаше пояс с гъста растителност. Още щом пристъпиха в палмовата горичка, Скаут се спъна в тревата и падна, повличайки Шантал със себе си. Незнайно как тя се озова легнала по гръб в легло от хладна папрат, а Скаут беше надвесен над нея.

— Скаут, удари ли се? — задъхано го попита тя, щом успя да си поеме въздух. Раненият му крак беше първата ѝ грижа, но ухилената му физиономия ѝ подсказа истината. — Направил си го нарочно!

— Х-м-м. — Той потърка устни в нейните. Тя постави ръце на раменете му и се опита да го отблъсне. — Слушай — изсъска той, хванал главата ѝ между ръцете си, — независимо колко пъти отричаш, знам, че целувките ми ти харесват. Не смяташ ли, че един мъж може да почувства това инстинктивно? Знам защо на празненството ме подмами да те последвам навън, но онова, което правихме, преди да ме простреляш, не беше според плана, нали?

— Аз...

— Така ли е?

Волята ѝ се бореше с желанието. Най-накрая тя сведе очи към красивите му устни. Мълчаливо поклати глава в знак на съгласие.

Отговорът ѝ го накара да се отпусне. Погали с палец устните ѝ.

— И аз си мислех така. Тогава ти се искаше да ме целунеш, както и сега, нали?

— Да — неохотно призна тя. После прокара пръсти през косата му и повтори: — Да.

Устните им страстно се сляха, но този път целувката беше понежна, по-истинска, по-продължителна. Накрая той вдигна глава и като изстена от желание, зарови лице в ямката на шията ѝ. Стисна в шепи косата ѝ и я потърка по страните си. Шантал отметна назад глава и предостави шията си на търсещите му устни.

— Никога не съм докосвал толкова невероятно гладка кожа като твоята.

Сръчно развърза кърпата, която скриваше гърдите ѝ. Шантал, която толкова често беше ходила гола до кръста, изведнъж бе обхваната от свян. Той отмахна някои кичури коса, които скриваха гърдите ѝ, и когато ги видя на лунната светлина, не се сдържа и възкликна:

— Ти си фантастична.

Всяка милувка караше Шантал да извива гръб като дъга. Всяко докосване на пръстите му изпращаше странен, възбуждащ трепет към долната част на корема ѝ.

— По пръстите ти има пясък — колебливо прошепна тя.

— Съжалявам. Заболя ли те?

Тя поклати глава. Пяскът придаваше по-различен характер на нежностите му. Пръстите му внимателно галеха гърдите ѝ. Чак когато реши, че не може да предизвика по-силно желание от това, което вече чувстваше, че тя изпитва, той издуха внимателно пясъка от тях.

Шантал прегърна мускулестия му гръб и преди да разбере как се беше случило, той лежеше между бедрата ѝ. Наведе се над нея и отново хвана лицето ѝ в шепите си. Докато я целуваше, мокрите ѝ от целувките му гърди се заровиха в косматата му гръд и двамата изстенаха от удоволствие. Тя леко одраска ребрата му от мишниците до кръста. Той изпъшка от възбуда и като хвана едната ѝ ръка, я плъзна надолу.

Шантал ахна — първо от изненада, после от радост, накрая от ужас. Нима той очакваше такава интимност от всичките си любовници? Или от бъдещата си жена? А може би само от островните момичета?

Отблъсна го и само с едно движение се изтърколи надалеч от него. Докато той разбере какво става, тя вече седеше, облежната на дънера на една палма, и покриваше гърдите си с косата си.

— Какво, по дяволите, ти става? — изхриптя той, мигайки в тъмнината, в която не можеше да я различи добре.

— Трябваше да спра.

Той въздъхна дълбоко.

— Защо?

— Защото не мисля, че трябва да се любя с теб.

— Но преди няколко мига мислеше. — Едва се сдържаше, но гласът му подсказваше дълбочината на гнева му.

— Съжалявам — прошепна искрено тя.

— Съжалението не е достатъчно. Как смееш да стигнеш толкова далеч и после да се откажеш? — извика той. — За коя се мислиш?

— А ти за коя ме мислиш? — гневно отвърна тя. — Едно островно момиче, което можеш да използваш по време на ваканцията си тук?

— Ваканция! — Той се изправи на коляно, после на крака. — Наричаш отвличането, прострелването и изнудването да строя мост ваканция? След всичко, което ми стори, не мислиш ли, че имам право на известна компенсация?

Тя скръсти ръце отпред на гърдите си, сякаш да се предпази от удар.

— Очакваш от мен да бъда твоята проститутка, докато строиш моста, така ли? Един мост в замяна на неограниченото ползване на тялото ми?

Заболя я от липсата на каквото и да било уважение от негова страна. Испита болезнено разочарование. Беше започнала да мисли, че е по-различен от повечето мъже, които беше срещала.

— Много добре, мистър Ритлънд — мрачно се съгласи тя. — Ако моите хора ще получат мост в замяна на това, ще спя с вас, докато сте тук. Но — тя замълча, за да си поеме дъх — всеки път, когато прониквате в тялото ми, знайте, че това е единствената причина да го позволя. Ще ви мразя и презирам. И понеже наистина вярвам, че сте честен човек, мисля, че и вие ще се мразите и презирате след това.

Изглежда го предизвикателно.

— Това ли искате? Проститутка, която има също такова ниско мнение за вас, каквото и вие за нея?

Скаут въздъхна продължително през зъби и изръмжа:

— Изчезвай оттук, преди да съм се възползвал от великодушното ти предложение.

Тя не съзнаваше колко напрегнато очакваше отговора му, нито пък колко важен бе той за нея, докато не го чу. Полека-лека се отпусна и се приближи към него с протегнати ръце.

— Ще ти помогна да стигнеш до къщата.

Той я спря с жест.

— Казах ти да се махаш.

— Няма да изкачиш пътеката с твоя крак.

— Моят крак — прекъсна я той и отчетливо подчерта — е най-малкият ми проблем.

Възбудени и измъчени, те се изгледаха продължително. Накрая Шантал се обърна и тръгна с усилие нагоре по пътеката.

8.

На другата сутрин, докато Шантал вареше кафе в кухнята, Скаут се появи на вратата. Подпираше се на импровизирана патерица. Тя забеляза веднага, че беше махнал превръзката на бедрото си. Белегът представляваше яркорозова черта, но отокът беше спаднал значително. Косата му беше разчорлена, а късите панталони — омачкани. Очевидно беше спал на плажа и още не беше се обръснал. Изглеждаше зъл и нещастен.

Изглеждаше също възбуждащо мъжествен и умилително своенравен. Питаше се как беше устояла на изкушението предната вечер.

— Кафето готово ли е вече? — намусено попита той.

— Почти. — Тя се усмихна на момчето, което вървеше като сянка след мъжа. — Bonjour, Jean.

— Bonjour — сънено отговори то.

Обърна се към печката с дърва и провери дали ври съдържанието на синия емайлиран чайник. Той би подхождал повече на някоя колиба в Дивия американски запад и силно контрастираше на финия костен порцелан, който баща ѝ беше донесъл от Франция.

Наля кафе в една от безценните чашки, докато Скаут се отпусна на стола. Не направи опит да му помага. Предполагаше, че няма да приеме. Веднага щом седна на стола, Джони подпря патерицата на масата, за да му е подръка.

— Откъде я взе? — попита го тя и седна да пие кафето си с него.

— Направих я тази сутрин. Рано тази сутрин. Джони ми донесе нож, когато най-сетне попаднах на това, което ми трябваше. Той ми помогна да си намеря добра и здрава тояга. — Усмихна се на момчето, което оголи беззъбата си усмивка, усетило одобрението на своя идол.

— Ще ти върши работа.

Скаут кимна и отпи от кафето си. Никой от двамата не смееше да погледне другия в очите. Мислеха за предишната нощ, за целувките, които бяха разменили, за ласките, от които бяха прималели.

За да наруши неловкото мълчание, Шантал попита:

— Би ли искал да закусиш сега?

— Не, ако отново ще ям риба.

— Всеки получи дял от прасето, опечено за тържеството снощи.

— Островната версия на шунка и бекон?

Тя се опита да се усмихне.

— Нещо такова.

— Не, благодаря. Не съм толкова гладен. Кафето ми стига. Може да хапна някой плод по-късно.

Тя се съгласи с кимване на главата. Напрежението я убиваше. Беше трудно да води разговор, но дори безсмисленото дърдорене беше за предпочитане пред неловкото мълчание.

— Виждам, че конците на раната ти са махнати.

— Сам се справих. — Това беше повече от очевидно. Изчака го да обясни. Той небрежно вдигна рамене. — Не спях особено добре и станах веднага щом се съмна. Нямах какво друго да правя, затова взех, че ги магнах.

— Сигурен ли си, че е било време за това?

— Не.

— Боли ли те?

— Не.

— Но правиш физиономии, когато се движиш.

— Адски ми е неудобно.

— Сигурно, съжалявам.

— Вече го каза.

Последва ново неловко мълчание. Тя допълни чашките им с кафе, въпреки че и двете все още не бяха празни. Тъкмо да се обърне и той я хвана за китката.

— Никога не съм те смятал за проститутка, Шантал.

Гледаха се през парата, която излизаше от чайника.

Когато той ѝ натеза и ръката я заболя, Шантал го сложи отново на печката и като седна срещу Скаут, загледа се в тъмната отвара пред себе си.

— Шантал? — Тя вдигна глава. — Как можа да си помислиш, че гледам на теб с такова неуважение? — тихо попита той.

— Каза, че се целувам като скъпа проститутка.

— Целувките ти са страстни, истински. Някои жени биха се поласкали от такова сравнение.

— Не и аз.

Обезсърчен за миг, той се вгледа в чашата си. После вдигна очи към нея и каза:

— Премълчаваш нещо. Хайде, кажи ми какво е то.

Тя стеснително отвърна поглед, преди да започне.

— Аз съм продукт на три култури. Полинезийска от майка ми, френска от баща ми и американска от училището. Знаех какво да очаквам, когато отидох в Америка, защото вече бях изпитала върху себе си подозрителните погледи на хората от военната база. Личи си, че имам смесена кръв.

— Освен това си много красива, и то по различен, неповторим начин. Тези погледи, които си смятала за предубедени, вероятно са били от възхищение.

— Благодаря. Някои може и да са били, но аз се научих да внимавам. Хората обикновено предпочитат да държат на разстояние онова, което не разбират. Ако са се възхищавали, то е било от разстояние.

— А когато някой се е приближил?

— Най-често от мен се очакваше да бъда нещо, което не съм.

— Какво стана, когато се записа да учиш в Калифорнийския университет в Лос Анджелис? Излизаше ли с момчета?

— Да — предпазливо отговори тя. — Но си създадох име на дръпната и страняща от другите студентка. В действителност просто се опитвах да внимавам. — Стана от стола и отиде до един от прозорците. Отвори жалузите и свежият бриз веднага нахлу в стаята. — През третата година срещнах един четвъртокурсник от факултета по геология. Казваше се Патрик. Срещите ни се превърнаха в нещо повече от приятно прекарване на времето.

— Ти... си се влюбила?

Скаут направи предположението си съвсем колебливо, но тя отговори направо:

— Да, влюбих се до уши. Всички клишета, които се използват за влюбените, важаха за мен тогава. Движех се в някакъв розов облак — толкова бях щастлива. Животът беше прекрасен, бъдещето ни също. Решихме да се оженим.

Скаут се окашля и неспокойно се размърда на стола си. Джони го погледна тревожно, но той поклати глава, за да увери момчето, че раната не е причината за неговото неразположение. Сам не можеше да си го обясни с нищо, освен че му беше неприятно да слуша как Шантал говори за любовта си към друг мъж.

С фалшив интерес той попита:

— И какво стана с Патрик и розовия облак на щастието?

— Заведе ме да се запозная с родителите му. — Шантал се върна на стола си. Черните ѝ вежди бяха смръщени. Явно ѝ беше неприятно да си спомня. Изсмя се тихо, с горчивина. — Очевидно, когато Патрик им казал за мен, те са били очаровани, че ще имат снаха с такова странно френско име. Не им казал обаче, че съм само наполовина францужойка.

Прехапа устни, опитвайки се да прикрие треперенето им. При спомена за онази вечер винаги ѝ се доплакваше от срам и унижение.

— Това беше най-дългата вечеря, която ми се е налагало да преживея. Бяха внимателни и изискани, но долавях неодобрението и ужаса им. Нямахте сцени, спазваше се етикецията, но около мен витаеше съвсем определена студенина.

Дори и сега сякаш виждаше пред себе си слисаното лице на майка му, която нетърпеливо отвори вратата в желанието си първа да види какъв избор е направил синът ѝ. Шантал беше облякла най-хубавата си рокля. Беше с безупречен външен вид. Изглежда, не направи никакво впечатление фактът, че всеки семестър беше в списъка на първенците или че владееше свободно три езика, включително и местния полинезийски диалект. Ако имаше рог на челото, майката на годеника ѝ едва ли би изглеждала по-ужасена.

Жената не беше жестока. Би се обидила, ако я сметнеха за расистка. Несъмнено потръпваше при мисълта за Ку-клукс-клан или неонацистите. Но все пак беше немислимо нейният хубав син протестант от бялата англосаксонска раса да се жени за момиче със смесена кръв.

— Патрик развали годежа ни след две седмици — приключи като на себе си тя.

— Страхливо мекотело.

— Оказали са му огромен натиск.

— Защо просто не е казал на хората да си гледат работата?

Шантал си наложи да запази спокойствие. Скаут ѝ задаваше въпросите, които и тя си беше задавала хиляди пъти, но като ги чу от друг човек, се подразни.

— Неодобрението на родителите му не беше единствената причина. Имаше и други неща.

— Като например?

— Децата.

— Какво за тях?

— Не смяташе, че трябва да имаме такива.

— Защо не?

— Защото било нечестно да ги създаваме с позорно петно.

— Позорно петно? Затова че ти ще им бъдеш майка ли?

— Отговори вместо мен.

— И още защитаваш този червей! — Скаут повиши глас и удари с юмрук по масата така, че чашите се раздрънчаха. — Като те слуша човек, би помислил, че още го обичаш.

— Не!

— Е, добре! — Надвикването изведнъж спря. Той среса косата си за пръв път тази сутрин, като прокара пръсти през нея. Ефектът беше по-скоро обратен. — Повярвай ми, Шантал, по-добре, че си се отървала от този идиот. Изглежда истински мухльо. Не би ти подхождал за съпруг. Радвай се, че физическата връзка... — Той млъкна, като видя изражението ѝ. — О-о, първо е взел ценностите, а после те е оставил с празна торба.

Сините ѝ очи го гледаха студено и презрително.

— Патрик не беше по-различен от повечето други мъже.

Скаут се облегна назад и разпери ръце.

— О, сега разбирам. Стреляш по всички кучета, имам предвид себе си, просто защото един крастав мелез имал бълхи.

— Интересно сравнение. Не Патрик, а аз бях...

— Знаеш какво имам предвид — нетърпеливо я прекъсна Скаут. — Не е имал нищо против да спи с теб, но те е зарязал, защото не издържал на приказките на родителите си. Затова всеки път, щом срещнеш бял мъж, вътрешната ти алармена инсталация моментално започва да вие.

— А твоята не би ли правила същото?

— Не и ако бях по-самоуверен.

— Аз съм, но не съм сигурна в другите хора. Докато не разбере, че ме приемат изцяло такава, каквата съм...

— Няма да се предложиш на никого, който те сваля.

— Би могъл да се изкажеш по-изтънчено, мистър Ритлънд.

— А ти би могла да проявиш известно доверие. Да не би да съм се отнасял неуважително с теб или да съм те смятал за по-низше същество, защото майка ти случайно се е оказала полинезийка?

— Да!

Той беше слисан.

— Това е опашата лъжа. Кога?

— „Ако ме плени някоя красива туземка с гола гръд, не ме търсете скоро.“

Скаут беше хванат натясно. Не беше очаквал да чуе собствените си думи, казани на Корей Рейнолдс. Долната му челюст увисна от изненада, но той бързо я затвори.

Шантал се възползва от неспособността му да реагира веднага.

— От думите ти подразбирам, че докато някоя „туземка“ те забавлява, нямаш нищо против да те смятат за изгубен. Кое то загатва, че едно момиче от Париш Айлънд обикновено е аморално и с удоволствие се предлага на всеки, който я пожелае, и дотогава, докато я желае. — Тя спря да си поеме дъх. — Съжалявам, но няма да играя ролята на такова момиче.

Скаут бе възвърнал дар словото си. Изпъшка шумно и с раздражение я прекъсна:

— Чуй ме за миг, моля те. Това беше образно изказване. Обичайното перчене на двама мъже относно жените.

— Е, не го оценявам високо нито като туземка, нито като жена.

Той изруга и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре. Извинявам се. Забележката не беше предназначена за странични уши. Беше груба. Ще ти простя за подслушването, ако и ти ми простиш за моето пренебрежително отношение към жените.

— Сега пък ми се подиграваш. Не стига, че ме смяташ за лесна плячка, ами на всичко отгоре ме причисляваш към глупачките.

Той рязко удари и с двете си ръце по масата.

— Не ти ли е минавало през ума, че може да те ухажвам съвсем искрено и честно? Просто защото те намирам красива? Защото си

неповторима и около теб има някакъв загадъчен ореол, който те прави още по-желана?

Той посегна през масата, хвана ръката ѝ и започна да търка палец в дланта ѝ.

— Още от мига, в който те видях, изпитах желание да те целуна — не въпреки или пък заради произхода ти, а защото имаш най-възбуждащите устни, които съм виждал. Кожата ти е нежна като цветен листец, косата ти е тъмна като нощта, а очите ти са бездънни като лагуни. В случай че смяташ, че съм решил да те спечеля с поезия, ще кажа и нещо дръзко, като това например. — Той се наведе напред, притегли ръката ѝ към себе си и я притисна до гърдите си. — Много пъти съм си представял голото ти и горещо тяло, което тръпне от страст под моето.

Тя полуотвори устни от изненада, но и от възбуда. Бавно издиша въздуха, който незнайно колко време беше задържала, вслушана в думите му.

— Не бива да ми говориш така, Скаут.

— Защо? Мисля, че трябва да знаеш как се чувствам. Искам да знаеш защо те желая. Не защото си ми подръка. Не и защото те смятам за леснодостъпна. За съжаление — дрезгаво се изсмя той — преживях огромни трудности заради теб. Как бих могъл да те смятам за леснодостъпна? — Стисна ръката ѝ и я попита сериозно: — Защо не ми вярваш?

С известни усилия тя успя да издърпа ръката си от неговата. Загледа се в отпечатъците от пръстите му върху своите, после бавно вдигна глава и го погледна в очите:

— Заради твоята годеница.

9.

— Дженифър? — тихо попита той.

— Предполагам, че това е името ѝ.

Без да дава израз на тревогата си, Шантал стана и занесе чашите и чинийките в умивалника и ги заля с вода.

— Мисля, че щом си дочула разговора ни с Рейнолдс, естествено си разбрала и за Дженифър.

Тя събра смелост и се обърна към него.

— Датата на сватбата бързо приближава, а мис Колфакс е прекрасна млада дама, която си запълва времето, като се занимава с антики.

— Виж, Шантал...

— Няма значение, Скаут — уморено го прекъсна тя. — Моля те, не обиждай здравия ми разум с ненужни обяснения. И не ме намесвай, ако смяташ да водиш двойствен живот. Нямам намерение да те развличам временно, докато се върнеш при свенливата си бостънска годеница.

Той показа достатъчно съвест и се сконфузи, хванат да върши най-стария от всички номера.

— Никога не съм искал да те обидя или изложя, Шантал. Откровено ти казвам, че напоследък не съм се сещал много за сватбата си или за Дженифър. Най-малко пък снощи.

— Да не би да очакваш да ти повярвам?

Главата му клюмна умърлушено.

— Не, не очаквам да ми вярваш. Но така или иначе, това е истината.

— Не говори добре и за двама ни, нали?

— Не — призна той. — Особено за мен.

— И двамата сгрехихме. Аз също не се сетих за нея, Скаут — тихо сподели тя.

Той вдигна глава и погледите им се срещнаха. В стаята настъпи гробна тишина. Скоро селото се разбуди и от подножието на хълма

започнаха да долитат познатите звуци и шумове от всекидневните дейности. Те бяха глухи и далечни, но Шантал и Скаут бяха твърде замаяни от страстното си желание и чувството си за вина, за да им обърнат внимание.

Изведнъж стомахът на Джони силно изкурка. Шантал му каза нещо на френски и след като мълчаливо се обърна към Скаут и получи неговото разрешение, момчето излезе да потърси нещо за закуска.

— Въпреки всичко, което направих, не бих те задържала и попречила на сватбата ти. Затова работата трябва да започне колкото може по-скоро. Освен ако не откажеш да ни построиш мост сега, когато знаеш, че няма да споделям леглото ти.

— Казах, че ще го направя и ще го направя — рязко отвърна той.

Тревогата и лошите ѝ предчувствия започнаха да се разсейват, но тя скри от него облекчението, което изпита.

— А сега готов ли си да ми покажеш някои скици?

— Преди да го направя, искам да узная истината.

— За кое?

— Лодките.

— Лодките?

— Докато стоях на плажа тази сутрин, обмислях бягство по море. Не видях никакви кораби на хоризонта, на които бих могъл да помахам за помощ.

— Маршрутът на корабите минава от другата страна на острова.

— Както сам се досетих — изръмжа той. — Когато Джони най-сетне разбра за какво го питах, толкова се разтревожи, че не ми даде сърце да го притеснявам повече.

— Селото има много лодки за риболов. Те са скрити от теб, но то е по-скоро за твое добро. Страхувах се, че може да се опиташ да направиш нещо неразумно. Тези малки лодки много рядко стигат до другата страна на острова, защото теченията са опасни. Дори най-добрите гребци ги смятат за истинско предизвикателство. Сам човек не може да се справи. Нужна е моторница, а такава нямаме.

— А как докарахте тези строителни материали? Сигурно не с кану?

— Наехме малък транспортен кораб, който беше на сух док.

— Наехте? От... няма значение. Не искам да знам.

— Е, флотата не го използваше, а освен това го върнахме там, където го намерихме.

Той клатеше глава и се подсмиваше.

— Сигурно казваш истината. Кой би измислил такава история?
— Изучаваше лицето ѝ с израз на недоверие и възхищение. — Седнете, доктор Дюпон.

След кратко колебание тя се отпусна на стола срещу него. Опасяваше се, че дълбоката бръчка между веждите му предвещаваше лоши новини, но го изчака да ги каже сам.

— Това, което ще чуеш, няма да ти хареса. — Той плъзна длани по страните си и измърмори: — Един бог знае какво ще си помислиш, тъй като е след разговора за моята приближаваща сватба. Повярвай ми, Шантал, тя изобщо не ми дойде наум, когато измислях тази алтернатива.

— Алтернатива?

— Не бързай да правиш заключения — каза той, предусетил нейното подозрение. Бръкна в джоба на късите си панталони и извади няколко листа от тетрадка, които, ако се съди по гънките им, бяха сгъвани няколко пъти. — Измислих един изпълним начин за прехвърляне от другата страна на клисурата. Поне на теория ми изглежда изпълним.

— Тогава защо смяташ, че няма да го харесам?

— Защото изисква да се направят някои компромиси. Доколкото вече знам, не си много силна в това.

Тя склучи ръце на масата.

— Какво предлагаш? Не съм толкова непреклонна, колкото допускаш.

— Добре. — Той разгъна листовите на масата. Шантал забеляза колко силни бяха ръцете му. И загорели. Ръце на работник. Със задебели от мозоли длани, подрязани и чисти нокти.

Без да иска, спомни си ласките на тези ръце и сърцето ѝ щеше да се пръсне. Когато се върнеше в Бостън при своята Дженифър, щеше да съжалява, че не се е любила с него, когато беше имала тази възможност.

— ... съвсем лесно.

— Извинявай — каза тя, насочвайки отново вниманието си към думите му, — какво говореше? — Той я погледна странно. За да се

оправдае, тя измънка: — Не разбрах нищо от това. — И посочи нервно към грубите чертежи.

— Тогава ела от тази страна, за да видиш нещата в същата перспектива, която имам аз.

Тя го послуша и премести стола си до неговия от другата страна на масата. Когато седнаше, кракът ѝ докосна неговия, но тя старателно се престори, че не е забелязала допира.

— Какви са всички тези малки наклонени чертички? — посочи тя серията от знаци, направени с молив на хартията.

— Както казах, докато ти очевидно се беше заплеснала някъде, построяването на моста не е изпълнимо, освен ако не искаш да започнеш да плетеш коноп и да вдигнеш мост като онзи, който току-що запали с факлите.

— Какво? Вчера говореше за подпори, сводове и...

— Почакай да ти обясня. Може ли? — Тя млъкна. Той си пое дълбоко въздух и продължи: — Ще построя висящ мост, но не на същата ширина като стария. Ще бъде много по-ниско, тук долу, където вече се изостря клинът на дерето. — Той направи знак на около два-три сантиметра над лъкатушната линия, която, както Шантал правилно предположи, обозначаваеше потока. — На това място мостът ще бъде не повече от дванайсет метра.

— Не разбирам. Как ще се слиза до него?

— Ето виж тези наклонени чертички. Те означават серия от бетонни стълби, построени на двата склона на пролома.

— Стълби, които водят надолу към моста — размишляваше на глас тя. — По-къс мост, по-лесен за построяване, който няма да изисква толкова много строителни материали.

— Нито пък толкова много работна ръка.

— Или пък време. — Очите ѝ срещнаха неговите, преди да се наведат отново над скиците. — Колко стръмни ще бъдат стълбите?

— Ако водят направо надолу, ще бъдат много стръмни. Затова съм ги направил на зигзаг. Така няма да бъдат толкова стръмни, колкото е самата клисура. Вероятно ще има нужда от един екип работници, който непрекъснато да ги поддържа чисти, за да не обраснат с растителност.

— Това няма да представлява проблем. Спомена някакви компромиси.

Той се почеса по главата.

— Ами на един обикновен пешеходец ще му е нужно повече време да прехвърли клисурата, отколкото преди. Освен това ще представлява упражнение по аеробика.

— Но ще е много по-безопасно, отколкото старият мост, нали?

— Бас държа.

— Какво друго има тогава?

— Никой сакат не ще може да го ползва.

— Никой сакат не може да ползва и стария.

— Не можеше. — Той я погледна и се усмихна.

— Не можеше — тихо повтори тя и прибави още един недостатък на плана му: — До селото пак няма да може да се стига с превозно средство.

Той хвърли молива и въздъхна дълбоко.

— Това е най-голямата спънка, Шантал. Прекарах по-голямата част от нощта в мислене как с ограничените материали, с които разполагам, да конструирам мост, който да върши работа. Просто няма начин. Съжалявам, но не съм магьосник. Не мога да обхвана такава широка клисура без багери, кранове, съвременни материали и месеци тежка работа на екип от опитни инженери. Мъжете от селото, колкото и да са ентузиазирани, не са опитни работници. Това не е само мое мнение, а факт. Мисля, че мога да ти построя мост за пешеходци близо до дъното на пролома, с бетонни подпори и стоманени въжета и това е най-доброто, на което съм способен.

Тя изучаваше сериозното му лице. Струваше ѝ се, че е напълно искрен. Поне не забелязваше признаци за измама. Всъщност май наистина съжаляваше, че не може да ѝ предложи нищо по-добро.

— Аз те помолих да направиш само онова, което е по силите ти, Скаут.

Устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— Тогава си съгласна да действам според този план?

Тя се изправи и дръпна нагоре ръкавите на ризата си.

— На всяка цена. Откъде започваме?

Той стана бавно и с усилие от стола. Нагласи саморъчно направената патерица под мишницата си и каза:

— Събирай войските, принцесо. Твоят главнокомандващ смята да им държи реч.

— Кога започна да носиш очила?

Застанал във всекидневната, Скаут наблюдаваше Шантал от няколко минути. Стаята беше осветена само от газени лампи, поставени на маси в ъглите. Те хвърляха сенки върху съсредоточеното ѝ лице. На малка масичка пред нея бяха наредени вулканични камъни. Водеше си бележки в някакъв дневник.

Вдигна очи и го погледна през лещите на очилата си.

— Още в гимназията. Само за четене.

— Хм. Върху какво работиш?

— Данни за Voix de Tonnerre.

— Какви?

Вместо да му отговори, тя вдигна очилата на косата над челото си и го погледна загрижено.

— Изглеждаш уморен, Скаут.

— Защото съм.

— Защо не си легнеш?

— Мисля за прекалено много неща.

Беше свила единия крак под себе си и седеше върху него, но сега бутна дневника настрана, стана от канапето и се приближи безшумно до него. Беше боса.

— Баща ми казва, че правя страхотни масажи на шията. Може би ще ти помогна да се отпуснеш.

— Звучи примамливо.

Тя застана зад стола му и започна сръчно да разтрива шията и раменете му. Беше чудесно, но Скаут не вярваше, че масажът ще го отпусне. Край Шантал никога не можеше да се отпусне.

Беше изминало повече от седмица от нощта на празненството, когато малко остана да се любят. Все още беше на тръни. Сякаш непрекъснато леко го тресеше. През няколко часа пиеше аспирин, но треската не го оставяше.

— През последните няколко дни е по-горещо, отколкото когато за пръв път се озовах тук, нали?

— От вулкана е — обясни му тя и продължи да разтрива схванатите мускули. — Двете изригвания днес затоплиха атмосферата.

Същото ставаше и когато гледаше Шантал. Всяка сутрин тя обличаше най-обикновени ризи и къси панталони и се присъединяваше към работниците. Но гърдите ѝ придаваха съвсем

друг вид на ризите, а дългите ѝ голи крака почти го предизвикваха да избухне като Voix de Tonnerre. Даже когато носеше тежки боти и дебели чорапи, краката ѝ изглеждаха изящно.

За да не пече лицето си, непрекъснато носеше смачкана широкопола сламена шапка. Беше грозна, но когато Скаут се пошегува за нея, Шантал реагира странно и придоби обидено изражение. Предположи, че имаше някаква сантиментална стойност. Във всеки случай започна и тя да му харесва и се улавяше, че я търси сред работниците, наредени в редици на двата склона на пролома.

Вечерите бяха спокойни. И двамата ползваха засенчените стаи в къщата. През първите няколко дни той често посягаше да търси ключа на осветлението, когато влизаше или излизаше. Сега вече почти не забелязваше липсата на електричество. В кабинета на Джордж имаше радио, което работеше с батерии. Слушаха половин час новини след вечеря, за да чуят новостите за деня, но всички събития по света изглеждаха от малко или без никакво значение за селището на туземците.

Странно, но не му липсваха телевизията, видеото или пък другите електронни играчки, които имаше вкъщи. Задоволяваше се да прекарва вечерите си, като чете книги от огромната библиотека на семейство Дюпон или просто като наблюдава Шантал, докато тя изучава разни геоложки карти, които му приличаха на китайски йероглифи.

Снимките бяха още една загадка.

На втория ден от започването на строителството, докато селяните пренасяха материали от скривалището на плажа до работната площадка, той забеляза Шантал да тръгва по една добре прикрита пътека нагоре по отсрещния склон на клисурата.

— Къде отива тя? — беше попитал реторично Джони.

Не беше очаквал отговор, но момчето, което беше забелязало Шантал преди да изчезне в гъсталака на джунглата, започна да говори.

— Какво? По-бавно, по-бавно — опитваше се Скаут да разбере нещо от бързия френски на Джони.

— Photographie.

— Photographie? Фотограф? Прави снимки, така ли?

— Oui, oui — развълнувано беше казало момчето, доволно, че е разбрано. После бе показало с мимики как се гледа през обектив и се

щракат снимки.

— Снимки — беше промърморил Скаут, като клатеше удивено глава, — на какво?

Шантал се беше върнала след няколко часа. Беше я видял да подава металната кутийка с непроявения филм на Андре, който изслуша указанията ѝ и изчезна.

— Чий е фотоапаратът? — беше я попитал той още с влизането си в къщата, тъкмо в момента, когато го сваляше от шията си.

— На... на баща ми.

Патерицата му зачука по пода. Взе фотоапарата и го огледа от всички страни.

— Доста съвременен.

— Да, много е сложен.

— Къде ходи с него?

— В подножието на планината.

— Да видиш баща си?

— Да.

— Да го снимаш? — Тя направи физиономия, с която показва, че това беше най-глупавият въпрос, който някога ѝ бяха задавали. — Добре, предавам се. Какво снимаш?

— Вулкана.

— А-а. И изпрати Андре да прояви филма?

— Какво лошо има в това?

— Нищо. Просто се питах. Как я кара Джордж?

— Постарому.

— Какво прави там горе? Не проявява ли поне малко любопитство за това, което става тук долу? Не иска ли да разбере как решаваме проблема с моста? Кога ще имам удоволствието да се запозная с него?

Тя беше свалила шапката си и си вееше с нея.

— Ще ти покажа снимките веднага щом ги получа обратно. Мисля, че ще ти се сторят очарователни. Но сега ме извини. Много ми е горещо и искам да се поизмия.

Не беше нужно да му казва, че ѝ е горещо. Вече беше го забелязал. Ризата ѝ беше залепнала от пот. По шията ѝ се стичаше една струйка. Прииска му се да я оближе с език. Беше му адски трудно да не

гледа тъмните кръгове на гърдите ѝ, които се различаваха под външните джобове на ризата.

Бяха прекъснали разговора за снимките и баща ѝ още тогава. Не беше се сетил за тях до днес.

— Снимките станаха ли? — Усети как ръцете ѝ се поспряха. — Онези, дето ги направи завчера.

— О, да, много са добри. Би ли искал да ги видиш?

— Друг път. А сега не спирай това, което правиш. Изобщо никога не спирай.

Тя се засмя тихо и сложи едната си ръка на челото му, а с пръстите на другата започна да масажира скалпа му високо по шията и в косата. Той издаваше гърлени звуци на задоволство.

— Нищо чудно, че Джордж препоръчва твоя масаж на шията. Чудесен е. — Тя продължаваше. — Какво мисли татенцето за това, че си сама в къщата с чужд мъж, докато той отсъства?

— Той е французин в края на краищата.

— А как прие връзката ти с Патрик?

Тя вдигна рамене.

— Как може да приеме един баща любовните връзки на дъщеря си? Със смесени чувства.

— Значи си му казала всичко, дори и причината за раздялата? — Изви глава назад, за да може да я вижда, като говори. Върхът на главата му опря в стомаха ѝ. Въпросът му я беше смутил. Познаваше се по очите ѝ.

— Не, за това не му казах.

— Баща ти е причината да се разделиш с Патрик без особено съжаление, нали?

— Не разбирам какво имаш предвид.

— О, напротив. — Той я хвана за ръцете тъкмо преди да се отдръпне. — Видяла си колко мъчително е било за баща ти да бъде отчужден от семейство и приятели, даже от страната си, когато се е оженил за майка ти. Не си искала това да се случи и на добричкия сладур Патрик.

Скаут изпитваше особена неприязън към този калифорниец, когото никога не беше срещал. Представяше си го като книжен плъх, хилав, с леко прегърбени рамене и меки кокалести ръце с цвета на стар

маджун. Всеки път, когато си представеше как ръцете на Патрик гаят кожата на Шантал, му се искаше да удари нещо. И то силно.

Винаги беше смятал ревността за проява на глупост. Но да ревнуваш от човек, когото дори не познаваш, беше абсурдно. Въпреки това зеленоокото чудовище го беше хванало за гърлото и го душеше.

— Не исках Патрик да се чувства задължен насила, затова го освободих от годежа без много шум. — Говореше високомерно. — Сама реших така. Не изпадам в истерия, когато не стане на моето или ми отнемат нещо, което съм искала. Аз съм зряла жена.

Очите му бяха на нивото на гърдите ѝ, които възбудено се повдигаха.

— Сам виждам, че е така. — Не можеше да контролира биологичните си реакции спрямо Шантал, както не можеше да потисне и младежката си ревност спрямо Патрик. В нейно присъствие почти винаги беше възбуден и това състояние беше започнало да му действа на нервите. — Доставя ти удоволствие да ме подлудяваш, нали?

— Намирам тази тема за досадна, Скаут. Пусни ръката ми.

Той я пусна, но стана от стола си и закуцука след нея. Влезе в спалнята ѝ. Тя отиде до една тоалетна масичка, която беше с френски дизайн и по-женствена от всяка друга мебел в къщата. Когато за пръв път беше отбелязал това, тя му беше обяснила, че Джордж я поръчал от Франция специално за Лили. Шантал я наследила след смъртта на майка си.

Стаята беше осветена от свещи. Те пръскаха интимна светлина и топлина, която липсваше в гласа ѝ:

— Бих искала сега да си легна.

— Аз също.

— Скаут, моля те. Мисля, че се разбрахме.

— Разбрали сме се? — изсумтя той. — Разбирателството едва ли може да опише състоянието, в което съм изпаднал. — Подпря ръце от двете страни на вратата, за да намали натоварването на болния си крак. — Какво би сторила, ако не обърна внимание на протестите ти, дойда и започна да те целувам?

— Няма да го направиш.

— Не бъди толкова сигурна. — Зловещият оттенък в гласа му изненада и него самия. Не беше я докоснал, но не беше забравил приятното усещане. Желаше я повече от всякога.

Дженифър, която минаваше за красавица, се превръщаше във все по-неясен спомен с всеки изминат ден. Тя сигурно планираше гости, приеми, бог знае още какви приготовления за сватбата. Беше ужасно разглезена и можеше да бъде ужасно досадна понякога, но все пак не заслужаваше годеникът ѝ да копнее по друга жена с всяка клетка на тялото си и да се къпе всяка нощ в пот заради еротичните сънища, от които не можеше да избяга.

Не беше му се случвало такова нещо досега. Шантал ли беше причината? Или положението, в което се намираше? Обстановката? Нима беше толкова съблазнителна просто защото такъв беше декорът, а тя се намираше сред него?

През една от безсънните нощи той беше размишлявал не повече от минута върху това предположение и го беше отхвърлил. Ако Шантал Дюпон беше пресякла пътя му някъде другаде по света, би имала същото зашеметяващо въздействие върху него.

Беше почти на четирийсет. Любовният му живот не беше достоен за легенди, но беше имал връзки с достатъчно жени, за да може да направи сравнение. Нищо преживяно досега не наподобяваше тази всепогълщаща, влудяваща страст, която изпитваше към тази жена.

Беше нещо повече от плътско желание. Не отричаше, че иска да притежава тялото ѝ, но искаше да проумее и това, което беше в главата ѝ. Тя беше най-интригуващият човек, когото беше срещал. Искане да надникне зад тези сини очи и да познае отблизо ума и душата на жената, чието огледало бяха те.

Като я гледаше сега, забеляза, че в тези великолепни очи се прокрадна уплаха. Изруга тихо и отпусна ръце.

— Няма да започна да те целувам — дрезгаво каза той. — Не искам да умра от отровна стрела, мачете или копие за риболов.

— За какво говориш?

— За твоето куче. Андре. Той е бесен, че аз съм тук с теб в тази къща всяка нощ. Не бих се изненадал, ако разбере, че спи отвън в тъмното под някое палмово дърво, за да чака да извикаш за помощ.

Жената отхвърли предположението му с леко поклатане на главата.

— Той ти се подчинява, когато работите.

— С негодувание. Прави това, което му кажа, само защото ти си му наредила и защото знае, че е нещо добро за селото. Не му харесва

да получава нареждания от мен. Сега си спомням, че и преди е било така. Дори когато работеше на Кораловия риф, усещах някакво неприятно излъчване от него. От самото начало ме е считал за заплаха, за конкурент за твоите чувства.

— Това е нелепо.

— Кажу го на Андре. Той те счита за своя и с удоволствие ще използва щастливата възможност да ме удуши. Ако сгреша, първо ще ме убие, а после ще задава въпроси.

Тя беше истинска жена — нежна и силна, пряма и загадъчна, простодушна и много сложна, елегантна и сексапилна. Пламналият му поглед я притесни. Видя я, че преглъща и нервно облизва устни. От сумрака на стаята гласът ѝ стигна до него глух и треперещ:

— Какво?

— Нищо — отговори той и се обърна да излезе. — Тъкмо си мислех, че може би си струва да се умре за теб.

10.

Шантал го видя да слиза към плажа, пухтейки надолу по склона. Дори от разстояние можеше да каже, че и той като вулкана щеше да избухне всеки момент.

Работните му ботуши спряха рязко точно пред нея и хвърлиха пясък върху коленете ѝ.

— Какво, по дяволите, става?

Тя безхитростно му се усмихна изпод ръба на шапката.

— Здравей, Скаут. Радвам се, че дойде при нас. Защо не поплуваш?

— Да по... плувам! — заекна от недоумение той. — Там горе ще си счупя гърба от работа заради тези хора, а те си играят тук на плажа, окичени с цветя. Сякаш имат свободен ден. — И той ритна една гирлянда от пера и цветя. — Забелязах, че обедната почивка много се проточи, но понеже не съм заядлив, пък и като имам предвид каква дяволска жегга е, помислих си, че не бива да им се сърдя за няколкото минути в повече, които са си позволили. Но после и тези, които бяха дошли след обедната почивка, започнаха да изчезват един по един. Преди да се усетя, се оказах съвсем сам.

— Значи е било време да се присъединиш към нас. Седни на сянката тук и се разхлади, преди да...

— Не искам да сядам, Шантал. Не искам да се разхлаждам. Почти привършваме работата по моста. Останаха да се циментират само няколко стъпала. Краят му се вижда.

— Тогава един следобед почивка няма да навреди. — Спокойствието, с което се опитваше да го убеди, го вбеси. Той вдигна свитите си юмруци и като се удари по слепоочията грозно изруга. — Излишно се горещиш, вместо да се отпуснеш, тъй като мъжете няма да се върнат на работа преди сутринта. Днешният ден е обявен за празник.

— От кого? От теб ли? Твоят авторитет по-голям ли е от моя?

Най-сетне я беше предизвикал. Тя се изправи пред него настръхнала. Оскъдните бикини едва ли бяха подходящо облекло за битка, но очите ѝ искряха войнствено.

— Когато става дума за щастието и доволството на тези хора — да, моят авторитет е по-голям от твоя. А също и авторитетът на селските старейшини. Висшият съвет ми се оплака, че хората са уморени и имат нужда от един ден почивка. Те не са свикнали като теб да работят толкова продължително.

— Ами предполагам, че ти е ясно, че не се забавлявам там горе.

— Моля те, по-тихо. Ще ги разтревожиш.

— Ще ги разтревожа? — почти изкрещя от негодувание той. — Хич не ми пука за тях. — Заби показалец в гърдите си. — За да свърша в срока, който съм си поставил, ми са нужни всички работници, и то през цялото време на работния ден. Достатъчно се забавихме с разни там неща като търсенето на билетата, дето излязоха от кокошарника онзи ден. Трябваша ни часове да ги приберем и всички участваха в играта. Ами онзи епизод с генератора, обладан от лош дух? Можеш ли да си представиш колко абсурдно се чувствах да защитавам някакъв генератор? Това инсценирано съдебно заседание отне половин ден.

За да бъде още по-убедителен и категоричен, той се наведе толкова напред, че тя или трябваше да се отдръпне назад, или да се окаже притисната до него.

— Може да не са свикнали да работят продължително време, но аз пък не съм свикнал с работници, които си тръгват и оставят недовършена работата си, просто защото така им се е приискало.

— Тук не си в Съединените щати.

— Не думай — подигравателно отвърна той.

Твърдо решена да запази спокойствие, Шантал сдържано каза:

— Туземците не живеят с крайни срокове. Не ги интересуват закъсненията. Те са островитяни. Утрешният ден за тях по нищо не се различава от днешния. За разлика от обикновения американски мъж, тях не ги движи стремежът за успех. Работят само за това, от което се нуждаят. Лично аз смятам, че това е един отличен начин за преживяване. Съжалявам, Скаут, но докато си тук, на острова, ще трябва да се съобразяваш с него.

Единственият външен израз на гнева му беше това, че си хапеше устните. Мокри кичури коса висяха на челото му. По мръсното му лице

се стичаше пот. Разкопчаната му риза беше залепнала към тялото. Окосмените му гърди блестяха от пот.

Беше възхитителен.

Понеже примижаваше срещу следобедното слънце, Шантал виждаше под веждите му само две цепки. Беше разгневен, това ѝ беше ясно, но тя гледаше без да мигне присвитите му очи и решително отстояваше позицията си. Мъжете от селото бяха получили заслужен ден отдих. Нямаше намерение да ги лиши от него и да ги върне отново на работа. Скаут трябваше да го разбере. Ако не можеше, просто трябваше да го изтърпи.

Изведнъж той вдигна ръка. Шантал трепна. Помисли, че ще я удари. Но той само погледна часовника си.

— Окей, проявявам разбиране. Сега е един часът. Може да изчакат да отmine най-горещата част от деня. Но в четири почивката свършва. Искam всички отново на работа тогава. Ще поработим няколко часа, преди да се стъмни.

— Не можеш да очакваш от тях да работят тази вечер.

— Как да не мога! Имам работа и искам да я видя свършена.

— Защо толкова бързаш? Заради годеницата си ли?

— Може да се изтъкне като първата, но не и единствена причина.

Очите ѝ се присвиха застрашително. Беше я накарал да се развика. Тя, на свой ред, го беше предизвикала. Отговорът му я нарани, но не можеше да позволи обидата да измести същността на спора.

— Няма да дойдат на работа днес. Точка.

Той сви ръката си в китката и навря часовника толкова близо до лицето ѝ, че върхът на носа ѝ почти го докосваше. Почука с пръст по циферблата и каза:

— В четири часа, Шантал. Нито секунда по-късно.

Тя реагира, преди да помисли. Светкавично издърпа еластичната верижка от китката му и хвърли часовника във водата. Той се удари в най-близкия подводен камък.

— Сега ще ви е трудно да отмервате секундите, мистър Ритлънд.

Скаут зяпна от изненада. Вълната на приборя вече се отдръпваше назад.

— Но това беше „Ролекс“!

— В това село той струва по-малко от гирлянда цветя и не е чак толкова красив.

Ако имаше възможност да пристъпи още една крачка напред, би го направил. Но тъй като пръстите на краката им бяха опрели, трябваше да се задоволи единствено с накланяне напред, при което се притисна в нея и каза през стиснати зъби:

— Вече ще те удуша.

Шантал отметна назад глава и предизвикателно изви шията си, предоставяйки му възможността да изпълни закана си. Скаут вдигна ръка към основата на шията ѝ. Обви я с пръсти и притисна с палец пулсиращата артерия.

Гледаха се в очите цяла вечност. После той сведе поглед към устните ѝ. Откликвайки несъзнателно, тя ги разтвори в мълчаливо съгласие.

Дълбок стон се откъсна от гърдите му и завърши с ругатня. Колебаеше се дали да я притисне към себе си, или да я отблъсне, но най-сетне второто взе връх. Отблъсна я и тръгна тежко надолу по плажа, подпрян на Джони, който предано беше притичал да му помогне. Задъхана и разтревожена, Шантал продължи да гледа след него, докато изчезна.

— Шантал!

Осъзна, че Андре беше изрекъл няколко пъти името ѝ, за да привлече вниманието и.

— Извинявай, какво има?

— Удари ли те?

— О, не, не — побърза да го увери тя. — Не разбираше защо всички почиват днес. Трябваше да му обясня.

Андре погледна в посоката, в която беше изчезнал Скаут. Очите му излъчваха враждебност и подозрение.

— Не му обръщай внимание, Андре — каза тя. — Използвай възможността да прекараш приятно деня.

Той се върна при групата от младежи, сред които беше и Марго. Шантал се отпусна на пясъка, поддала се най-накрая на слабостта в коленете, която усети по време на караницата със Скаут. Облегната на една палма, тя затвори очи и се опита да успокои пулса и дишането си.

Ставаше ѝ все по-трудно да му устои. Вечер, когато долавяше как напрегнато я наблюдава, ѝ се искаше да отиде при него като жена и да му достави удоволствие, като утоли глада, който знаеше, че го измъчва. Искеше да го направи, но не можеше.

Гордостта ѝ не ѝ позволяваше. Не би искала да бъде използвана, а после захвърлена и изоставена. Той щеше да се върне при Дженифър, която вероятно беше идеалната съпруга за него.

Туземците ѝ бяха верни и щяха да я опазят от него, ако желанията му прехвърляха допустимите граници. Но това, от което всъщност най-много се страхуваше, беше нейният копнеж по Скаут. Съвестта не беше особено надеждна защита срещу порива на плътта ѝ.

* * *

— Колко още остава? — Скаут спря на пътеката, за да обърше потта от лицето си с вече мократа си носна кърпа. — В километри?

Джони го погледна замаяно.

— Жегата наистина започва да ми действа. Говоря на дете, което не разбира и дума от това, което казвам. Но и в това има толкова смисъл, колкото във всичко, което ми се случва, откак последвах островната принцеса въвн от залата за тържества в Кораловия риф. Трябваше да се досетя, че тя е твърде хубава, за да е истинска, Джони. Пази се от жени в бяло, които гледат, движат се и говорят като богини. Рано или късно трябва да платиш скъпо за глупостта си.

Джони се усмихна колебливо.

Скаут въздъхна и продължи да се изкачва. Бяха напуснали селото преди няколко часа. Беше решил, че щом не може да се разбере с Шантал, вероятно ще има по-голям успех с баща ѝ.

Предполагаше, че старият французин не е по-малко откачен. Иначе защо ще предпочете да стои в тези обрасли с растителност места, където се въдеха всички известни на човека насекоми, та дори и някои неизвестни. Горещината беше непоносима. Чувстваше се като пуйка в Деня на благодарността, която се пържи в собствен сос.

Отдясно на него непрекъснато се виждаше *Voix de Tonnerre*. От време на време изхвърляше разтопени скали и пара, сякаш за да му напомни, че е една вечна заплаха, с която трябва да се съобразява. Нима можеше човешко същество да живее при този климат?

Очевидно Джордж Дюпон можеше. Скаут беше сигурен, че Джони правилно го бе разбрал кого точно иска да види. Той беше закинал енергично и беше посочил хълма от другата страна на

клисурата, когато Скаут го беше попитал къде може да открие Джордж Дюпон.

— Зная, че е там някъде — беше отвърнал Скаут, — но къде точно?

Обясни на Джони със знаци, че иска да бъде заведен при стареца. Бяха напуснали селото веднага след това. Сега Скаут се питаше дали беше постъпил разумно като беше послушал импулсивния си подтик. Когато тръгваха, нямаше представа колко далеч ще отидат. Беше му горещо, жаден беше и кракът беше започнал да го боли.

Веднага щом изкачиха склона от другата страна на клисурата, беше открил джипа. Бяха го покрили с военна камуфлажна мрежа. Сърцето му беше подскочило от радост. Нямаше ключ за запалването, но сигурно можеше да измисли нещо.

Веднага щом погледна тъжните очи на Джони и треперещата му долна устна, промени намерението си. Не можеше да хвърли вината за бягството си върху това дете.

А и не можеше да остави моста недовършен. Етиката на работник от Средния запад беше наследил от баща си, който беше обикновен човек, но никога нямаше да има и минута спокойствие, ако оставеше работата си недовършена.

От друга страна, беше любопитен да се запознае с Джордж Дюпон, който вероятно беше изключително умен, но ексцентричен. Корей Рейнолдс се беше доверил на мнението му като специалист вулканолог. Компанията му беше инвестирала милиони в строежа на Кораловия риф, значи смятаха, че си разбира от работата.

Имаше и друга причина да устои на изкушението да вземе джипа. Шантал. Тя вярваше, че той ще довърши моста. Беше ѝ обещал. Не можеше просто така да си тръгне. Ако го направеше, щеше да я злепостави пред хората, които очевидно я боготворяха. А не можеше да си тръгне ей така, без дори да каже довиждане.

— За моя беда, изглежда, прекалено съм добър — измърмори той на Джони. — Откачено момче скаут.

Джони беше кимнал мрачно в съгласие, но изпита определено облекчение, когато оставиха джипа точно както го бяха открили.

Сега, след няколко часа ходене и проливане на литри пот, Джони изведнъж се втурна напред в джунглата, като говореше на френски и сочеше оживено към върха на един стръмен склон.

— Там горе ли? — отчаяно го попита Скаут.

— Oui.

— Страхотно. — Скаут въздъхна дълбоко и започна да изкачва криволичещата скалиста пътека. По едно време спря да си почине. Сложи ръце на уста и извика: „Джордж Дюпон?“

Птиците от джунглата изкрещяха своите възражения срещу нарушителя на спокойствието им.

— Мистър Дюпон, казвам се Скаут Ритлънд. Бих искал да се запознаем. Вярвам, че дъщеря ви е споменала за мен.

Почака. Никакъв отговор. Старецът може би не чуваше добре. Предполагаше, че говори английски, но му мина през ум, че не беше разбрал това със сигурност. Защо да се мори да вика, преди да е застанал лице в лице с учения?

Отново тръгна нагоре по хълма, като се стараяше да пази болния си крак. Джони му помагаше до последните мъчителни метри. Щом стигнаха билото, наведе се напред и постави ръце на коленете си. Така изчака, докато дишането му се успокои. Потта се стичаше по лицето му и капеше от носа му или се събираше в яката на прогизналата му риза. Някои струйки се стичаха във веждите му и оттам влизаха в очите му и те започваха да смъдят. Когато накрая се изправи, ги избърса с опакото на ръката си, но тъй като и тя беше потна, това почти не промени нещата.

Очите му бяха замъглени и парещи. Затова не повярва веднага на гледката, която се откри пред него. Примига няколко пъти и поклати недоумяващо глава.

Пред него имаше два гроба, които гледаха към откриващия се пред тях океан. Двата бяха покрити целите с цветя и имаха по един малък бял кръст.

* * *

Шантал погали детето по главата и му каза да не мокри раната няколко дни. Момчето беше паднало на остра скала и бе ожулило пиццала си, когато си играело на брега. Бяха я извикали да се погрижи за дълбоката рана и след това я бяха поканили да сподели вечерята на

семейството. Това беше проява на благодарността им и не можеше да откаже.

През цялото време, докато траеше вечерята обаче, мислите ѝ се въртяха около Скаут. Чудеше се къде ли беше. Не беше виждала и Джони, откак двамата с него напуснаха брега. Когато се върна в къщата, очакваше да го намери намръщен там. Не би се изненадала, ако го намереше да работи на моста, упорито отказвайки да приеме, че работниците са го изоставили. Но и там го нямаше.

Когато следобедът превали, започна да се тревожи. По залез изпрати да извикат Андре.

— Иди да провериш джипа!

— Защо?

Изкушаваше се да кресне: „Просто го направи“, но се сдържа.

— Не мога да открия мистър Ритлънд. Виждал ли си го?

В този миг беше изпитала внезапен страх, че може би Андре е отговорен за изчезването на Скаут. Но веднага отхвърли тази мисъл. Прекалено много се вслушваше в Скаут. Той я караше да подозира приятелите си, на които се беше доверявала през целия си живот.

Докато Андре изпълняваше молбата ѝ, тя крачеше нервно напред-назад. Когато се върна и ѝ каза, че джипът е на мястото си, не знаеше дали да се радва или тревожи.

— Вземи няколко човека и потърси наоколо. Вижте дали можете да го намерите.

— А после?

— Върни го обратно.

Андре беше тръгнал, без да задава повече въпроси, но още го нямаше. Колкото повече се бавеше, толкова повече се тревожеше тя.

След като пожела на раненото момче и семейството му лека нощ, тя пое през селото с бацината чанта за първа помощ в ръка.

Отново се питаше къде ли е Скаут. Беше се стъмнило. Неравният терен беше опасен дори за хора, които бяха живели през целия си живот само на острова. Скаут не знаеше откъде би могла да го дебне опасност. Натоварваше ранения си крак, който все още не беше толкова силен, колкото смяташе.

Ами ако беше паднал върху него? Ако лежеше някъде безпомощен и кървящ? Ами ако Джони се страхуваше да се върне в

селото и да признае, че човекът, когото му бяха поверили, е избягал в тъмнината?

Влезе намръщена в къщата и остави медицинската чанта на полицата, където винаги стоеше и където можеше да я намери и слепешката при нужда от спешна помощ. Вътре беше тъмно. Никой не беше палил лампи в нейно отсъствие. Скаут не беше се върнал.

Изведнъж долови познато ухание. Сърцето ѝ подскочи и започна да бие лудо. Плахо тръгна в посоката, от която се носеше то. Като си казваше, че страховете ѝ са глупави и че няма призраци, които могат да пушат пура, тя все пак се поколеба известно време пред вратата от бамбук, преди да я отвори.

Червеният край на запалената пура ѝ намигна в тъмнината. Тя зяпна.

— Какво правиш?

— Вземам вана.

Скаут се беше излегнал в преносимата медна вана, а коленете му стърчаха над водата. Косата му беше мокра и по всичко личеше, че е била измита с шампоан, изплакната и вдигната назад от челото само с пръсти.

— Имах предвид с...

— Пурата? — небрежно попита той. Смукна дълбоко и после направи няколко колелца, които се понесоха към тавана. — Не мисля, че Джордж ще има нещо против, а ти?

Шантал преглътна с усилие и поклати глава.

— Лъжкиня такава.

Скаут остави пурата върху керамичния пепелник, сложен на най-близкия до него стол. Подпря лакти на ръба на ваната, така че ръцете му висяха над водата. Той я първаше с пръсти и Шантал по-скоро чуваше, отколкото виждаше пръските. Макар и невинни на пръв поглед, на нея ѝ звучаха злоещо, като някакъв съскащ глас.

— Прекарах страхотен следобед. Много съдържателен. Мисля, че трябва да ти благодаря, дето ме накара да си взема свободен ден. Посетих онази част от острова, която никога не бях виждал досега. — Взе пурата и отново си дръпна. — Разбира се, свалих около пет килограма, претоварих левия си крак и сега той направо гори, нападнаха ме човекоядни насекоми, налетях на змия, дебела колкото китката ми, и едва оживях след едно свличане. Като изключим всичко

това, все едно че днес бях в рая. Пък и си струваше да преживея всички тези трудности, за да се запозная с баща ти.

Шепотът му постепенно бе набирал височина, докато последното му изречение бе направо крясък. Шантал потрепери от страх. Затвори очи и се опита да се овладее, за да реши как да успокои мъжа, който очевидно имаше намерение да я убие.

— Ще ти обясня всичко. Веднага щом свършиш с ваната, ще те видя във всекидневната.

— Ще ме видиш сега.

Той се изправи изведнъж и раздвижи водата. Част от нея се изплиска на пода, а и доста се стече от него, когато излезе от ваната и се спусна към нея. Шантал изпищя от страх и се обърна да бяга.

Не беше достатъчно бърза. Той я сграбчи за дрехата и рязко я спря. Обгърна я с ръка и я обърна към себе си. Притисна с юмрук гръбнака ѝ и я принуди да се долепи до гърдите му. Наведе се над нея и водата от лицето му започна да капе върху нейното.

— Защо не ми каза, че е мъртъв?

— Не мислех, че е благоразумно.

— Защото искаше да ме държиш по-изкъсо, като ме заблуждаваш, че твоят старец е тук наблизо, нали?

— Точно така. Не мислех, че ще се довериш на мнението ми по същия начин, както на неговото.

— Доверие е странна дума в твоите уста, принцесо — насмешливо каза той и я притисна още по-силно към себе си. — Кога умря той?

— Около седмица преди да те отвлека. — Видя, че отговорът ѝ го изненада. Не беше предполагал, че Джордж е починал съвсем скоро. Хареса ѝ, че помълча почтително известно време, преди да продължи да я тормози с въпросите си.

— Как се случи това?

— Ами просто... — Тя спря, за да преодолее стягането в гърлото и сълзите в очите. — Връщал се от едно пътуване до вулкана и просто... умрял. Сърдечен удар, предполагам.

— И не си съобщила на никого?

— Не.

— Искала си никой да не узнава за смъртта му?

— Да.

— Защо?

— Едва ли е интересувало някого освен мен и селяните.

— А те не биха могли да ми кажат, защото никой освен Андре не говори английски.

— Точно така — тихо призна тя. — Татко искаше да го погребат до мама. В края на краищата смъртният акт трябва да бъде подписан от властите, но какво значение ще има датата върху него?

Усещаше как той я наблюдава втренчено. Отвърна на погледа му, без да трепне. Действията ѝ бяха необичайни, но според нея — необходими. Нямахше намерение да мънка извинения заради тях сега.

Най-сетне той проговори:

— Трябва да ти призная едно — умна си.

— Не умна. Отчаяна.

— Кой измисли плана да ме доведете тук, ти или баща ти? Чия идея беше да те използва като примамка?

Тя сведе очи:

— Моя.

— А оръжието?

— Татко беше против всякакво насилие. Смяташе, че можем да те убедим с приказки да ни помогнеш. Андре и аз не бяхме толкова сигурни.

— И когато старецът умря, изпълнихте вашия план.

— Да, помолих Андре да намери оръжие. — Вдигна леко брадичка. — И бяхме прави, че постъпихме така. Не бихме могли да те убедим да ни помогнеш, без да използваме сила.

— Добре, докарайте ме тук и аз се съгласих да откликна на молбата ви. Защо пазеше в тайна смъртта на баща си през цялото това време? С каква цел?

Предизвикателството ѝ отново се стопи.

— Ако вярваше, че той все още е тук наоколо, ако мислеше, че може да се върне неочаквано по всяко време, тогава...

Озари го просветление.

— Тогава щеше да бъдеш в безопасност с мен.

— Така беше.

— Но само до този момент, принцесо.

Той я сграбчи грубо. С една ръка през раменете, а с другата през кръста ѝ я вдигна във въздуха и я притисна към голото си тяло.

Шантал се изненада от възбудата му. Той жадно я зацелува. Миришеше на сапун и пури. Завладя я онази плътска страст към него, която непрекъснато тлееше у нея като кратера на вулкана. Откликна на целувката му, въпреки онова, което съвестта ѝ диктуваше.

Скаут се изненада на свой ред. Отдръпна се и почака. После изпъшка и с див копнеж я зацелува по шията. Брадата му леко драскаше кожата ѝ. Тя отметна назад глава и дългата ѝ коса погъделичка голите му бедра.

Той вдигна глава и я погледна. Ризата ѝ отпред беше мокра. Платът беше прилепнал към гърдите ѝ. Бавно спусна ръце от раменете ѝ към тях. После ги целуна през мокрия плат. Тя инстинктивно притисна бедра към неговите.

— О, боже мой! — Той я хвана отзад и я притисна към себе си. После притисна лице в ямката на рамото ѝ и пресекливо прошепна: — Желая те. Спи с мен, Шантал. Моля те.

Ако не беше казал нищо... Може би ако не беше ѝ напомнил, че всяка връзка между тях щеше да е временна и само плътска... Може би...

Тя застина и когато той взе лицето ѝ в шепи и я целуна бавно и продължително, усети, че тя не реагира и нещо не е наред. Вдигна глава и я погледна въпросително.

— Не мога — тихо проплака тя с треперещ от вълнение глас. — Съжалявам, не мога.

Преди да успее да я задържи и убеди, за което може би не му бяха нужни големи усилия, тя се откъсна от него и избяга през задната врата.

Втурна се след нея, но веднага спря при вида на тъмните сенки, които се отделиха от храстите. В пъпа му опря острият връх на копие.

— Какво, по дяволите, става?

Шантал спря стремителния си бяг надолу към плажа. Обърна се и ахна уплашено.

Андре и няколко други млади мъже от селото бяха обградили Скаут. Всички бяха с ножове и копия. Лицата им бяха напрегнати, стойката им — заплашителна.

— Извикай кучетата си, Шантал — каза Скаут с леден глас.

Тя им каза нещо и те един по един се отдръпнаха от него и прибраха оръжията си. Андре беше последен. Направи го с явно

нежелание.

— Проследихме го дотук — докладва ѝ той.

— Ти си ги пратила да ме следят? — Само преди минута лицето му беше пламнало от страст. Сега беше побеляло от гняв.

— Не знаех къде се намираш — заоправдава се тя. — Мислех, че може да си в опасност.

— Ами! — изръмжа той. — Мислила си, че може да избягам, преди да довърша проклетия мост. Което трябваше и да направя, ако бях проявил здрав разум. — Насочи пръст към нея. — Сега няма да те докосна повече, дори и ако останеш единствената жена на острова, а аз заседна тук завинаги. За щастие нито едно от двете не е станало.

С тези думи той блъсна мъжа, който стоеше пред него на пътеката, и тръгна наперено към къщата. Влезе и затръшна силно вратата след себе си.

11.

На следната сутрин Шантал се събуди от изригването на Voix de Tonnerre. Въздухът беше застоен, горещ и влажен. Сух като барут. С тревога се замисли дали това не предвещаваше как ще премине останалата част от деня.

Стана, изми се и се облече. Беше сама в къщата. Скаут го нямаше в кухнята, където обикновено по това време на деня пиеше една след друга чаши с черно кафе. Снощи беше отишла да поплува и когато се беше върнала, него го нямаше. Явно не беше се връщал цяла нощ. Не се изненада, като имаше предвид какво беше настроението му.

Закуси с кафе и плодове, после излезе отвън. Слънцето тъкмо се беше показало над планинските върхове, но до слуха ѝ достигна звън от удрянето на кирка в метал. В този ранен час селото все още беше притихнало. Тръгна към строежа. Застана на високата скала и видя далеч долу Скаут да работи. Една ивица по средата на гърдите на неговото зелено работно горнище вече беше мокра от пот.

Използвайки знанията от часовете по психология в колежа, можеше да го причисли към тип А — личност, която се стреми да постигне прекалено много и да върши всичко добре. Той се напрягаше до крайност дори и в този момент. Преди някой от селяните да се беше появил на работа, Скаут беше се заловил здравата за нея, поемайки отговорността изцяло върху себе си. Нищо чудно, че бавният ритъм на живот на острова го дразнеше.

Междувременно той спря да обърше лицето си с носна кърпа и я забеляза. Изражението му беше враждебно. Тя примигна объркано, наранена от откритата му неприязън. Не можеше да го вини след събитията от предната нощ. Всеки мъж би приел един такъв твърд отказ като сериозна обида.

Нейно право беше да му откаже. Въпреки това, беше го сторила с нежелание. Много повече ѝ се искаше Скаут да я гледа с премежен от страст поглед, както беше правил преди...

— Mademoiselle?

Шантал се стресна, сякаш хваната в прегрешение, и се обърна. Около нея се бяха събрали членовете на селския управителен съвет. Държакха се много сериозно и не смееха да я погледнат в очите.

— Какво има? — Чувстваше, че са дошли да ѝ кажат нещо от особена важност, но все пак не очакваше, че естеството на проблема ще се окаже чак толкова сериозно. Когато ѝ обясниха всичко, почувства се физически наранена. — Сигурни ли сте?

Всички до един кимнаха мрачно.

— Кажете, какво става тук? — Скаут изкачи последните няколко стъпала, циментирани само преди няколко дни в склона на клисурата, и се изправи, задъхан от усилието, пред тях. — Къде са всички?

Шантал го погледна, търсейки очите му. Искаше да открие в тях почтеност и чистота.

— Няма да дойдат на работа днес.

— Какво? Само не ми казвай, че си взимат още един почивен ден.

— Няма да дойдат на работа нито днес, нито утре, изобщо никога.

Той премести тежестта си върху здравия си крак. Няколко секунди я гледа втренчено, после се вторачи слисано в старите мъже.

— Няма ли някой да ми каже какво става тук? Можем да свършим това нещо за няколко дни, ако работят всички. Какво ви става бе, хора?

Шантал беше единствената, която го разбираше. От нея се очакваше да разясни положението.

— Вие, мистър Ритлънд. Вие сте проблемът.

— Аз? — възкликна той и сложи ръка върху потните си гърди. — Аз се пречупих на две, за да се съобразявам с тях и обичаите им. Вчера им дадох свободен ден. Аз...

— Прельстил си едно от момичетата и си отнел девствеността ѝ.

Думите ѝ падаха като камъни от небето. Челюстта на Скаут увисна. Удивлението му беше неподправено. Накрая успя да се усмихне.

— Това е шега, нали?

— Приличат ли ти на хора, които се шегуват? — Готова да се разплаче всеки миг, тя сърдито посочи с ръка селския съвет на старейшините. — За тях едно прельстяване не е повод за шеги.

— Аз пък не приемам едно фалшиво обвинение като повод за такива — отвърна той.

— Тогава го отхвърляш.

— Точно така. Кога се предполага, че е станало това прелъстяване?

— Снощи. — Нещо в гърдите я стягаше и задушаваше. Едва й достигаше въздух да говори. С болезнена точност си спомни гневните му думи, преди да си тръгне предишната вечер. — Отказах да спя с теб, затова си потърсил Марго и си я прелъстил. Сега по-добре ли си? Задоволи ли похотта си?

— Похотта ми беше предизвикана от теб, принцесо.

От треперещите й устни се откъсна неволно ридание.

— Аз ти се предложих в замяна на построяването на моста. Не можа ли просто да ми го припомниш и да оставиш Марго на мира?

Скаут сви ръце в юмруци.

— За бога, та тя е само дете.

— Беше, до снощи.

— Дори не съм бил насаме с нея.

— Смяташе, че е хубава.

— Тя си е хубава. Трябва да съм сляп, за да не забележа. Но това не значи, че съм смятал да й се натрапвам.

— Марго твърди обратното.

— Тогава лъже.

— Не би го направила.

— Аз също. Единственият доказан лъжец тук си ти!

Почти не забеляза обидата му, защото се чувстваше предадена. Искаше й се да чуе яростното му отхвърляне на обвинението, но само ако говореше истината. Защо ли би излъгала Марго? Постави въпроса и на Скаут.

— Не знам, но го е направила.

— Снощи каза...

— Забрави какво съм казал. — Категорично махна с ръка. — Допусни, че съм бил бесен. Наговорих неща, които не би трябвало да казвам, но прекарах нощта на плажа. Сам. Повярвай ми, Шантал.

— Няма значение в какво вярвам аз. Само тяхното мнение важи тук.

— Не и за мен.

Тя се вгледа продължително в лицето му. Изпитваше огромна нужда да му повярва. Очите му бяха спокойни. Не откриваше лъжовен блясък в тях. Вътрешният ѝ инстинкт рядко грешеше, когато се отнасяше до преценка на хората. Скаут си имаше своите недостатъци, но не мислеше, че е способен да прелъсти непълнолетно момиче.

Накрая тя се обърна към старейшините и им обясни, че Скаут отхвърля обвиненията на Марго. Те започнаха да си шепнат нещо, като от време на време му хвърляха подозрителни погледи.

— Какво казват?

— Това е бащата на Марго. — Шантал посочи мъжа, който спореше най-разгорещено. — Обяснява, че тази сутрин намерили с жена му Марго да плаче. Когато я принудили да им каже какво има, тя обяснила, че се срамува, защото е отдала девствеността си на Американец, на теб. Опитват се да решат какво е най-подходящото изпитание за твоята честност.

— Изпитание? Какво изпитание? Аз...

Вдигна ръка, за да прекъсне протестите му и продължи да слуша внимателно. Накрая мъжът, избран за говорител на съвета, ѝ предаде решението им. Шантал го изслуша, а после наклони глава настрани в знак, че се съгласява с тяхното искане.

— Е? — попита Скаут. — Какво ще ме правят? С нагрети шини ли ще ми стягат главата или...

Тя се обърна към него и се изпъна в пълен ръст.

— Не, смятат да те изпратят до вулкана.

* * *

— Това е лудост! — Скаут перна настрана едно огромно листо на папрат само защото се беше изпречило на неподходящо място и в неподходящо време на пътя му. — Не мога да повярвам, че съдбата ми се решава от група магьосници с препаски на кръста.

Той замахна към насекомото, което избърмча близо до лицето му.

— Когато се върна в Щатите, ще продам историята си на някой продуцент от Холивуд. Но като си помисли човек, никой няма да я купи, защото е направо неправдоподобна.

— Само се уморяваш с тези приказки. Защо не си пестиш силите?

Обърна се с лице към Шантал, която го следваше по обраслата пътека, водеща нагоре по склона.

— Знаеш, че това са чисти глупости, нали? Губене на време и енергия. Защо се остави да те убедят да го правиш?

— По същата причина, заради която съм направила всичко друго — заради моста. Не можеш да го довършиш сам. Хората няма да работят за теб, ако не докажеш, че си почтен и че Voix de Tonnerre те е благословил.

Скаут измърмори какво точно смяташе за тази мисия. Първоначално беше почитан като пратеник на боговете. Обвиненията на Марго бяха поставили под съмнение неговата божественост. Съветът на старейшините беше решил, че той трябва да отиде до Voix de Tonnerre и да остави дарове. Ако изпълнеше всичко, без да бъде наранен, щяха отново да повярват в него. Това щеше да бъде знак, че присъствието му в селото е по божия воля. Обърна се гневно към Шантал и посочи тежката чанта на рамото ѝ, в която носеше камерата.

— Доколкото се досещам, ти си измислила тези обвинения срещу мен, за да можеш да отидеш до вулкана и да направиш проклетите си заключителни снимки отблизо.

— Някой трябваше да дойде и удостовери, че не си оставил даровете на друго място. По една случайност аз съм най-запознатият с вулкана човек, като изключим баща ми. — Тя нагласи по-удобно чантата на рамото си. — С тези приказки уморяваш не само себе си, но и мен, мистър Ритлънд. Продължавай, моля. — Той се подчини, ругаейки под носа си.

Часове наред вървяха през гъстата джунгла в подножието на планината, преди да започнат да изкачват най-близкия до Voix de Tonnerre склон. От тежестта на камерата мускулите по шията, раменете и гърба на Шантал започнаха да парят болезнено.

Скаут носеше провизиите им и една раница, пълна с даровете на всички селяни. Тежестта започна да си казва думата. Той несъзнателно щадеше левия си крак. Спираха често и пиеха вода от манерките си, но почти веднага се изпотяваха обилно.

Най-накрая джунглата остана зад тях. Теренът стана по-скалист и по-стръмен, растителността — оскъдна. Усещаше се по-осезателно

някакъв лек полъх, но въздухът постепенно ставаше по-рядък и по-топъл.

Когато му се струваше, че вече няма да издържи, стигнаха до една отвесна скала, която се издигаше направо от платото. По скалата се спускаше водопад и образуваше малък вир долу. Шантал свали чантата с камерата от рамо, свали ботите си и се хвърли с главата надолу във вира. Скаут веднага я последва. Когато излязоха, от мокрите им дрехи се стичаше вода.

Шантал седна на голям речен камък и отпи продължително от манерката си. После изцеди водата от мократа си плитка и постави отново сламената шапка на главата си. Усети, че Скаут я наблюдава внимателно.

— На баща ти ли беше?

— Какво? — След миг се досети, че той говори за шапката и кимна. — Знаех, че никога няма да мога да се меря с него — с тъжна усмивка каза тя, — затова си помислих, че поне шапката му може да ми стане.

— Допусках нещо такова. А какво писателстваш всяка вечер?

— Последната глава на учебника, върху който работеше.

— Ти го довършваш вместо него?

Не виждаше причини да го лъже.

— Затова не исках да уточнявам деня на неговата смърт. Не е нужно издателите да знаят, че не е събрал и записал всички данни сам.

— Няма да ти признаят заслугата за това.

— Не ми е нужно — отвърна тя, изненадана, че може да му мине през ум, че я интересува нещо подобно. — През всичките години на моето следване, дори и по-късно, в научната ми дейност, баща ми беше най-добрият учител, когото съм имала. Душата на вулкана беше в него самия. Той го усещаше като пулса на сърцето си. Единственото, което могат да ми признаят, е, че съм била неговата най-предана ученичка.

Скаут продължи да я гледа напрегнато.

— Никога не съм докосвал това момиче, Шантал. Сигурно не вярваш, че съм го направил.

Тя сбърчи чело и колебливо каза:

— В твоето състояние...

— В моето състояние бих могъл да спя със стотици жени, но това нямаше да ми помогне. Желая само една жена. Теб.

Нещо в стомаха ѝ трепна. Без малко да възкликне от радост. Искаше да я потисне, но въодушевлението ѝ беше твърде силно. Призна си, че ревността беше причина да реагира така остро на обвиненията срещу него. Не можеше да понесе мисълта, че би могъл да пожелае друга жена. Полудяваше, като си представеше, че се люби с друга. Тази нейна несправедлива, но напълно човешка реакция я шокира. Трябваше да си даде сметка какви са всъщност чувствата ѝ към Скаут. Но в момента се страхуваше от отговора.

— По-добре да вървим.

Завърза ботите си и се приготви да тръгне. Когато вдигна чантата с камерата на рамо, Скаут посегна и я взе от нея.

— Нека аз да я нося.

— Твърде тежка е.

— Ето защо трябва да я нося аз. — Той уравни тежестта на двете си рамена. — Ето. Сега съм балансиран. Още колко остава?

— Един-два километра. Но теренът е много труден.

— По-труден от този досега?

— Опасявам се, че е така. Почти отвесен.

— Води тогава — уморено каза той. — Аз съм точно зад теб.

Нямаше пътека. Препъваха се по скалистия терен нагоре към най-близкия до Voix de Tonnerre връх. Той им осигуряваше най-добра позиция. Беше горещо. Въздухът направо пареше в дробовете им. Да, изкачването беше направо вълнуващо.

Пулсът на Шантал се ускори, но не от физическото напрежение, а от вълнението, което я обхващаше винаги когато стигнеше толкова близо до вулкана. Погледна Скаут през рамо и разбра, че ѝ той споделя чувствата ѝ. Беше се втренчил с удивление и страхопочитание в това могъщо творение на природата, което като че ли имаше свое лице и душа.

От устата си бълваше огън. Червени рекички от лава се стичаха по склоновете на конуса му. При всяко огнено изригване въздухът се разтърсваше от тътен и земята под тях потрепваше.

— Велики боже — благоговейно каза Скаут, — прекрасен е, нали?

— Обожавам го.

— Само си помисли. Материята, която сега изплюва, ще остане тук милиони години. Свидетели сме на едно раждане.

Шантал беше поласкана от прозрението му. Изправи се на една скала и силуетът ѝ се очерта на фона на червеното небе. Горещият вятър прилепи дрехите към тялото ѝ. Свали шапката и разпусна плитката си. Косата ѝ заплющя около нея. Огнените отблясъци придаваха на кожата ѝ цвят на полиран бронз. Приличаше на жрица, която отдава почит на своето езическо божество.

Скаут се приближи до нея.

— Благодаря ти, че сподели това с мен.

Очите им се срещнаха. Останаха така чак дотогава, докато земята не потръпна от силно изригване. Върху скалата под тях се търколиха няколко големи отломъка.

Когато видя страха и тревогата, изписани върху лицето му, Шантал се засмя.

— Ако си невинен, няма защо да се страхуваш от Voix de Tonnerre.

— Невинен съм, но ще се почувствам много по-добре, ако оставим тази торба с боклуци, направим необходимите снимки и се махнем по-скоро оттук.

И двамата изпитваха безпокойство и все по-нарастващ страх, затова се опитваха да го прикриват с шеги.

— Мисля, че не показваш достатъчно покаяние, мистър Ритлънд — закачливо го смъмри тя.

— Тези неща не са ми известни, както добре знаеш. Какво трябва да направя? Да си плюя на ръцете и да се завъртя три пъти, като същевременно пея, че отсега нататък ще бъда добро момче, така ли?

— Ти се подиграваш с нас и нашата култура.

— Тяхната култура! Ти вярваш в тези алабаланици не повече от мен. Само се преструваш, за да ме ядосваш. — Изсипа торбата с даровете и започна да ги пръска наоколо. — Докато върша това, защо не се заемеш със снимките? Имам високо мнение за Voix de Tonnerre, но не знам той какво мисли за нас.

Тя нагласи триножника и камерата. После започна методично да прави снимки — всяка по-фантастична от предишната. Свърши една лента, после друга. Слънцето залезе и небето потъмня, макар да беше трудно да се определи до каква степен, защото Voix de Tonnerre обливаше всичко в розови отблясъци.

— Време е да вървим, не мислиш ли? — предпазливо попита Скаут.

— Да, макар да не ми се иска. Ще минат години до следващото изригване с такава сила. — Гласът ѝ звучеше тъжно. Скаут сръчно прибра целия комплект на камерата, докато тя наблюдаваше огнения връх със смесица от благоговение и съжаление.

Скаут докосна лакътя ѝ, после сложи ръка на страната ѝ и изтри с палец една сълза.

— Шантал? Принцесо? Зная, че не ти се тръгва. И на мен ми е неприятно да ти напомням, но трябва да слезем по този склон, преди да е станало много тъмно.

— Au revoir — прошепна тя. Обърна се и подаде ръка на Скаут, който беше ѝ протегнал своята.

Товарът му сега беше значително по-лек, а и земното притегляне работеше в тяхна полза, затова изминаха пътя надолу много по-бързо. Шантал знаеше, че кракът сигурно го боли, но той стискаше зъби и мълчеше. Изглеждаше по-загрижен за нейната безопасност, отколкото за своята. На няколко пъти тя се подхлъзна и би се търколила надолу по стръмния наклон, ако той не я беше спирал със собственото си тяло.

— Вулканът разбира, че тези дарове са от нас, нали? — питаше той и поглеждаше тревожно през рамо как Voix de Tonnerre изпраща гейзери от огън и разтопени скали в нощното небе. Изригванията следваха едно след друго, като междинният интервал непрекъснато се скъсяваше.

— Аз не се страхувам, а ти?

— По дяволите, не — непоколебимо заяви той.

Двамата се засмяха и се запрепъваха още по-бързо надолу по склона, изоставяйки всякакви преструвки, че не се страхуват за живота си. Изригванията на вулкана ставаха все по-силни. Около тях се сипеха пепел и въглени, сякаш валеше дъжд от запалителни бомби.

— Бързо, във водата! — извика Скаут, когато стигнаха вирчето, където бяха намерили облекчение на идване.

— Почакай! Това е фантастично! — Тя измъкна камерата от чантата на рамото му и започна да щрака снимки с най-голямата бързина, която апаратът позволяваше. — О, погледни!

— Шантал!

— Ако татко можеше само да го види...

— Шантал!

Дръпна камерата от нея и я хвърли на земята. След това моментално се хвърли във водата, повличайки и Шантал със себе си. Водата се затвори над главите им.

Скаут първи стигна дъното, където се отблъсна силно нагоре, за да излязат на повърхността. Когато главите им я прорязаха, *Voix de Tonnerre* вече изригваше.

Нищо до този момент не можеше да се сравни с това мощно изригване. От небето валеше огън. Въглените, които падаха във водата около тях, цвърчаха и угасваха. Гледаха, онемели от страхопочитание, което далеч надвишаваше уплахата им.

Скаут беше оприличил всичко това на раждане. Беше също толкова вълнуващо, болезнено, красиво. Изглеждаше, сякаш ще продължи безкрайно.

Но изведнъж спря.

Внезапната тишина беше оглушителна.

Останаха още дълго, потопени до брадичка във водата. Най-накрая Скаут хвана ръката ѝ и я изведе от вира. Вулканът само пуфтеше и изхвърляше бели кълба дим. Изглеждаше доброжелателен.

Шантал коленичи от изтощение. Скаут се отпусна до нея. Беше неуместно да се говори. И двамата не казаха нищо. Той легна на земята и я придърпа към себе си. Обгърна я с тялото си, сякаш да я предпази от нещо.

Над главите им прохладен бриз отвяваше облаците пепел към океана.

12.

Шантал се събуди и се освободи от прегръдката на Скаут. Или по-скоро направи опит да се освободи. Когато се поизправи, той сплете ръце. Очите му се отвориха. Държеше я и се вглеждаше в лицето ѝ. Погали косата, страната ѝ.

Изражението му беше повече от красноречиво. Питаше я дали ѝ е било хубаво да спи до него цяла нощ.

Дали прочете в очите ѝ положителния отговор?

Искаше ѝ се да се наведе и да го целуне нежно за добро утро, но знаеше, че ако го направи, нямаше да се задоволи само с това. Ако останеше до Скаут още секунда, никога нямаше да намери сили да се отдръпне. Използвайки последните си запаси от самодисциплина, на които би завидял дори монах, тя се освободи от прегръдката му и се изправи. Разгледа внимателно камерата и откри, че не е повредена сериозно, филмите бяха непокътнати в металните си кутийки.

На Скаут му беше нужно повече време да стане и да се раздвижи. Ставите му бяха вдървени от спането с мокри дрехи. Очевидно раненият му крак се беше възпалил отново. Тя го видя да го разтвива несъзнателно, когато се наведе да напълни манерките им с вода от вира.

— Къде е шапката ти? — попита той, когато напуснаха мястото.

— Загубих я снощи, докато тичахме надолу по склона.

— Трябваше да ми кажеш. Съжалявам.

— А аз не. На татко би му харесало да знае, че е някъде в подножието на Voix de Tonnerre.

Странно, нямаше какво да си кажат, но се разбираха по-добре от всякога. Освен това се наблюдаваха несъзнателно. Много пъти спираха едновременно и се вглеждаха един в друг, сякаш всепоглъщащият им интерес ги правеше неподвижни.

Бяха преживели заедно нещо уникално, което невъзвратно беше закрепило връзката помежду им. А може би особеното чувство на

близост произтичаше от това, че всеки от тях бе прекарал нощта, обгърнат от топлината на другия.

Беше се случило нещо безкрайно значимо, което преминаваше отвъд половото влечение и граничеше с духовната връзка. Чувстваха промяната, но не можеха точно да я определят. А в момента и двамата бяха доволни да я усещат и не бързаха да си я обясняват.

Пристигането им в селото беше истинско събитие. Барабаните започнаха да бият много преди да стигнат до клисурата. Когато излязоха от гъсталака, тълпата от другата страна започна да ликува.

Шантал му се усмихна.

— Изглежда, ти си героя на деня.

Внимателно слязоха по новите стълби от едната страна на клисурата, прекосиха недовършения мост и се изкатериха по другия склон. Още по средата на изкачването ги посрещнаха онези, които бяха най-нетърпеливи да засвидетелстват почитта си към Скаут.

— Какво казват? — попита той. Джони се сби с другите деца за ръката му. Беше награден с привилегията да ходи редом с героя и го правеше с огромна гордост.

— Изригването на *Voix de Tonnerre* беше знак за благосклонността му. Сега те са убедени, че не са сгрешили, като са се доверили на теб.

— Слава богу. Не бих искал да взривявам тези стълби.

Усмихваше се глуповато в отговор на бурните овации.

Благосклонно приемаше букети и венци от цветя, както и всякакви други жестове на благодарност.

Неочаквано ликуващата тълпа утихна. Раздели се на две и направи път на някаква дребна фигура. Шантал и Скаут с любопитство наблюдаваха Марго, която застана пред тях с толкова ниско наведена глава, че лицето ѝ се скри зад косите ѝ като зад завеса.

Момичето едва чуто започна да шепне нещо. Когато приключи сърцераздирателната си реч, Скаут погледна към Шантал.

— Е?

— Казва, че е излъгала. — Шантал се окашля, за да прикрие смущението, което гласът ѝ издаваше. — Изглежда, нейният любовник ѝ е наредил да хвърли вината му върху теб. Била уплашена. Обича този човек и затова е направила онова, което той е поискал от нея. Но не

можела да живее в лъжа. Снощи се уплашила от гнева на вулкана и казала истината на родителите си.

Скаут погледна разкаялото се момиче. Очите му излъчваха състрадание, а не укор.

— Кажй й, че приемам извинението й и искам да забравим цялата история.

— Не е толкова просто, Скаут.

— Защо?

— Трябва да бъдат наказани.

На лицето му се изписа тревога.

— Какво ще й се случи?

— Съветът на старейшините реши, че нейното наказание е срамът, който трябва да понесе.

— Ами момчето?

— Неговото наказание трябва да бъде определено от теб, тъй като той е подстрекателят на престъплението срещу теб.

— Кой е той?

Шантал попита Марго. Очите на момичето се напълниха със сълзи. С треперещи устни произнесе името:

— Андре.

Едва казала името и тълпата отново се раздвижи в единия край. Накрая Андре беше изблъскан пред човека, когото несправедливо беше обвинил.

Правеше му чест, че стоеше гордо изправен, дори войнствено вирнал брадичка. Ръцете му бяха завързани отпред, но гледаше Скаут с открито предизвикателство.

— Какво ще му направиш?

Скаут разменяше враждебни погледи с Андре, но когато Шантал му зададе въпроса, той я погледна с лошо предчувствие.

Повтори въпроса си.

— Ти си жертвата на неговата измама. Ти си този, който трябва да определи и изпълни наказанието.

Скаут прокара пръсти през косата си.

— Ако съм искал да ставам съдия, щях да следвам право. Не може ли просто да си стиснем ръцете и да забравим тази история.

— Не — непреклонно поклати глава Шантал. — Те очакват от теб да го накажеш. Той също очаква наказанието си. Ще бъде по-лошо

за него, ако не го направиш. Предпочита да го убиеш, отколкото да остане опозорен.

Андре мълчеше, но очите му потвърждаваха думите ѝ.

— Добре — мрачно каза Скаут. — Дайте ми нож.

Шантал се стресна, но поисканият нож мина от ръка на ръка и стигна до нейната. Тя му го подаде.

— Помни, че ти ме натопи в тая каша — едва чуто ѝ каза той и се обърна към своя противник. Притисна върха на ножа към корема му, както Андре беше направил с него преди две вечери. — Наказанието ти, че си отнел девствеността на Марго, е да се ожениш за нея и да ѝ направиш много деца.

Андре не беше трепнал, когато притисна ножа към корема му, но след като чу присъдата, примигна и погледна колебливо към Шантал, сякаш не беше сигурен, че е разбрал правилно.

Селяните я подканяха да им преведе. Когато го направи, реагираха шумно. Марго вдигна рязко глава и спря да се моли. Броеницата ѝ увисна във вдървените ѝ ръце.

— Попитай я дали го обича — обърна се Скаут към Шантал.

Сълзите се търкаляха като роса по страните на Марго, докато слушаше притихнала въпроса.

— Oui, oui — искрено отвърна тя, кимайки с глава. Издърдори и още нещо.

Шантал му преведе:

— Казва, че ако не го е обичала, нямало да спи с него. Но с тази си постъпка изразила, че заради любовта му е готова да приеме всичко. Дори срама. Дори смъртта.

Вниманието на Скаут бе приковано няколко секунди към замъглените сини очи на Шантал, но после той се обърна отново към Андре.

— Чу я, нали? Тя те обича. Ожени се за нея. Дай ѝ деца. — Той се приближи към него и го сръга така, че едва не проби кожата му. — Ако разбере, че си се държал лошо с нея или дори си я направил нещастна, ще дойда и ще те превърна в нещастен евнух. — След това отстъпи леко назад и го попита: — Приемаш ли това наказание?

Андре кимна поразен.

— Добре. — С бързо движение, което предизвика всеобщо ахване, Скаут разряза въжетото, стягащо китките му: После подхвърли

ножа, хвана го за върха на острието и подаде кокалената му дръжка на Андре, който смутено го пое. — Щом сме приключили с това, хайде да се залавяме отново за работа и да довършим този проклет мост.

— Сега вече са твои роби до гроб. Като подаде ножа на Андре и му обърна гръб, окончателно го спечели. Преди се възхищаваха от теб. Сега те боготворят.

Шантал и Скаут седяха на една плетена рогозка, която би могла да мине за трон. Празненството по случай завършването на моста беше започнало по здрач. Оттогава селяните не бяха престанали да отрупват Скаут с дарове.

Дори докато Шантал му говореше, едно кикотещо се девойче му сложи огърлица от цветя, целуна го по двете страни и се спусна да се скрие сред приятелите си, които я бяха подтикнали към тази стъпка.

— Извадих късмет — кратко отговори той на Шантал. — Правосъдието, което раздадох, май дава положителни резултати.

Кимна към младоженците, които се прегръщаха нежно под одобрителните погледи на родителите на Марго.

— Предполагам, че Андре най-сетне се примири с факта, че не може да те има и взе втората по хубост.

Шантал отклони разговора в друга насока:

— Марго ще бъде предана съпруга. Той вече я учи на английски, което показва, че не само много я обича, но и я смята за равноправна с него. — Погледна към Скаут. — И цар Соломон не би отсъдил по-справедливо от теб.

— Нима знаеш за цар Соломон?

Тя изсумтя, за да покаже неодобрението, с което приемаше задевките му.

— Не съм езичница.

— Понякога се питам дали не си. — Гласът му стана тих и нежен. — Спомням си как изглеждаше на фона на онова изригващо небе. Аз бях онемял от уплаха, но ти ликуваше, доволна от гнева на вулкана.

— Беше великолепно — простичко каза тя. После отново върна разговора към неговата особа: — Мъжете от селото те уважават за смелостта ти. Жените припадат по красотата ти. Всички са влюбени в теб.

— Всички?

В тяхна чест група младежи изпълниха обреден танц. Блестяха ножове, отекваше звън от срещата на стомана в стомана. Размахваха се копия с такава лекота, сякаш бяха диригентски палки. Един от танцьорите жонглираше с горящи факли.

Пъргавината и уменията на танцьорите останаха незабелязани. Шантал и Скаут имаха очи само един за друг. Откак се върнаха от пътуването до вулкана, притеглянето между тях беше неумолимо като прилива и също толкова непрестанно.

Най-сетне тя призна пред себе си, че го обича. Обичаше го заради себеотдаването му във връзка с моста. Той се трудеше прилежно и упорито и никога не се задоволяваше с посредствени резултати. Всичко трябваше да бъде направено идеално. Беше строг, но не изискваше нищо от работниците, което не би направил и самият той. Отнасяше се справедливо с всеки от тях. Не критикуваше грешките или мързела им, но хвалеше инициативните и особено старателните. Беше честен и състрадателен човек и това пролича от начина, по който разреши проблема с Андре и Марго.

Толкова го обичаше! Но той щеше да си тръгне и тя не знаеше как щеше да го понесе.

— По-добре си пийни още.

Опитваше се да намери начин да развали магията, която ги караше да се гледат непрекъснато.

— Ако не покажеш, че се забавляваш, ще се почувстват обидени.

— Ако пък пийна още малко, ще престана изобщо да чувствам. Краката и ръцете ми вече са почти вдървени.

Все пак той надигна черупката от кокосов орех и отпи продължително от алкохола, макар от опит да знаеше, че не беше толкова невинен, колкото вкусът му заблуждаваше, че е.

— Monsieur? — Едно цяло семейство се приближи и остави пълна кошница с плодове пред него.

— Merci.

Шантал се смееше на явното му смущение.

— Все още се объркваш, когато говориш с гола до кръста жена.

— Възпитан съм в американски дух.

— Откъде идва името ти? — Тя си избра една зряла папая от кошницата и започна да я бели.

— Скаут ли? — Той се усмихна по момчешки. — Когато бях малък и си играехме, никога не исках да бъда заселник, който отива на Запад. Винаги исках да играя опасния човек с тъмното минало. Винаги исках да бъда скаутът. Дечурлигата в квартала започнаха да ми викат така и името си остана. — Повдигна рамене. — Освен това е много по-добро от Уинстън Рандолф, което е истинското ми име.

— Не! — извика тя, захапала сочния плод.

— Да-а. Как са могли нашите да лепнат такова име на невинно малко бебче?

— Какво е семейството ти? — попита го тя, докато продължаваше да бели папаята.

— Само аз останах. И двамата ми родители починаха.

— О-о!

— Изпоцапа се цялата.

Посегна да избърше папаята, която се стичаше по брадичката ѝ, после осмука пръсти. По устните ѝ беше останал още сок. Изучаваше ги в продължение на няколко секунди, после се наведе напред и леко ги облиза с език. Тя полуотвори устни, но се отдръпна.

Произнесе името ѝ с дълбока въздишка. Очите му шареха по лицето ѝ, спираха се на всяка черта.

— Толкова невероятно красива си.

— Пропускаш танца. А те го играят в твоя чест. — Тя едва надвикваше барабаните и ръчно направените флейти.

— Няма нужда да го гледам. Чувствам ритъма му. В главата си. В сърцето си. В... — Той преглътна с усилие и затвори очи. — Така дяволски силно те желая. Не знаеш каква агония е за мен да лежа нощ след нощ под един и същ покрив с теб и да не те чувствам до себе си така, както беше горе в планината.

— Скаут...

— Не ме спирай. Изслушай ме. Нещо особено важно се случи онази нощ, когато спяхме, притиснати един до друг в подножието на Voix de Tonnerre. — Той разпери безпомощно ръце. — Не знам какво точно бе, но до онази нощ си мислех, че може би ме прелъстява този Бали Хай и че ти си само част от него. Но не е така, Шантал. Това си самата ти. Кълна се, че...

Музиката рязко спря. Всички стояха като вкаменени. Танцът беше свършил. Вниманието на Скаут се отклони от Шантал. Забеляза,

че правят място в средата на обредния кръг. От отвъдната му страна се забелязваше раздвижване, но все още не се случваше нищо.

Когато се обърна да го обсъди с Шантал, вече я нямаше до него. Невъзможно. Не беше я усетил да става. Дори въздухът не се беше раздвижил. Завъртя глава наляво-надясно, огледа напрегнатата тълпа, но Шантал беше изчезнала яко дим.

13.

— Къде, по дяволите...

Барабаните започнаха отново да бият, но ритъмът беше много по-бавен. Скаут не желаше да наблюдава друг танц. Искаше да намери Шантал, за да довършат разговора си. Но празненството беше в негова чест. Неприлично би било да обиди щедрите домакини. Ядосвайки се вътрешно, той насочи вниманието си към центъра на обредния кръг, където вече се бяха появили две редици млади жени и пристъпваха към него.

Подрусваха бедра в хипнотичен ритъм и грациозност и тръстиките им поли шумоляха и откриваха голите им крака. Както и преди, танцът беше чувствено привлекателен, без да е неприличен. Когато стигнаха близо до него, двете редици се разделиха вляво и вдясно. Харесаха му синхронните им движения, зрелищността на спектакъла. Накрая останаха само две танцьорки от редицата. Едната се отдръпна при другите, втората започна солово изпълнение.

Изведнъж се озова срещу две яркосини очи.

Сърцето му се преобърна. Омагьоса го откритата покана, която се четеше в тях. Тя беше свалила горницето на банския. Гърдите ѝ блестяха голи, полуприкрити под Пищна огърлица от цветя и пера. На трепкащата светлина на факлите кожата ѝ лъщеше като мокра. Косата ѝ се виеше около тялото ѝ, но после тя отметна назад глава и водопадът от черни струи заигра по гърба ѝ. Вдигна ръце над главата си и плавно и грациозно започна да ги извива. Движенията ѝ бяха толкова изразителни и изкусителни, че той почти изпадна в транс. Очите му се спряха на голия ѝ корем, после на бедрата, които от време на време се оголваха под тръстиковата поличка. При вида на гладката ѝ кожа в главата му сякаш започна да бие чук. Беше по-силен от изригването на вулкана и от въздействието на алкохола.

С протегнати към небесата ръце, езически отметнала назад глава и извила гръб, Шантал бясно се въртеше. Едновременно с финалното кресчендо на барабаните, тя се строполи пред него, привела ниско

глава над коленете си. Но после изведнъж я отметна рязко назад и вдигна черната сатенена завеса на косите си. Очите ѝ го гледаха с дивия копнеж и гордото предизвикателство на лъвица.

Скаут скочи на крака и ѝ подаде ръка. Тя сложи своята в задебелялата му длан. Помогна ѝ да се изправи и я грабна на ръце.

Понесе я нагоре към къщата. В уханната нощ грееше такава луна, че не беше необходима друга светлина. Без да откъсва очи от Шантал, воден от незнайна сила, той се озова в спалнята ѝ. Шмугна се заедно с нея под мрежата за комари и я положи нежно на леглото. Зацелува я страстно. Зарови глава в огърлицата от цветя, разбута ги и намери гърдите ѝ. Скъса лентата на тръстикова пола и я захвърли на пода. Когато тя извика задъхано името му, той се изправи на ръба на леглото и започна да къса копчетата на ризата си. Шантал се отърси от магията на чувствените му ласки, седна и го хвана за ръцете, които трескаво се опитваха да го освободят от дрехите му.

— Нека аз...

— Не знам дали мога да чакам толкова — присмя се на себе си той.

— Можеш.

Тя разкопча ризата му колкото бе възможно по-бавно. После притисна полуотворената си уста към топлата влажна кожа на гърдите му. Той изстена от удоволствие и зарови пръсти в косите ѝ. Като го целуваше непрекъснато, тя свали ризата му и я пусна на пода.

Скаут беше затворил очи в екстаз, но когато тя продължи да го целува все по-надолу, отвори очи и я погледна. Повдигна леко брадичката ѝ и потърка с палец влажните ѝ устни.

— Не очаквам нищо. Не е нужно да правиш нищо.

— Знам. Ето защо искам да го направя.

— Сигурна ли си?

Тя го притисна към себе си.

— Да.

* * *

— Затова предполагам, че ми е трудно да делегирам отговорността, защото винаги аз съм бил този, който я поема.

— Родителите ти не подкрепяха ли амбициите ти? — попита го Шантал, положила глава на гърдите му.

— Разбира се, че да. Но доходите им бяха ограничени. Знаех, че ако искам да отида в колеж и да постигна повече от баща си, който трийсет години работи в една фабрика, трябва да се заема сам. Не можеха да ме издържат. Работех по няколко неща едновременно, за да се издържам и завърша.

— Струвало си е усилието. Явно си се справил отлично.

— Да, придобих опит в няколко фирми, преди да създам своя. Започнах с по-дребни поръчки. Ето защо Кораловият риф представляваше такъв пробив за мен. Беше първият ми договор с такава огромна корпорация.

Споменаването на Кораловия риф ѝ напомни за съществуването на външния свят. Инстинктивно се притисна до него, а той веднага я обгърна още по-здраво в прегръдките си.

— Преди да дойда тук — унесено каза той, — мислех, че светът се върти около часовника. Бях вманиачен на тема пускови срокове и разписания. — Вдигна ръката ѝ към устните си и нежно целуна дланта ѝ. — Ти ме научи, че нещата намират начин сами да се подредят, когато му дойде времето. Не почувствах липсата на ръчния си часовник нито за миг.

Главата ѝ опираше в брадичката му и тя усети как устните му се разтеглят в усмивка.

— Тъй като съм израсла сред тези хора, с тяхната култура и традиции, трескавият начин на живот в Щатите направо ме плаши. Съзнавам напълно, че действителността там по необходимост налага ритъм, коренно различен от този тук, но трябва да има някакво средно положение все пак — тъжно каза тя. — Признавам, че изпитвах известно презрение към така наречената цивилизация, когато я сравнявах с простия начин на живот на острова, но тази седмица ми доказа, че и той не е идеален.

— Как така?

— Случката с Андре. Предполагам, че във всяко общество има корупция и измама.

— Защото обществата се състоят от човешки същества, а човешките същества не са непогрешими. Ти например имаш слабост към лъжата.

— О! — Тя се подпря полуизправена и го погледна с престорена ярост.

Той се засмя и я прегърна. Но след малко усмивката му помръкна. Потърка с кокалчето на пръста си страната ѝ и колебливо каза:

— Бих искал да знам какво си мислиш, принцесо.

— За какво?

— За това. За нас. Искам да знаеш...

— Не! — Притисна пръсти върху устните му. Не искаше да разваля тези върховни мигове с нещо неприятно. Марго беше пожелала да пожертва всичко, за да покаже любовта си към Андре. Шантал вярваше, че постъпката на Марго заслужава похвала.

Скаут никога нямаше да бъде неин. Той принадлежеше на жена, която едва ли щеше да види, на общество, в което несъмнено щеше да бъде пренебрегвана. Не, не можеше да има живота му, но поне временно можеше да има любовта му. Щеше да ѝ се наслади сега, а после щеше да заплати за нея със страдание.

— Не казвай нищо, Скаут. Не искам оправдания, нито обяснения. Моля те.

— Има неща, които трябва да се кажат.

— Недей — искрено го помоли тя.

Той въздъхна недоволно.

— Добре. Но не можеш да ме спреш да повтарям, че ти несъмнено си най-прекрасната жена, която съм виждал. Лицето ти, тялото ти — гласът му се превърна в страстен шепот. — Ти си идеалната жена. И си неповторима. Екзотична и загадъчна, интригуваща и капризна, непредсказуема и сексапилна — дори всички тези думи не стигат, за да те обрисувам напълно. — Стискаше в шепите си кичури от косите ѝ и се чудеше на копринената им мекота. — Днес, докато проверяваше как върви подготовката за празника, прочетох малко от ръкописа ти. Имаш блестящ ум. Аз съм средно интелигентен човек, но не разбрах какво бях прочел, когато го свърших. Красота, ум, чувственост, истинско чувство за собствено достойнство и въпреки това загриженост и за другите. — Той сви безпомощно рамене. — Ти си това, което всяка жена би трябвало да се стреми да бъде.

След като го целуна продължително, Шантал се надигна в леглото до него.

— Не знам дали отговарям на такова поетично описание.

— Аз не бях поетичен. Просто казвах истината.

Тя докосна с любов лицето му.

— Мисля, че си много красив.

— Благодаря.

— Говоря сериозно. Когато те посочиха онази вечер на галапразненството, сърцето ми подскочи. Бях щастлива, че точно теб трябва да изкуся. — Плъзна пръст по брадичката му. — Упорит си. Изпускаш нервите си бързо. Но се възхищавам на силната ти воля. Прозорлив си и никога не обръщаш гръб на проблемите и отговорността. Чувствителен си и уважаваш чувствата на другите. — Ръката ѝ се плъзна по косматите му гърди. — Харесваш ми такъв космат. Много си секси.

Той изръмжа доволно:

— Обичам да ми се възхищават. — Наду се и сложи ръце под главата си. — Кажи ми още нещо.

— Тъкмо мислех да продължа, че ти стърчат ребрата — дяволито каза тя и се засмя, когато самодоволната му усмивка изчезна. — По-слаб си, отколкото когато пристигна.

— Нищо чудно. При тази здравословна диета и потта, която проливам всеки ден.

Докосна леко белега на бедрото му.

— Съжалявам, искрено съжалявам.

— Знам.

— Не можех да повярвам на ушите и очите си, когато пистолетът гръмна и видях кръвта след това. Кълна се, че нямах намерение да стрелям по теб.

— Знам. — Той стисна ръката ѝ.

Шантал хвана неговата и я постави върху шията си.

— Толкова беше ядосан, когато дойде в съзнание и разбра какво се беше случило.

— Да, бях. Но... — Очите му обходиха тялото ѝ и отново заблестяха страстно. — По-болезнено от всичко останало беше желанието да те имам.

Само след няколко минути ласки тя отново беше негова. Любиха се с такова неистово опиянение, че когато телата им едновременно потръпнаха в екстаза на върховно блаженство, душата ѝ извика: „Обичам те“, макар никога след това да не беше сигурна дали думите се бяха отронили от устните ѝ.

Като я галеше нежно, той прошепна:

— Каза, че душата на вулкана живеела в баща ти. Тя е и в теб, Шантал. Усещам я как пулсира около мен като сърце.

* * *

Утрото беше настъпило. Скаут щеше да си замине.

Това не я изненада. Знаеше, че ще стане така. Престори се, че спи, когато той се отдръпна от топлото ѝ тяло и стана от леглото. Прибра тихо дрехите си и излезе на пръсти от стаята.

Тя лежеше със затворени очи и го слушаше как приготвя багажа си. Стъпките му отново се чува по коридора. Макар упорито да стискаше очи, усети кога силуетът му се появи в рамката на вратата на спалнята ѝ.

Почувства и мига, в който той мислено каза довиждане на своето островно момиче, защото в душата ѝ изведнъж зейна някаква дълбока бездна.

Скаут напусна къщата безшумно и никога не видя сълзите, които се стичаха по страните ѝ и мокреха възглавницата, която двамата бяха споделяли през нощта.

14.

Времето в Бостън беше студено. Почти беше забравил какво е студено и влажно време, как пронизва до кости. Парното в беемвето на Дженифър работеше с пълна сила. Както и устата ѝ. Не беше спряла да говори от мига, в който го беше взела на летището.

— Наистина трябва да ти се разсърдя. — Умело изви колата, за да избегне едно такси на входната серпентина за магистралата. — Когато ми се обади от Калифорния, без малко да ти затворя телефона, преди да си успял да ми обясниш къде си бил и защо.

Бе спряла въвн пред летището и го чакаше в колата. Когато се появи, треперещ от студ и с единствения си куфар в ръка, тя натисна весело клаксона и му махна. Той хвърли куфара на задната седалка, а тя се извини, че не го е чакала на изхода.

— Това означаваше да паркирам някъде и да прекося цялото летище пеш, а пък... е, просто не беше необходимо — беше казала тя и се бе навела напред да предложи устните си, които той механично целуна.

А сега тя предпазливо го потупа по бедрото.

— Не мога да повярвам, че те е простреляла туземка. Боже мой, Скаут, сигурно е било ужасно. Трябва да ми разкажеш подробно. Но първо ще те осведомя за всичко, което стана в твое отсъствие.

Увлече се в подробностите за раждания и раздели, свързани с нейните приятели и познати.

— Преди да съм забравила, мистър Рейнолдс — макар да настоява да започна да му викам Корей — се обади вчера. Когато му казах, че се връщаш, ни покани семейно на вечеря. Приех поканата. — Тя започна да шепти, за да придаде на казаното поверителен характер. — Мисля, че иска да ти направи предложение, което не можеш да откажеш. Не е ли вълнуващо?

„Дали и преди си беше толкова бърлива?“ — питаше се той.

— Мама почти изпадна в депресия, защото се страхуваше, че няма да успееш да се върнеш за сватбата. Легна болна и се наложи да

пие лекарства. Когато се обади, тя като по чудо оздравя и започна да те споменава като „милият той“ и „бедничкият той“. Простено ти е закъснението, защото не е зависело от теб. Вчера приготовленията за сватбата се подновиха с пълна пара.

Сватба. Брак. Скаут погледна жената, която се бореше с бостънското улично движение заради него, и се питаше защо ли изобщо я беше помолил да се омъжва за него. Беше симпатична, образована, културна. Той бе се отдал предимно на кариерата си, но когато наближи четирийсетте, започна да се замисля за личния си живот. Искаше да има семейство. Искаше деца. По това време се беше появила Дженифър. Беше тъкмо за него — умна, оправна, представителна пред евентуалните бъдещи клиенти. По това време нямаше връзка с друга жена, така че...

— Татко казва Хаваите, но мама твърди, че всички ходят на Хаваите през медения месец. Освен това мисля, че сигурно са ти омръзнали тропическите страни, затова предложих да ни изпратят в Испания или Северна Африка. Да е нещо по-различно. Не познавам никой, който да е бил в Северна Африка на сватбено пътешествие. Само почакай, ще поставим началото на нова мода.

Той се взираше през опръсканото от дъжда предно стъкло. Нежният, ухаещ на цветя бриз, шумът на прибоя, зовът на птиците в джунглата — всичко това изглеждаше на светлинни години разстояние. Беше се откъснал от тях само преди три дни, а вече изпитваше носталгия. А може би бяха четири? Колко време беше летял със самолет?

— Скъпи, определено изглеждаш изтощен — отбеляза Дженифър, щом го видя да разтрива слепоочията си. — Ще те откарам у дома тази вечер, защото съм сигурна, че апартаментът ти първо трябва да се почисти и проветри. Ще изпратя моята чистачка да се погрижи за това утре. Довечера искам да си починеш, като вземеш продължителен и горещ душ. И моля те, обръсни се. Не съм те виждала да изглеждаш така мърляв. На сутринта можеш да си уговориш спешна среща с твоя бръснар. Слава богу, че планирах вечерята в домашна обстановка. Би изплашил всеки управител на ресторант.

Спря колата пред градската си къща и изгаси мотора.

— Утре можеш да започнеш...

— Дженифър.

В очите ѝ видя изненада.

— Божичко, съзнаваш ли, че това е първото нещо, което казваш, откак се качи в колата? Не се притеснявай. — Тя успокоително сложи ръка на рамото му. — След цялото това пътуване имаш право да си малко унил. Като влезем вътре, ще се почувстваш по-добре. Огънят в камината е запален, а яденето е готово за фурната. Ще го сложа в седем, значи ще вечеряме не по-късно от осем. Гледай да свършиш с душа и бръсненето дотогава.

Прекрасна млада жена, която би била отлична съпруга за някой пробивен млад мъж... Беше смятал, че въплъщава всичко онова, което той търсеше. Способна. Организирана. Искряща. Може би в това беше цялата работа. Просто беше прекалено... искряща.

— Дженифър, ще се обадя лично на Корей Рейнолдс и ще отменя вечерята. — Тя зяпна слисано, но той продължи, преди да успее да го прекъсне: — Трябва да говоря по служба с него, но предпочитам срещата ни да бъде делова.

— Не разбирам защо, но щом така искаш, добре — нацупи се обидено тя. Мразеше осуетяването на старателно обмисляните ѝ планове.

— А ти отмени сватбата.

Не беше смятал да ѝ го съобщи толкова скоро. Възнамеряваше да я подготви за това. Но, от друга страна, не виждаше смисъл да отлага неизбежното. Не беше честно спрямо нея, но не можеше повече да издържи на напрежението. Изненада се колко бързо започна да му олеква. Сякаш шевовете на някаква тясна дреха изведнъж се бяха спускали.

— Съзнавам, че е отвратително от моя страна. Наречи ме мръсник и ще имаш право. Но далеч по-голям мръсник ще съм, ако приема този брак. Разбери... — Спря и си пое дълбоко въздух. — Не те обичам. Обичам друга. И то много.

* * *

— Заминала? — повтори Скаут. — Заминала? Къде? До другата страна на острова? Да плува? Да лови риба? До Voix de Tonnerre?

Къде?

Беше му нужен цял месец, безкрайно дълъг месец, за да отговори на стотиците обаждания, които телефонният му секретар беше записал, да прегледа кореспонденцията си и да отговори, да плати всичките си сметки и да осъществи неотложните си делови срещи.

Корей Рейнолдс изрази разочарование, че Скаут е развалил годежа с хубавата Дженифър, но му предложи три много изгодни договора, които щяха да му осигурят работа през следващите две години. Още преди подписът му да изсъхне, Скаут информира Корей, че ще се захване с проектите веднага щом свърши една своя лична работа и взе първия самолет за Хонолулу.

Когато най-сетне се озова на Париш Айлънд, нае един джип и тръгна към селото. Беше ужасно трудно да се ориентира по криволичетните планински пътища и непрекъснато попадеше в места без изход.

Започна да вярва, че селото и Шантал са били един дълъг сън, от който все още не се е събудил. Но като караше така, че вулканът непрекъснато да му бъде от дясната страна, най-накрая стигна до клисурата. Сламените покриви от другата страна доказаха, че всичко беше реално, а не просто плод на въображението му.

Натисна клаксона на джипа, развика се и размаха ръце като флагман на самолетоносач. Няколко селяни го забелязаха и хукнаха да предупредят другите.

Не видя Шантал, но побърза да слезе по стълбите, които неотдавна сам бе построил, изтича по моста и после нагоре по стълбите от другата страна. Когато ги изкачи, беше останал съвсем без дъх. Джони се хвърли в краката му и ги обхвана в силна прегръдка.

Приближи се и Андре, а до него усмихната стоеше Марго. След първоначалните приветствия и поздравя Скаут нетърпеливо обходи лицата на тълпата, но не видя онова, за което най-силно копнееше. Когато попита за Шантал, отговорът на Андре отекна като погребален звън в главата му.

— Замина за Америка.

— Америка? — изхриптя той. — Кога?

— Преди седмици.

— Защо?

Андре беше объркан. Скаут разбута хората и се втурна към къщата ѝ. Изтича нагоре по пътеката и прекоси верандата.

— Шантал! — извика и отвори с трясък вратата.

Посрещна го единствено тишината. Мебелите си стояха непокътнати, но всички лични вещи липсваха. Нямаше книги. Нямаше снимки. Той се втурна от стая в стая като луд. Отваряше вратите на шкафове и дърпаше чекмеджета, но всичко говореше, че е заминала.

Започна да се движи като замаян. Отново мина през стаите. Забеляза, че тоалетната масичка на майка ѝ също я няма. Рационалната част от съзнанието му неволно отбеляза колко трудно е било да се пренесе през клисурата. Сигурно страшно е държала на нея. Това, че я беше взела със себе си, показваше, че не смята да се връща тук.

Седна на ръба на леглото, в което бяха прекарали само една нощ, и като зарови пръсти в косата си, стисна главата си в ръце в израз на крайно отчаяние.

* * *

— Госпожица Дюпон — нетърпеливо попита той. — Все още ли работи във факултета?

Веднага щом се върна в Щатите, беше започнал да разпитва в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Секретарката на административния отдел в минно-геоложкия колеж го огледа снизходително.

— Господине, доктор Дюпон ли имате предвид?

— Доктор Дюпон? Да, да. Шантал Дюпон.

Дадоха му кратки упътвания как да стигне до сградата, където се намира кабинетът ѝ. Той изфуча дотам с наетата си кола, паркира на забранено място и се втурна вътре. След като погледна указателя, взе асансьора до третия етаж и премина в лек тръс коридора, четейки номерата на вратите. Когато стигна до нейната, завъртя силно месинговото топче и рязко я отвори.

Стоеше до прозореца с гръб към него. Почувства се странно, като я видя в костюм по поръчка. Косата ѝ беше прибрана на тила.

— Шантал!

Тя се обърна. Той се втренчи в едно съвсем непознато лице.

ЕПИЛОГ

Прекрасният ѝ изглед към залеза над океана неочаквано бе закрит от два боси крака и панталони с навити параменти. Тя вдигна глава и засенчи очи с ръка. Слънцето всеки миг щеше да потъне зад хоризонта.

— Скаут! — едва чуто прошепна името, което не можеше да пропъди нито за минута от съзнанието си.

— Поласкан съм. Значи ме помниш.

Той коленичи на пясъка. Беше свъсил вежди и беше направил познатата ѝ намръщена физиономия.

— Какво правиш тук?

— А ти как мислиш? Търся те. Защо си тръгна?

— От острова ли? — Малко смутена, тя поклати глава. — Взех това решение още след смъртта на татко. Но първо трябваше да направя две неща. Да завърша последната му книга и...

— Да построиш моста.

— Това беше последното желание на татко. Искаше да остане от него за спомен на хората от селото. Когато беше завършен, нямаше какво да ме задържа повече там.

— Мислех, че този остров ти е като роден дом.

Тя се загледа замечтано в прибоя.

— За мен там беше по-различно, отколкото за баща ми. Той е имал майка ми и мен. Животът му е бил изпълнен със смисъл. А аз нямам семейство. Тук ме чакаше важна работа. — Вдигна очи към него и изразително сви рамене.

Чертите на Скаут ни най-малко не се отпуснаха.

— Знаеш ли какъв ад беше, докато те открива? Отлетях обратно за Париш Айлънд, изминах толкова мили през онази дяволска джунгла, изтърпях жегата, насекомите, всичко и накрая, когато успях да се добера дотам, открих, че си заминала. — Той си пое дъх. — Днес отидох в университета направо от летището и го преобърнах наопаки. Отидох и в кабинета ти и изплаших до смърт асистентката ти. Косата ѝ

беше... о, няма значение. Това не е важно. Опитах се да я убедя, че не съм някакъв маниак, но тя настоя да се свърже по телефона, за да те пита дали да ми даде адреса ти. Накарах я да го остави да звъни поне сто пъти. Предполагам, че си била тук, навън.

— Повечето вечери стоя вън на брега и гледам залеза.

Той погледна към къщата ѝ — малка спретната постройка, кацнала на скалата над тях, с изглед към морето.

— Хубаво е тук. Напомня за острова.

— Затова го купих. Продължавай да разказваш.

— Заплаших асистентката ти с физическа разправа, ако не ми даде адреса. След като час и половина се разминавах със смъртта по магистралата и два пъти сбърках пътя, най-сетне успях да стигна дотук.

— Преживял си всичко това, за да ме намериш?

— Защо се люби с мен? — остро попита той.

Настроението му беше такова, че не беше разумно да избягва отговора или да говори уклончиво. Съвсените му вежди изискваха откровение.

— Защото те обичам.

Погледна я недоверчиво. Това наистина я засегна. Посегна към ръката му и я стисна.

— Това не е нито номер, нито благородна лъжа. Говоря съвсем честно. Разбрах, че те обичам през нощта, когато ходихме до Voix de Tonnerre.

Мина известно време, преди той да проговори.

— Защо не ми каза тогава?

— Защото знаех, че въпреки това ще си тръгнеш.

— И не искаше да ме караш да се чувствам обвързан.

— Точно така.

— Тогава наистина трябваше да си тръгна, Шантал — каза той и на свой ред стисна ръката ѝ. — Опитах се да ти го обясня още вечерта, но ти не ми позволи, помниш ли? Мислеше, че те смятам за островно момиче, с което мога да се забавлявам, докато дойде време да се върна у дома. И въпреки това се люби с мен.

Тя кимна. Не беше способна да говори.

— Колко ли ти е струвало... — Пресегна се и хвана лицето ѝ в дланите си. Тя усети мазолите му по страните си. — Чуй ме.

Дженифър е вече минало. Развалих годежа.

— Колко неприятно.

— Да, така беше. Но не мога да продължа да се любя с теб, докато тя присъства официално в живота ми, затова, за да спестя време, трябваше да бъда груб.

— Какво каза тя?

— Много неща. Но не е работата в това, което каза, а в онова, което не спомена изобщо. Впусна се надълго и нашироко да изтъква неудобството и смущението, което ще произтече от развалянето на годежа, но нито веднъж не каза, че ме обича и че съм разбил живота ѝ. Виж какво — съвсем убедено продължи той, — изобщо не съм горд с начина, по който се отнесох към нея. Но от брака ни нямаше да излезе нищо. След няколко години, дори и по-малко, щяхме да се разведем. Всичките ѝ приятелки се развеждат. Много е модерно. Аз ѝ бях подръка, както и тя на мен, в един момент, когато и двамата смятахме, че е дошло време да се задомим. Така че не се чувствай виновна, че си попречила на една голяма любов. Никога не е била такава. Ако беше, не бих те последвал навън онази вечер на тържеството.

Шантал не беше достатъчно убедена.

— Изглеждаше толкова подходяща за теб.

— Да, така беше, но просто не бях влюбен в нея. Влюбих се в теб. Не на място. И не навреме. Изобщо съвсем неуместно. Но ти си жената, която обичам. — Повдигна леко лицето ѝ и целуна изваяните ѝ скули.

— Обичаш ли ме?

— Нима се съмняваш?

Сърцето ѝ преливаше от любов и радост, но все още не беше сигурна относно плановете му за бъдещето. Колкото и силно да го обичаше, не би се съгласила да му бъде просто любовница, екзотична играчка, по-различна от другите.

— Какво ще стане сега?

— Ще се омъжиш за мен, принцесо. И ще имаме бебета, защото не мога да се сетя за нещо по-хубаво от смесването на моите и твоите гени.

Сияещата ѝ усмивка се стопи само след секунди.

— Ами работата ти? А моята? Къде ще живеем?

— Ще го решим някак — нежно обеща той. — Ако се обичаме, ще успеем да слеем живота си.

В очите ѝ блестяха сълзи. Седмици наред бе мислила, че никога няма да го види отново. Все още не можеше да повярва, че е коленичил и разкрива чувствата си към нея. Истинско щастие беше, че любовта ѝ беше споделена. Докосна косата, лицето, раменете му, сякаш да се увери, че няма халюцинации.

— Ще искам да ходя от време на време на острова.

— Веднъж в годината — каза той. Явно беше мислил по въпроса. — Ще стоим по месец. Ще бъде ежегодната ни семейна почивка. Ще оставяме децата да тичат голи по плажа, да попиват тази съвсем различна култура, да наблюдават вулкана, да научат за своя дядо — французин и баба — полинезийка. Освен това — обещах на Джони.

— Скаут — прошепна тя и обхвана с ръце лицето му, — можем ли да бъдем щастливи?

— Обичаш ли ме?

— С цялото си същество.

— Тогава ще можем. — От целувката му се излъчваше също толкова увереност, колкото и от думите му. Беше нежна и продължителна и възпламени у тях такава страст, че премаляха от желание.

Косата ѝ вече беше разпусната. Той зарови пръсти в нея, после разкопча ризата ѝ и я свали. Изненада се. Не беше я виждал да носи сутиен.

— Цивилизация — тихо каза тя.

— Да върви по дяволите!

Положи я нежно на пясъка. Само след миг бе до нея и я взе в прегръдките си.

— Обичам всичките жени, които съчетавах в себе си, но смятам, че си най-красива такава, каквато си сега — естествена, без задръжки. Знаеш ли — възбудено каза той и се наведе над нея, — през цялото време, което прекарах в рая, все се питах какво ли ще бъде да правим любов на плажа.

— Аз също — прошепна тя и като обви шията му с ръце, го притегли към себе си.

Издание:

Автор: Сандра Браун

Заглавие: Нежно отвличане

Преводач: Мая Керезова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ДФ „Абагар“ — Велико Търново

Редактор: Валентин Георгиев

Художник: Борис Стоилов

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-127-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5921>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.